

Man
skulle
nok

ROMAN

have været

der

Thomas Korsgaard

LINDHARDT OG RINGHOF

THOMAS KORSGAARD

Man Skulle Nok
Have Været Der

Roman

Lindhardt og Ringhof

1

Jeg bærer alting ned til storskrald. Jeg ved ikke, hvor jeg ellers skal stille det hen.

En papkasse med min dyne, to sæt sengetøj, en knagerække og boksmadrassen. En sort affaldssæk fyldt med tøj, den røde bordlampe og et salt- og pebersæt udformet som pingviner. Min Barnets bog fra dengang mine forældre stadig tog billeder af os. *Tues første år*, står der med blyant. Jeg kaster den ind i mørket til de andre ting.

Nu ligger det hele så på et betongulv ved siden af en anden persons kasserede printer og et tørrestativ, som er forsøgt samlet med gaffatape. Jeg bakker ud i gården og kigger op. Fra et åbent vindue på fjerde spiller nogen musik, men det er ikke mig. Mit værelse er ryddet og klar til næste lejer. Jeg blev smidt ud med en uges varsel, fordi min udlejer synes, jeg larmede og brugte køkkenet for meget. Det var ikke lige det, hun havde regnet med, sagde hun, jeg var nok lidt for ung. Jeg har skrabet nogle hårde krummer ind under et tæppe og gemt en palme bag gardinet. Det er den første september og tredje gang, jeg flytter, siden jeg tog til København fra Skive for fem måneder siden. Jeg gjorde det for at slippe af med min familie.

For hver gang er der blevet mindre og mindre at flytte, og nu er der næsten ikke mere tilbage.

I min baglomme trykker en firkant mod ballerne. Jeg har altid mit pas på mig. Ikke at jeg er på vej nogen steder hen. Det er bare praktisk i tilfælde af, at jeg skulle dø. På den måde kan de hurtigere identificere liget, få tilkaldt de pårørende og afviklet en eller anden ceremoni. Inde i passet ligger der en lille seddel. Det er et hurtigt skrevet testamente. Der står, at mine forældre ikke må arve noget. Ikke at der er noget at arve ud over sportstasken med det mest nødvendige (noget tøj, min computer, en iPhone4 med ridset skærm og en deodorant), men det er alligevel en rar tanke: at børn kan gøre deres forældre arveløse. Jeg sætter hængelåsen på døren til storskraldsrummet og svinger sportstasken over skulderen.

2

Nøglerne lander med et blødt bump oven på en bunke regninger i postkassen. Det er rykkere for alle mulige afdragsordninger, som jeg ikke kan betale af på. Men jeg var nødt til at skaffe mig et par briller, fordi jeg kom til at sætte mig på de gamle. Det er en dyr fornøjelse at se.

Jeg skraber mit hjemmelavede navneskilt af med neglene. Det sidder godt fast med tape og ser underligt barnligt ud ved siden af min udlejers og hendes klistermærke med reklamer nej tak. Så krøller jeg det sammen, putter det ind gennem brevsprækken og går udenfor.

Hoveddøren smækker tungt og låser bag mig og skubber mig et skridt længere ud på fortovet. Jeg tænder en cigaret, retter på sportstasken og skal lige til at gå ned mod Forum, da min udlejer kommer ud ad døren bag mig.

"Du glemte vist den her!" siger hun med sin stramme mund, bøjer sig ned og stiller palmen fra sig på fortovet mellem os.

Vi står begge og stirrer på den.

"Ved du hvad," siger jeg og smiler. "Den skal du da have! Som tak, fordi jeg måtte bo her."

Hun ser udtryksløst på mig.

"Værsgo!" prøver jeg.

"Nej tak."

"Der er altså ikke noget i vejen med den."

"Jamen jeg siger nej tak."

"Men du kan få den gratis! Den er gratis!"

"Om så jeg fik penge for det!" siger hun og stirrer på mig. "Du har heller ikke spartlet hullerne i væggen."

"De var der i forvejen," siger jeg og tager et sug af cigaretten.

"Nej," siger hun hidsigt. "Det var de i hvert fald ikke."

"Jo."

"Nej."

"Jeg har slet ikke haft noget hængt op. Desuden har jeg fotograferet det hele, da jeg flyttede ind," siger jeg og ville ønske, det var rigtigt, men det er det ikke, den idé kommer jeg først på nu. Det ser alligevel ud til at virke, for hendes mund åbner sig kort og lukker sig så i igen.

"Du har været en pest og en plage, siden du flyttede ind. Larmer om natten. Ridser gulvene. Ødelægger viskestykker. Spiser sågar af min mad!"

"Jeg har ikke ødelagt viskestykkerne," siger jeg.

Det ser ud, som om hun vil sige noget mere, men ombestemmer sig. I stedet griber hun fat i dørhåndtaget. Jeg puster røg i ansigtet på hende, fordi jeg ved, at hun ikke bryder sig om det. Det har hun kun godt af. Hun har det i det hele taget meget godt. Hun har en kolonihave uden for Glostrup, som hun betaler med lejen for det værelse. Jeg er den femte, der har boet hos hende på et år. Det burde jeg have taget som et varsel. (Værelset ligger i øvrigt på en sidegade til Gammel Kongevej. Jeg vil gerne advare alle mod hende. Hende skal man virkelig holde sig fra, hvis man gerne vil flytte til København og på nogen måde har mulighed for at vælge.)

"Og den der plante skal ikke stå der, når jeg kommer ned igen!" råber hun og smækker døren. Jeg løfter palmen op og skal lige til at stille den fra mig op af hækken, men så vender jeg mig om. På den anden side af døren står hun og stirrer ud på mig gennem glasset. Jeg overvejer at råbe noget mod den lukkede dør, men jeg er ikke sådan en, der råber. Jeg tager bare palmen med mig og går afsted mod Forum Station.

3

Jeg står ved nedgangen til metroen, da et ukendt nummer ringer. Det kunne være nogen med en lejlighed, jeg har skrevet rundt til alle på Boligportalen, så jeg præsenterer mig med en officiel stemme.

"Dav, du taler med Tue."

"Nej, gør jeg virkelig!"

"Mor," siger jeg og kommer til at lyde skuffet. "Hvad vil du?"

"Jamen jeg vil da bare snakke med min egen søn. Er det nu også forbudt?"

"Nej," siger jeg, men det er underligt, for vi har ikke talt sammen, siden jeg flyttede eller flygtede.

"Hvor er du henne?" spørger hun, som om der bare er gået et øjeblik, og jeg går lidt ind til siden med palmen for ikke at stå i vejen for de folk, der tonser ned ad trappen til metroen.

Hun rømmer sig, leder efter de rigtige ord, gør sig umage. Det gør hun altid, når der er dårlige nyheder. Om lidt vil hun bede mig om at sætte mig ned, og så vil hun fortælle mig det: At min far er død. Han har hængt sig i laden, vil hun sige, kort og godt. Det, som vi har vidst ville ske, er sket. Han har truet med det så længe, jeg kan huske, og nu er det endelig sket. Min far hænger og dingler i en ledning ude i værkstedet. Han er lige blevet fundet. Der vil blive en begravelse, men den skal jeg ikke med til, jeg skal ikke stå der, jeg skal ingen steder.

"Jamen hvor tror du, jeg er?" spørger jeg hende, selvom jeg ved, at hun ikke kan svare. Hun ved ikke, hvor jeg er. Hun ved ikke, hvor jeg har været i fem måneder.

"Hvor skulle jeg vide det fra?" siger hun, og jeg drejer mig, så jeg står lidt i læ for vinden.

"Prøv at gætte!"

"Det vil jeg sgu da ikke."

"Jo. Kom nu!"

Hun bliver tavs.

"I København," siger jeg.

"Hvad laver du derovre?"

"Bor her."

"Du kunne da godt lige tage og fortælle din gamle mor sådan noget."

"Hvad er det, du vil?"

Hun svarer ikke, i stedet spørger hun:

"Havde du en god syttenårs?"

"Den var fin."

"Dine søskende var rigtig kede af, at du ikke kom hjem. Jeg havde faktisk også købt en gave til dig," siger hun, som om hun havde overvejet at lade være.

"Hvad er det?"

"Det må du jo komme på besøg for at finde ud af."

"Det ved du godt, jeg ikke bare kan."

"Begynder du nu på det pis med din far igen?"

"Du ved godt, hvorfor jeg ikke kunne bo hjemme mere."

"Nu stopper du," siger hun. "Du har fandeme heller ikke altid været lige nem, skulle jeg hilse og sige. Jeg gider simpelthen ikke høre på det der."

"Så synes jeg, du skal lade være med at ringe til mig," siger jeg og lægger på. Jeg er ved at falde med palmen, da jeg træder et skridt ud på rulletrappen.

4

Kontrollørerne står sjældent på før Christianshavn Station. Det har jeg luret for længst, og jeg skal heldigvis kun til Nørreport.

Palmen står i spænd mellem mine fødder, og jeg sidder og vågner, mens jeg stirrer ind i taskerne på utallige mennesker, som står klempt sammen omkring mig.

En sortklædt mand træder ind foran mig og prikker mig på skulderen.

"Kort eller billet," siger han, og toget taber fart, før det stopper helt.

Jeg tager palmen op i favnen og bakser mig gennem menneskemængden og hen mod døren, men manden følger efter mig ud på perronen på Nørreport og tager fat i min arm.

"Av!" siger jeg lidt for højt og håber, at nogen skal se det.

"Du skal ikke stikke af," siger han. "Hvis du ikke har nogen billet, så bliver jeg desværre nødt til at udskrive en kontrolafgift."

"En biljet?" spørger jeg og slår over i fjollesvensk, for jeg har hørt, at de tit lader turisterne gå fri. "Jag fatter inte, hva du mener!"

"En billet!" siger han utrolig langsomt. "Det er ikke gratis at køre med metroen her."

"Är det inte?"

"Hvad hedder du?" spørger han og holder en lille maskine frem mod mig.

"Jag heter Jonathan!"

"Godt. Og har du noget ID?"

"ID?" spørger jeg. "Jag fatter inte, hva som du mener!"

"Vi skal se noget ID. Do you have a passport?"

"Nej, det ligger i Malmø!" råber jeg.

Han lader mig udfylde en seddel, og jeg finder på en adresse i byen, jeg aldrig nogensinde har været i.

"Vi sender en kontrolafgift med posten," siger han og lader mig slippe.

På vej op ad rulletrappen tager jeg passet op af baglommen og håber, at der ikke findes nogen, som hedder Jonathan og bor på Landsbygatan 5 i Malmø.

5

Ved gitterporten til Politikens Hus nikker jeg til vagten i sikkerhedsslusen, bipper med mit adgangskort og taster den firecifrede kode.

Inde i gården vælter regnen ud over kanterne på tagrenderne. Mine sko er ved at gå op i limningen, vandet trænger ind, hvor de gaber.

Jeg går op ad den lille trappe og ind i kundecenteret og nikker til Stig, som sidder ved sit skrivebord.

"Du er sent på den," siger han.

"Metroen var i udu."

"Igen?"

"Ja," siger jeg og stiller palmen fra mig på gulvet.

"Flytter du ind?"

"Jeg er lige flyttet ud."

"Nå," siger han og forsvinder tilbage bag sin skærm.

Jeg klæder om til en af logojakkerne, der hænger på en knagerække henne ved døren og går hen til hylden med grejet til gadesalg. Finder en salgsblok og en kuglepen og tager en af nøglerne på opslagstavlen.

Ude under halvtaget tager jeg et bundt af dagens aviser fra en europapalle, finder ladcykel nummer syv og låser den op. Så står jeg lidt og venter på, at det klarer op.

Victoria kommer gående med to bundter aviser. Hun kaster dem ned i ladcyklen ved siden af min og river plastikbåndet til et avisbundt op med en negl. Det var hende, som lærte mig op, dengang jeg begyndte herinde. Vi stod og delte aviser ud på Købmagergade hver dag en uge i sommerferien.

"Dav," siger jeg.

"Det der *dav*," siger hun, og knolden på hendes hoved vipper lidt.

"Undskyld."

"Det skal du da ikke undskylde."

"Hvad skal jeg så?"

"Lade være med at sige det."

Så tipper jeg cyklen, så den lille ophobning af vand på toppen af presenningen glider ned på asfalten. Enkelte dråber rammer mit bukseben. Jeg fjerner presenningen og stiller palmen fra mig i ladcyklen ved siden af sportstasken.

"Pæn palme," siger hun og nikker mod den.

"Vil du have den?"

"Have den?"

"Ja!"

"Hvorfor skulle jeg det?"

"Jeg har ikke selv plads til den."

"Ellers tak," siger hun. "Jeg er ikke så vild med planter. De er så *levende*. Hvor skal du stå i dag?"

Et lyn afbryder os, og vi trækker synkront hættten på vores jakker op uden at kommentere det.

"Vesterbrogade," siger jeg.

"Foran Lones Pølser?"

"Ja."

Så lyder der et tordenbrag i det fjerne, og byen stilner langsomt af. Det larmer fra tagrenderne. Victoria trækker cyklen ud af den optegnede bås og drejer den i retning mod gitterporten.

"Kun fem måneder mere her," siger hun. "Så er jeg i Düsseldorf."

"I Düsseldorf?"

"Ja. Forhåbentlig."

"Hvad sker der i Düsseldorf?"

"Jeg søger ind på en kunsthøjskole," siger hun og sætter sig op.

"Hvor imponerende," siger jeg og tænder en cigaret. "Jeg krydser fingre. I øvrigt var der lige noget, jeg skulle spørge dig om."

Hun stopper og sender mig et utålmodigt blik, men jeg kan ikke få det sagt, vil ikke være til besvær.

"Giv mig lige en smøg," siger hun med en stemme, der får mig til bare at gøre det. "Og en lighter."

"Det er ikke sådan, at du kender nogen, der lejer noget ud?" siger jeg endelig.

"Nej, det gør jeg ikke rigtigt," siger hun. "Skal du da flytte?"

"Ja. Så hvis du kender nogen ..."

"Har I overvejet forældrekøb?"

"Det er bedst, hvis det er en lejebolig," siger jeg. "Problemet er, at folk ikke rigtig vil leje ud til en på sytten. De vil altid hellere have par eller en voksen."

"Kan du ikke bare sige en anden alder?"

"Ahr."

"Hvorfor ikke?"

"Det synes jeg ikke rigtig, man kan."

"Så kunne det være, at du kom til nogle fremvisninger i det mindste," siger hun.

"Så du vil altså have, jeg skal lyve?"

"Lyve og lyve," siger hun og blinker. Så skodder hun på jorden, forsvinder ud gennem gitterporten, råber *sælg godt* og kører afsted.

6

Mine fingre er allerede sorte af trykssvæerte, da jeg parkerer ladcyklen og slår parasollen op foran Lones Pølser. Så minder jeg mig selv om de særlige regler, der er, når man har logojakken på. Man må ikke drikke alkohol, man skal tage den af, når man spiser frokost, og man skal tale pænt, uanset hvor provokeret man bliver. Jeg lyner den helt op til hagen, tager en af aviserne fra bundtet i vognen og slår op i den. Der er flere, som afviser at tegne et abonnement, fordi de synes, avisen er alt for stor. Jeg er tilbøjelig til at være enig, den fylder virkelig meget. Jeg begynder bagfra, sådan kommer man hurtigere til rubrikannoncerne, men i dag er der kun reklamer for vandkarafler med kul fra Plusbutikken og en grupperejse til Andalusien. Så bliver jeg afbrudt af en hæs stemme bag mig. Det er kvinden inde i pølsevognen.

"Det lort kan du godt pakke ned igen!" råber Lone. "Ryk din vogn derhen! Dine kollegaer kan sgu sagtens finde ud af det!"

Hun fægter med armene. Jeg kaster avisen ned i ladcyklen og bakker lidt.

"Sådan," siger jeg.

Så tager jeg et bundt aviser op og folder dem, på den måde kan jeg have flere i hænderne.

"Dagens Politiken!" begynder jeg at råbe og træder frem på fortovet.

"Dagens avis!"

"Ellers tak," råber hun inde fra pølsevognen. En mand står og spiser en hotdog hos hende, de kigger begge hen mod mig og småhvisker.

"Er der noget galt? For ellers vil jeg bare prøve at udføre mit arbejde," siger jeg.

Jeg går i retning mod Føtex for at indhente en kvinde, der netop er gået forbi. Hun skubber en barnevogn, hun kan ikke nå at stikke af i det tempo.

"Jeg kommer fra Dagbladet Politiken," siger jeg og prikker hende på skulderen. Jeg sørger for at sige det på jysk. Det var det, der fik mig ansat, min dialekt er tillidsvækkende, det sagde Stig.

"Var det ikke noget at få dagens avis med hjem?"

"Nej," siger hun. "Ellers tak."

"Må jeg spørge, hvordan det kan være?"

"Jeg skal lige ind i Føtex," siger hun. "Måske på tilbagevejen."

"Jamen så ses vi der," siger jeg og smiler til hende, mens jeg går tilbage mod cyklen. Fra begge sider kommer folk gående i store klynger. Det er nemt at regne ud, om de er turister eller bor her. Potentielle kunder er oftest midaldrende kvinder, dem der kunne være min mor, det er min målgruppe. Det er dem, jeg holder øje med, og lige før de nærmer sig, går jeg et par skridt frem og gør mig klar til at smile.

"Var det ikke noget at få dagens Politiken med, unge dame?" spørger jeg en gråhåret page.

"Ellers tak," siger hun.

"Jamen den er skam gratis!"

Hun stopper op og tager imod den.

"Så tak da," siger hun, og lige før hun skal til at gå videre, skyder jeg den næste sætning afsted:

"Nu ved jeg godt, at man ikke må spørge en kvinde om hendes alder," siger jeg. "Men hvor gammel er du?"

"Syvogtres."

"Hvad?" spørger jeg. Hun bliver lidt forvirret, og det ser ud til at virke. "Det er løgn! Det er simpelthen løgn. Undskyld, men du holder dig da helt utrolig godt," råber jeg og holder hånden op foran munden for at virke overrasket.

"Nej," siger hun.

"Hold da helt op," siger jeg, og nu bløder hun op med et smil, og jeg lægger en hånd på hendes skulder som for at holde hende fast.

"Må jeg ikke lige fortælle dig noget?" spørger jeg, sænker stemmen og læner mig lidt frem. "Men det skal blive mellem os to, for nu gør jeg noget, jeg egentlig ikke må. Jeg kan jo godt se, at du er en travl kvinde, så det vi

kan gøre, det er, at jeg laver et personligt tilbud til dig, hvor vi sender avisen hjem til dig i weekenderne, og så får du adgang til e-avisen ugens andre dage, og det kan jeg faktisk give dig i tre måneder helt gratis."

Vi må slet ikke sige hverken personligt tilbud eller tilbud. Det var Victoria, som lærte mig det. Vi skal helst sige kampagne eller prøveperiode, men der er aldrig nogen, der tjekker.

"Er det rigtigt?" spørger kvinden.

"Ja! Du skal faktisk bare selv betale porto, og det er tredive kroner per avis – og det er jo lige til at klare," siger jeg og henter salgsblokken.

"Det må jeg sige."

"Så synes jeg da, du skal prøve det af," siger jeg. "Det sker der jo ikke noget ved."

"Jamen det er da også rigtigt," siger hun. "Jeg har også tænkt på, at jeg gerne ville til at være lidt mere spontan."

"Jeg synes, du er meget spontan," siger jeg og klemmer hendes skulder blødt, men det gør hende skeptisk, som om hun er ved at vågne. Her gælder det om ikke at blive hylet ud af den, men bevare roen, så man virker troværdig.

"Og jeg går ud fra, at jeg altid kan melde det fra igen?" spørger hun.

"Nemlig," siger jeg.

Så står hun lidt og tænker, og jeg spænder alle tæerne og mærker min sko løfte sig fra fortovet.

"Jamen så skidt da," siger hun og jeg lægger salgsblokken på låret og beder om hendes navn, adresse og bankoplysninger og skriver dem med min blanding af små og store bogstaver.

"Så får du din første avis allerede på lørdag," siger jeg, river kalkerpapiret med kvitteringen af og giver den til hende.

"Det vil jeg da glæde mig til så," siger hun og bliver stående lidt, som om der var mere, vi skulle.

"Hav en dejlig dag!"

"I lige måde," svarer hun, putter avisen i tasken og går videre.

Jeg går tilbage mod ladcyklen. Klokken er to. Jeg har snart fri. Engang glædede jeg mig på det her tidspunkt. I dag minder det mig kun om, hvor kort tid der er, til jeg skal sove.

Nu kommer kvinden med barnevognen trillende ud af Føtex. Hun skal også have et abonnement. Jeg ved, hun siger ja. Jeg retter mig op og rømmer mig et par gange, men så drejer hun i en helt anden retning. Jeg skynder mig at tage salgsblokken og løber efter hende.

"Undskyld," siger jeg og prikker hende på skulderen igen. "Du sagde, du ville komme forbi på tilbagevejen?"

Hun vender sig om og stirrer på mig.

"Vi har mulighed for at give dig et rigtig godt tilbud på et abonnement lige nu."

"Jeg har simpelthen ikke lyst til at tale med dig," siger hun, men det skal man ikke tage personligt.

7

Efter arbejde holder jeg ind ved Torvehallerne og låser ladcyklen fast til en lygtepæl. Jeg tager palmen og går ned ad trappen til de offentlige toiletter. En kvinde sidder på en stol før båsene.

"Fem kroner," siger hun.

"Jamen jeg skal ikke tisse," siger jeg. Palmen hænger fast i min jakke, da jeg vil stille den fra mig. "Jeg ville bare høre, om jeg ikke kunne få lidt vand til min plante?"

"Jo, for fem kroner."

Jeg roder mine lommer igennem og finder et par mønter.

"Værsgo," siger hun og slår ud med armen.

Jeg låser mig ind i en bås og bakser palmen op i vasken og giver den vand. Jeg sætter mig også ned og prøver at tisse, nu jeg har betalt, men jeg kan ikke.

Bagefter cykler jeg tilbage til Rådhuspladsen, afleverer cyklen og salgsblokken og smider de overskydende aviser ud.

Inde i Boghallen ved siden af er der gang i et arrangement. Det er gratis at kigge, siger jeg til mig selv. Bag glasdøren tager en kvinde imod mig med et smil.

"Velkommen til!"

Hun siger det, som om hun har ventet på mig, og jeg smiler tilbage.

"Tusind tak," siger jeg, og hun rækker ud efter min palme og tager fat omkring potten.

"Hvor er den bare flot!" Hun stryger en hånd hen over nogle af bladene.

"Nu skal jeg sætte den over på gavebordet," siger hun. "Og der er ikke noget kort med?"

Jeg får ikke sagt noget, før hun går hen og stiller palmen fra sig på et langbord med buketter og gaver.

Her er fyldt med mennesker. For enden af trappen nede i kælderetagen står to tomme stole ved et bord. På bordet ligger to mikrofoner og en bog. Jeg ved ikke helt, hvor jeg skal stille mig. Sådan er det tit. På væggen hænger en stor plakat. Det er en reklame for den bog, som ligger nede på bordet. Ved siden af er en hel stak af bogen udstillet. Jeg samler en af dem op. På bagsiden er der et billede af forfatteren og nogle informationer om ham. Han hedder Daniel Stanley og er født et par år før mig. Det er en digtsamling om at være en krop i verden og om bordtennis. Jeg bladrer i den og læser den første linje fem gange uden at komme videre, så kommer kvinden tilbage og rækker mig et champagneglas.

"Værsgo," siger hun.

"Jamen tusind tak," siger jeg. "Det er alt for meget."

"Hvordan kender du så Daniel?"

Før jeg når at svare, at jeg ikke kender ham, undskylder hun og går hen for at tage imod de næste, der kommer ind. I hendes lomme hænger et lille adgangskort til Politikens Hus af den samme slags, som jeg har til kundecenteret. Folk vælter ind ad dørene nu. Det virker, som om de alle sammen kender hinanden. Hvis nogen spørger, hvad er jeg så? Jeg får lyst til at sige forfatter, og det passer på en måde, selvom jeg ikke har skrevet nogen bøger. Hvis man er en forfatter, der ikke skriver bøger, hvad er man så?

"En, to, tre, en, to tre," er der en, som siger i den ene mikrofon. Folk begynder at tysse, og personen siger noget mere.

"Velkommen til aftenens arrangement her på Trappen, hvor vi fejrer Daniel Stanleys nye digtsamling *Det abrupte i altings nærvær*, som udkommer i dag. Nu vil der være lidt oplæsning og interview om bogen, og bagefter vil Daniel signere ovenpå."

En ung mand begynder at læse op. Jeg stiller mig tættere på trappen for at kunne se ordentligt. Så går jeg ned forbi alle dem, som sidder på trinnene, jeg prøver at gøre mig usynlig imens, men mine sko slår hele tiden mod gulvet med hvinende lyde. Folk tysser på mig. Enkelte kigger op med forurettet blik. Jeg når ned, men der er ikke plads andre steder end lige bag ved forfatteren. Alle kigger på ham, som om de har været med til at skrive

bogen. Jeg sørger for at se ned i gulvet, mens jeg tænker på, hvor jeg kan sove. Pludselig stopper oplæsningen. Så er der en anden, som siger i mikrofonen, at man nu kan få bogen signeret af forfatteren, men de fleste styrter hen i buffeten, som står et stykke fra mig. Jeg skynder mig derhen, fylder munden med lakseroulade og samler en håndfuld ekstra på en serviet. Jeg tager endnu et glas champagne og drikker det hurtigt for at kunne nå et til.

En fyr med langt, krøllet hår rækker en arm ind over mig og tager også et glas. Så smiler han og nikker. Jeg smiler og nikker også. Skjortekraven krøller under den stribede sweater. Han retter på den og tager en tår.

"Så er oplæsningen endelig overstået," siger han og griner.

"Hvorfor siger du det?"

"Du lignede en, der gerne ville have det overstået."

"Overhovedet ikke."

"Det var lidt svært at undgå at se dig," siger han. "Når du stod lige bag ved ham. Hvordan kender du Daniel?"

"Det gør jeg faktisk slet ikke," siger jeg. "Hvad med dig?"

"Det gør jeg heller ikke," siger han. "Jeg er her med min veninde Amélie. Jeg tror, hun er hans største fan."

"Hvor er hun?"

"Oppe og få en signeret bog selvfølgelig."

"Ah," siger jeg. "Det giver mening."

"Laurits," siger han og rækker hånden frem. Det er en meget blød hånd.

"Tue," siger jeg. "Dav."

"Ryger du?" spørger han.

"Det kan vi godt."

"Jeg spurgte ikke, om du ville," siger han. "Men vil du?"

"Kan du godt bare efterlade din veninde?"

Vi kigger op. En pige med en kjole hængende under frakken står helt fremme i signeringskøen og fægter med armene af jubel.

"Det ser ud, som om hun trives," siger Laurits, tager to nye glas champagne og går foran mig op ad trappen.

Udenfor sætter han sig på en rød bænk, strammer sit halstørklæde lidt og sukker, som om han er lettet over noget. Jeg sætter mig også.

"Hvad laver du så til daglig?" spørger jeg, mens vi får ild på cigaretterne.

"Jeg har bare sabbatår," siger han. "Og så arbejder jeg nede i Weekday."

"Går du så meget op i tøj?"

"Ikke rigtig," siger han. "Eller lidt. Troede du da, jeg var homo?"

"Nej!" skynder jeg mig at sige. "Nej, nej. Virkelig ikke."

"Ville det da være en skidt ting?"

"Ja da," siger jeg, og det får ham til at se mærkelig ud. "Eller det ved jeg ikke," retter jeg det til. "Jeg er det selv."

"Også mig," siger han, og alligevel er det, som om jeg har ødelagt noget.

Jeg tømmer mit champagneglas. Så ved jeg ikke, hvad jeg skal sige, og siger:

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige."

Hans hånd falder tungt ned på min skulder. Han kigger lidt undersøgende på mig, og jeg trækker mine gabende sko ind under bænken.

"Skal vi gå ind igen?" spørger han.

"Det kan vi godt," siger jeg, og han kaster sit skod ned i en rist, rejser sig og går tilbage mod indgangen.

Der er ikke mere champagne i buffeten. Laurits er gået hen til sin veninde. De griner meget højt og taler med forfatteren. Jeg lader, som om jeg kigger på nogle bøger på hylden med biografier, trækker en ud om Helle Virkner og bladrer lidt i den. Så er der nogen bag mig, der stikker hånden ned i min lomme. Jeg kigger op og skal lige til at råbe noget, da jeg ser, at det er Laurits.

"Vi ses," siger han og smiler forsigtigt.

Jeg vil lægge bogen fra mig, men den falder ned på gulvet og får et stød. Jeg samler den op og stiller den ind et tilfældigt sted. Så lyner jeg sportstasken op og finder en flaske Jack Daniel's.

"Vi kunne alle tre sætte os et sted og drikke denne her?" siger jeg. "Hvis I har lyst."

"Hold da op," siger Laurits. "Hardcore."

"Jeg har også flere cigaretter."

"Jeg skal desværre nå et tog."

"Hvor skal du hen?"

"Til Helsingør."

"Bor du der?"

"Ja," nikker han. "Hos mine forældre."

"Det var langt væk."

"Men det er gratis."

Da han er gået, stikker jeg hånden ned i min lomme. Der ligger en serviet. Jeg skal lige til at krølle den sammen, da jeg bemærker en sort streg på den ene side. *Skriv til mig*, står der med sprittusch, og så et telefonnummer. Jeg sætter mig ned i enden af lokalet. *Skriv til mig*. Så taster jeg hans nummer ind og sender ham en sms:

Er det for tidligt at skrive?

Jeg sidder med telefonen i hånden. Tre prikker kommer op i beskeden. Så forsvinder de igen. Oppe ved kassen klirrer mønterne. De er i gang med at tælle op.

"Vi lukker desværre," siger en kvinde og kommer hen til mig. "Så jeg skal have dig til at forlade butikken."

Jeg rejser mig og går udenfor. Hun låser døren bag mig. Jeg går ned ad Vester Voldgade og når helt op til Jarmers Plads, før jeg får en sms fra Laurits:

Det er det helt rigtige tidspunkt.

Jeg begynder at formulere noget mere, en slags invitation, men jeg ved ikke helt, hvor jeg skal invitere ham hen. I stedet går jeg afsted med telefonen i hånden i tilfælde af, at han skal skrive noget mere, men det gør han ikke.

8

Ud på natten går jeg rundt i indre by og håber på at møde nogen. Jeg ved ikke, hvem det skulle være, men tanken om, at det kan ske, er rar.

Krøllet burgerpapir og efterladte plastikkrus ligger smidt omkring springvandet på Gammel Torv. Jeg sætter mig op på kanten og vil suge det sidste whiskey ind gennem tænderne, men flasken er allerede tom. En genial idé rammer mig pludselig. Jeg springer ned og stiller den tomme flaske fra mig. Så stikker jeg hånden ned i halsåbningen i min trøje og trækker mit adgangskort til Politiken op, så det hænger uden på jakken og går afsted op mod Rådhuspladsen. På vejen ser jeg efter åbne steder. Drunken Flamingo holder lukket. Det samme med en bodega. Foran Emmerys ligger en mand i en sovepose. Jeg går ned ad Strøget, og endelig ser jeg en tætbygget dørmand foran Sam's Bar.

"Godaften," siger jeg og viser ham mit kort, men jeg er alt for fuld, og det næste kan ikke rigtig komme ud over mine læber.

Han tager fat i kortet og trækker mig let hen imod sig som en hund i snor.

"Og?" spørger han. "Hvad vil du?"

"Det er fordi, jeg arbejder på Politiken og ..."

Så går jeg i stå igen.

"Hvad er det, du vil?"

"Jamen vi er ved at skrive en reportage til iByen-tillægget om hverdagens natteliv."

Han råber højt ind mod baren, og en bartender kommer ud til os, og jeg sørger for at stramme op og gøre mig skarp.

"Ham her siger, han er journalist."

Først stirrer bartenderen på mig. Hun er en ung blond kvinde med brede skuldre under den sorte Tuborg-skjorte.

"Ja," begynder jeg. "Jeg kommer fra Politiken og vil gerne skrive om, hvordan nattelivet er i København en almindelig tirsdag aften, det synes vi

kunne være interessant.”

Det kommer til at lyde på samme måde, som når jeg står og deler aviser ud, og det virker.

”Kom indenfor.”

Jeg følger efter hende ind i baren.

Der er virkelig ikke mange. To ældre kvinder står tæt på scenen og synger *Stupid Man* af Thomas Helmig, et par stykker sidder i baren med ryggen til, og rundt ved bordene sidder andre spredt og holder øje med den lille scene. Bartenderen finder en gul karklud, som hun kører hen over et bord, før hun trækker en stol ud til mig.

”Og du har ikke nogen fotograf med?”

”Han blev desværre syg, min fotograf,” siger jeg. ”Kristian, hedder han, men det er jo lige meget, hvad han hedder, når han er syg ...”

”Så der skal ikke tages billeder?”

”Altså ...” mumler jeg og prøver at finde på noget.

”Nu havde jeg ellers lige sat hår,” siger hun og griner.

”Han kommer selvfølgelig forbi en af dagene, så vi kan få taget nogle gode billeder til artiklen,” siger jeg.

”Og er det så meningen, du vil interviewe nogen, eller hvad havde du forestillet dig?”

”Interviewe?”

”Ja, skal du tale med nogen?”

”Nej, jeg vil egentlig bare være fluen på væggen.”

”Det gør du bare, som det passer dig,” siger hun. ”Vil du have en øl? På huset?”

”Ja tak,” siger jeg, stiller sportstasken på en tom stol, finder min computer og sætter mig ved et bord. Bartenderen kommer ned til mig med et stort glas øl og et askebæger.

”Sælger du cigaretter?”

"Nej, ved du hvad, det skal du sgu ikke betale for, du får en pakke! Hvad ryger du?"

"LM," siger jeg, og hun kommer hurtigt ned med en åbnet pakke til mig.

"Tak," siger jeg og tager en tår af øllen. Den pibler ned gennem min krop. Jeg rykker skærmen lidt, så den ikke er synlig for andre. Åbner et nyt dokument og begynder at skrive, hvad jeg ser omkring mig: *Barstol. Askebæger. En barstol til.*

"Så er det sidste chance for at ønske et nummer," råber bartenderen nu for at overdøve højttalerne, og en mørk kvinde med lilla hår træder op på scenen. Jeg drikker øllen hurtigt, mens kvinden står og vugger til de første toner af en instrumentalversion af *We found love*. Alle på baren danser nu undtagen en hvidhåret mand i en orange polo ved nabobordet. Kvinden smiler og synger højt og godt. Jeg skriver noget igen, så det virker, som om jeg er godt i gang. De skruer op for musikken, kvinden med det lilla hår synger omkvædet igen, jeg lukker øjnene. Så er sangen ovre, og hun sætter mikrofonen tilbage i stativet. Den hvidhårede mand kommer hen til mig og trækker i min skulder.

"Er du bøsse?"

Hans ånde er sur-sød og slår mod min hals i små pust.

"Er du?" gentager han.

Han er umulig at ignorere, og jeg vender mig om og prøver at stirre lige så vedholdende som ham.

"Jeg vil bare gerne vide det."

"Nå, men det er jeg ikke," siger jeg, tager en tår af min øl og håber, at han vil gå væk, men det gør han ikke.

"Har du måske en dame?" spørger han, og jeg forstår, at han ikke tror på mig, at han vil have et bevis.

"Ja," siger jeg.

"Og hvor er hun så?"

Jeg vender mig om. Ved bordet bag os sidder en buttet rødhåret kvinde og skriver på sin telefon.

"Det er hende der," hvisker jeg.

I det samme rejser han sig, skubber et par stole til side, går hen til hende og prikker hende på skulderen.

"Undskyld," siger han så højt, at jeg også kan høre det. "Må jeg lige spørge dig om en ting?"

Hun nikker undrende.

"Er du kæreste med ham derovre?"

Jeg prøver at få øjenkontakt med hende og skære et ansigt, der viser, hvad hun skal svare, men hun stirrer bare mærkeligt på mig og ryster på hovedet.

"Nej!" siger hun. "Nej, det er jeg ikke."

Han kommer tilbage og stikker sit ansigt helt op mod mit.

"Hvorfor sagde du det?" spørger han. "Når det ikke passer?"

Ølglasset foran mig er tomt, men jeg tager det alligevel op til læberne for at gøre det umuligt at svare.

"Hvorfor lyver du?" siger han lavt og rykker endnu nærmere. "Hvorfor lyver du for mig? Du kunne bare sige, at du var bøsse, jeg har sgu ikke noget imod bøsser, troede du, at jeg havde noget imod bøsser?"

"Jeg skal lige på toilettet," siger jeg og pakker computeren sammen, tager min jakke og sportstasken og skynder mig væk.

De få mennesker i lokalet sejler rundt. Jeg går hen mod udgangen.

"Er du på vej videre?"

Bartenderen standser mig.

"Ja," siger jeg og giver hende hånden.

"Hvor lang bliver den?" spørger hun.

"Hvor lang bliver hvad?"

"Artiklen."

"Nå, ja," siger jeg. "Den bliver vel et par sider."

"Det er super, hvornår kommer det i?"

"Det ved jeg ikke endnu," siger jeg og forsøger at smile til hende.

"Vil du sende en mail, når du ved det?"

"Når jeg ved hvad?" spørger jeg og kigger tilbage mod bordet, hvor manden sidder.

"Hvornår artiklen bliver bragt."

Hun skriver sin mailadresse på bagsiden af et gammelt visitkort til et VVS-firma, og jeg putter det i lommen.

"Ja, det skal jeg nok," siger jeg, skynder mig ud og vakler op ad Strøget. Det er ved at blive lyst. Et par skraldemænd skramler i den anden ende af gaden. En stor flok duer sidder foran Burger King og nipper til tabte pickles. Jeg slipper visitkortet med mailadressen og går ind mellem dem. Først kurrer de højt. Så flyver de op, og flokken deler sig i to halvdele over mig, mens jeg går videre uden at vide hvorhen.

Efter at have smilet til vagten, forsøger jeg at bipse mig ind ad gitterporten til Politikens Hus. Og det virker, selvom det er meget tidligt om morgenen. I gården står en rengøringsassistent og hælder sæbevand ned i en rist. Jeg går forbi ham, sørger for at gå roligt og målrettet for ikke at vække opsigt. Så fortsætter jeg op ad den lille trappe og bipper mig ind i kundecenteret.

Lyset i loftet knitrer et par gange, før det tænder og gør alt synligt. Jeg går ned i bunden af lokalet til den røde lædersofa. Ved siden af står en papirkurv. Jeg sætter mig på knæ foran den og kaster op. Syren brænder i min hals. Jeg tager posen ud af papirkurven, binder knude på den og kommer den ned i sportstasken. Jeg må dumpe den i en skraldespand uden for bygningen senere.

I en rumdeler får jeg øje på et gråt hundetæppe. Jeg lægger mig på sofaen, tager det over mig og sørger for at ligge helt stille, så sensorerne i loftet ikke fanger mine bevægelser og får lyset, som lige er gået ud, til at tænde igen. Til sidst lukker jeg øjnene. Bare et øjeblik.

Lidt senere vågner jeg og finder min telefon. Klokken er kun kvart i syv. Jeg ved ikke, hvornår Stig møder ind. Han plejer at være her, når vi andre kommer omkring klokken halv ni. Da jeg rejser mig, tænder loftlyset og slår gult og hårdt mod mine øjne. Jeg tager sportstasken med ud på det lille toilet. Mine øjne er helt røde. Jeg tager min T-shirt af og pøser vand i hovedet og under armene. Læner hovedet ind under vandhanen og skummer håndsæbe ud i håret. Skyller det ud, så godt jeg kan, og ser mig i spejlet. Jeg river en hel masse toiletpapir af holderen på væggen og tørrer mig. Så børster jeg tænder og kører deodoranten hen over mine armhuler, selvom den ikke rigtig giver noget mere. Jeg finder en T-shirt, som jeg havde på for et par dage siden. Den gamle sved virker til at være fordampet.

På vej ud går jeg forbi kaffeautomaten i det lille tekøkken. Jeg vælger en café creme og tager den med hen til computerne. Så sætter jeg mig og drikker den i store slurke. Er her egentlig videoovervågning? Det må der være. Sådan en stor virksomhed har styr på sådan noget. Hvorfor har jeg

ikke tænkt på det? Jeg ser op mod loftet og scanner det for små ekstraøjne, men kan ikke se nogen.

Et bip lyder på den anden side af døren. Jeg stiller hurtigt koppen fra mig, som om det er forbudt at tage kaffe. Så bliver døren skubbet op, og Stig træder ind med sin lysebrune computerskuldertaske.

"Nå, godmorgen," siger han overrasket.

"Godmorgen," svarer jeg.

"Du er da tidligt på den i dag."

"Jeg vågnede og tænkte, at jeg lige så godt kunne komme i gang."

"Du har toiletpapir i håret," siger Stig og tænder sin computer.

"Har jeg?"

"Ja," siger han.

"Mystisk," siger jeg og piller det ud af mit fugtige hår.

Han regner det ud nu. Lige om lidt vil han tjekke videoovervågningen. Gå den igennem minut for minut. Jeg gik alt for målrettet mod sofaen, da jeg bippede mig ind. Det kan umuligt ligne en fejl. Jeg skulle først have gået lidt rundt i rummet, ladet som om jeg skulle noget, som jeg så glemte, og så skulle jeg have sat mig i sofaen til en start og til sidst være faldet sammen. Så kunne jeg sige, at det bare var noget, jeg kom til.

Stig vil kalde mig hen til sig, bede mig om at se med på optagelserne af min færden i huset i nat og spørge, hvad det er, der foregår. Og efterfølgende vil jeg ingenting kunne sige, for det kan jeg aldrig, jeg bliver bare lammet og venter på slagene, gør mit ansigt klar til lussingen, men Stig kalder ikke på mig.

Han sidder ved sit skrivebord og trækker vejret tungt, før han rømmer sig.

"Andre mennesker skulle fandeme prøve at have en dag med min indbakke," siger han ud i rummet.

Hundetæppet ligger ovre på sofaen. Om lidt vil Stig kigge derhen. Jeg rejser mig, tager tæppet op og ryster det et par gange, før jeg folder det sammen og lægger det på plads i reolen.

"Dét der," siger han. Jeg stivner og tør ikke kigge ham i øjnene. "Det får du altså ikke ekstra løn for, hvis du tror det."

10

"Tror du, vi kan hjælpe dig?" spørger ekspedienten, da jeg kommer ind i Weekday om eftermiddagen.

"Ellers tak, jeg kigger bare," siger jeg og ser mig omkring. Så går jeg op på første sal. Et tungt og dunkende beat spiller over højttalerne.

Ved et bord i den anden ende af lokalet står Laurits med ryggen til. Han folder jeans sammen med en rutineret hånd. Jeg retter mig op og går lidt rundt mellem stativerne og ser på tøjet. Laurits går hen til et rullebord, finder flere jeans og lægger dem på plads.

Så nærmer han sig, prikker mig på skulderen og smiler.

"Gud," siger jeg og spiller overrasket. "Hej, Laurits!"

"Hej!" siger han. "Hvad laver du her?"

"Jeg er bare lige ude for at shoppe lidt."

Jeg prøver at få øje på, om det får ham til at se skuffet ud.

"Det lyder da også skønt."

"Jamen det er det," siger jeg og tager en tilfældig jakke fra et stativ. "Hvad koster den her?"

"Står det ikke på prismærket?"

"Nej," siger jeg og giver den til ham.

Han finder prismærket så let som ingenting.

"1.100 kroner," siger han. "Skal du prøve?"

"Nej," siger jeg. "Ellers tak. Jeg har så mange jakker."

Han hænger den tilbage på stativet og kører sin hånd gennem håret. Jeg tager et par bukser fra bunken, for at det ikke skal slutte.

"Vi har lige fået dem hjem," siger han.

"Er det rigtigt?"

"Ja. De er superfede."

"Ja," siger jeg. "Det er de sådan set."

"Skal du prøve?"

Han følger mig ned til prøverummet.

Derinde står jeg lidt og mimer foran spejlet for at se, hvordan jeg ser ud, når jeg siger: *Jeg er bare lige ude for at shoppe lidt*. Så åbner jeg mine bukser og trækker dem ned, mens jeg tænker på, at kun en tynd trædør adskiller os lige nu.

"Hvordan står det til derinde?" spørger han ude på den anden side, og hans stemme får min pik til at rejse sig under stoffet i underbukserne.

"Helt fint," siger jeg så kontrolleret som muligt og tager de nye bukser på.

"Sidder de godt?"

"De er måske lidt stramme i det."

"Det er slim fit," siger han. "Det er bare flot."

Jeg prøver at gøre den slap, men både hans stemme, hans vejrtrækning og duften af hans parfume trænger ind på den anden side og gør det umuligt.

"Må jeg se?"

"Se hvad?"

"Bukserne."

"Lige to sekunder," siger jeg, men han trækker hurtigt døren op og ser ned af mig.

"De klæder dig."

"Gør de?"

"Det kan godt være, de lige skal være et nummer større," siger han og går ud for at hente et nyt par. "Men jeg synes, du skal tage dem."

Ved kassen klikker han alarmen af, folder bukserne sammen og kommer dem ned i en pose. De koster næsten 600 kroner.

"Hvis jeg skal være ærlig," siger jeg. "Så har jeg ikke rigtig råd."

"Så er det da lidt kedeligt at være ude og shoppe, er det ikke?"

Han læner sig hen over disken.

"Jeg kan give dig personalerabat," hvisker han, trækker fyrre procent fra, så tallet på kasseapparatet ændrer sig, og holder posen frem mod mig.

"Det er sødt af dig," siger jeg og betaler.

"Så kan du jo svare på min sms til gengæld."

"Det er en aftale," siger jeg og går ud af butikken.

11

Den aften bipper jeg mig allerede ind i kundecenteret klokken toogtyve, efter at alle, der sælger på telemarketing, er gået hjem.

Jeg kan stadig ikke få øje på noget i loftet. Hvis der er videoovervågning, skjuler de det virkelig godt. Jeg placerer sportstasken på en kontorstol, lyner den op og finder min telefon. Jeg tager en pose ris og pladen med billig mælkechokolade, som jeg købte i DøgnNetto, og går ud i tekøkkenet.

På en skabslåge hænger der en seddel med råd om, hvordan man vasker hænder. I køleskabet står en liter jordbæryoghurt og ved siden af en plastikkboks med et kyllingebryst. Jeg tager låget af, og en sød dunst står op mod mig. Så spiser jeg det hele og finder elkedlen. Hælder risene derned og sætter den til at koge. De bliver ikke så bløde, som jeg gerne vil have. Jeg øser dem op i et hvidt kaffekrus. Der er kun teskeer at spise med.

Tilbage i det åbne kontorlandskab trækker jeg rullegardinerne ned, så ingen kan kigge ind fra de andre bygninger. Så vander jeg planterne, som står overalt i små zinkspande, og tørrer støv af en indrammet avisforside fra befrielsesdagen. Nogen har glemt at slukke fladskærmen, som viser salgsresultaterne fra den sidste måned. Den flimrer vildt. Jeg trækker stikket ud af kontakten, finder TV Avisen og ser de første sekunder, så afbryder jeg igen og spiser risene i stilhed med fødderne oppe på Stigs skrivebord og sender et billede til Laurits af mine lår: *Slapper af derhjemme. Hvad laver du?*

Bagefter lægger jeg mig i sofaen og trækker hundetæppet over mig. Før jeg lukker øjnene, husker jeg mig selv på at folde det sammen i morgen tidlig.

Jeg kan føle mig hjemme alle steder. Det er ikke en evne. Det er en sorg.

Næste morgen vågner jeg af alarmen i min telefon klokken halv syv og går ud på toilettet. Tryksværten fra gårsdagens aviser sidder som blå mærker i hovedet. Jeg vasker mig under vandhanen, tørrer mig i toiletpapir og går tilbage.

Jeg tager en logojakke på, finder en kuglepen og en nøgle til en af ladcyklerne og sætter mig ind ved et af skrivebordene med sportstasken på

lårene. Hvis jeg bare sidder sådan, ser det ud, som om jeg lige er mødt ind.
Stig bipper sig ind lidt efter.

"Godmorgen," siger jeg, og en dråbe vand i mit hår glider ned i nakken og får mig til at skutte mig.

"Tue!" råber han. "Må jeg lige snakke med dig?"

Jeg farer sammen og tager fat i mit adgangskort, bare for at tage fat i et eller andet.

"Ja, hvad så?"

"Kom lige herhen!"

Jeg sad med fødderne oppe på hans skrivebord og glemte at tørre det af. Nu er der sikkert et par fodaftryk både der og på gulvtæppet. Jeg må bare benægte det hele. Sige, at det er for dårligt, at folk ikke har mere respekt for andres ting. Jeg går hen og stiller mig foran ham.

"Victoria har meldt sig syg. Så jeg tænkte, du kunne få lov at stå på Købmagergade i dag."

Købmagergade er den bedste gade. De sælgere, som kommer tilbage derfra, har altid lavet mindst fire-fem syvdagesabonnementer.

"Ja," siger jeg.

"Så skal du fandeme også gøre mig stolt."

"Selvfølgelig."

"Sælg godt!" råber han, og jeg skynder mig ud ad døren.

12

Farbror og Jonna kommer gående nede ved Rundetårn. Jeg har ikke set dem i næsten et år. De ejer Herning og omegns største svinebedrift. Som barn spurgte jeg på et tidspunkt min mor, hvor jeg skulle være, hvis hun og min far døde, og hun svarede: Hos farbror og Jonna, og jeg vidste, at jeg måtte sørge for, at de ikke døde.

Da de nærmer sig, begynder min krop at stivne. Jeg går hen til ladcyklen for at skjule mig. Jeg trækker hættten op og strammer snøren helt ind, vender ryggen til og åbner et nyt bundt aviser, selvom der er flere tilbage i det første.

"Dav," siger Jonna. "Vi synes da nok, det var dig!"

"Ja, vi havde jo godt hørt lidt om, at du var flyttet herover og blevet bøsse," siger farbror.

"Jeg er lige på arbejde," siger jeg.

"Det er godt nok," siger farbror. "Det har vi ikke noget imod, så længe man ikke skal være ligesom ham der i fjernsynet med al den makeup."

"Så står du her og tjener lidt lommepenge," siger Jonna, og jeg synes pludselig, her lugter af stald.

"Det er min løn."

"Vi er ovre for at se sådan en musical inde i Tivoli," siger Jonna. "Det er med ham der fra Vild med dans."

"Skal I have et abonnement?"

Min farbror tager en avis fra bundtet i vognen og bladrer lidt i den. Jonna kigger på ham imens.

"Sådan en københavneravis," siger han og kaster den tilbage i ladcyklen, så en enkelt side flyver op og blæser hen ad fortovet mod en optiker. Jeg løber afsted, fanger den og samler avisen, så den er hel igen.

"Hov da," siger Jonna.

"Nej," siger farbror. "Vi har Landbrugsavisen, og så er det vist også fint."

"Det er da noget værre noget med din mor," siger Jonna så. "Din far ringede lige her for et par timer siden."

"Mhm," siger jeg og prøver på ikke at virke overrasket.

"Ja, det havde vi godt nok ikke troet, hun kunne finde på. At stikke af fra din far, med det samme tingene bliver det mindste svære."

Hun kigger ned i jorden, mens hun siger det.

"Nej. Tænk at tage på krisecenter, at hun vil være det bekendt over for dine søskende," siger farbror og ser sig lidt omkring.

"Men det ved du måske ikke noget om?" spørger Jonna, og jeg mærker mine hænder knytte sig og tygger hårdt sammen.

"Eller hvad?"

"Selvfølgelig gør jeg det," siger jeg. "Men jeg er faktisk lige på arbejde, så hvis I ikke skal have et abonnement, så vil jeg arbejde videre."

Jonna og farbror ser ud, som om de ikke hører efter.

"Jeg kunne godt nok ikke bo herovre, det er sgu da tovtig, som folk de kører i bil," siger farbror. Han kigger bagud mod en varevogn, der zigzagger forsigtigt gennem menneskemængden.

"Ja, det er tovtig," giver Jonna ham ret.

Jeg tager aviser op og begynder at gå ud mod nogle andre mennesker, men farbror og Jonna rykker sig ikke.

"Vi skal vist også til at videre," siger farbror så. "Ved du, hvordan man kommer til Nyhavn?"

"Jeg er ikke noget turistbureau."

"Vi vil nemlig gerne ned og have en fadøl før forestillingen," siger han, som om han stadig ikke hører.

"Det er den vej," siger jeg og peger i retning mod Nørreport.

"Tak skal du have," siger Jonna.

"Nej, det er ikke den vej, for der kommer vi lige fra," siger farbror.

"Nå. Vi må slå det op på telefonen så," siger Jonna.

Farbror skal lige til at sige noget, så tager Jonna fat i ham.

"Kan du hilse din far og mor," siger hun. Så dasker farbror mig på skulderen et par gange, inden de slentrer videre ned mod Storkespringvandet.

13

Vagten i slusen til Politikens Hus sidder med korslagte arme og drejer på kontorstolen bag den oplyste glasrude, da jeg står der klokken treogtyve. Så bipper jeg med mit adgangskort og taster koden, men der lyder ikke det lille klik, som får gitterporten til at åbne.

Inde i glasburet stønner vagten utålmodigt og slår anlægget til, så hans stemme ryger ud over højttalerne til mig på den anden side.

"Hvad skal du?" spørger han.

"Jeg arbejder her," siger jeg.

"Hvor?"

"I salgs- og kundecenteret," siger jeg. "Men mit kort vil ikke rigtig."

"Om aftenen?"

Han kigger lidt, men spørger ikke om mere.

"Giv mig dit kort," siger han så og nikker ned mod en lille skuffe, som åbner sig mod mig. Jeg placerer mit adgangskort i den og lidt efter kører skuffen tilbage mod ham. Han tager det op og kigger på det.

"Du har tastet forkert tre gange," siger han. "Så vi må lave en ny kode. Men det må blive i morgen formiddag."

"Hvorfor det?"

"Fordi du slet ikke må være her nu," siger han. "Ansatte i kundecenteret har ikke adgang på denne her tid."

"Jamen det har da virket før."

"Det er så en fejl."

"Jeg skal jo bare ind og hente min cykel."

"Det kan du desværre ikke komme til."

"Det tager kun fem minutter."

"Du må hente den i morgen."

"Jeg ved godt, det er dumt," siger jeg. "Men den står lige inde i gården, og jeg glemte den tidligere."

Vagten siger ikke noget, selvom hans mund bevæger sig. Han må have slukket mikrofonen.

"Jeg skal virkelig bruge den."

Så tager han en tår kaffe, kigger lidt på mig og sender mit kort ud gennem skuffen igen. Han trykker på en knap, der åbner den store gitterport, som egentlig er beregnet til direktørernes biler og posten.

"Tak!" råber jeg alt for inderligt. "Tusind, tusind tak!"

14

En hånd tager hårdt fat i min skulder og vækker mig. Det værste sted at blive slået er i hovedet, huden er så blød der, især omkring øjnene. Men slagene kommer ikke, og jeg åbner øjnene, og min far er forsvundet.

Vagten fra slusen står med armene over kors.

"Hvad er det, du laver?" siger han, og jeg leder efter noget vredt i hans øjne, men han er helt rolig.

"Undskyld," siger jeg, sætter mig op og gnider mig i øjnene. "Jeg ved ikke lige, hvad der skete."

"Hvis jeg var dig, ville jeg bare se at komme afsted," siger han. "Før det her bliver alt for uoverskueligt for os begge to."

"Det skal jeg nok," siger jeg. "Er det morgen?"

"Næsten."

Sportstasken står stadig på gulvet. Jeg rejser mig og tager den over skulderen. Så henter jeg telefonen i opladeren under Stigs bord. Jeg følger med vagten hen til døren og videre ud i gården. Der er lys oppe på redaktionerne.

Han bliver stående, til jeg begynder at gå hen mod udgangen ved Vester Voldgade.

"Skulle du ikke hente din cykel?"

"Min cykel?" spørger jeg.

"Ja. Du sagde, du skulle hente din cykel."

Jeg går hen til stativet og tager fat i en tilfældig blå herrecykel. River i styret på den for at trække den tilbage, men den er låst.

"Åh," siger jeg.

"Kan du komme godt hjem, du!"

"Jeg har glemt mine nøgler til den."

"Raus!" råber han og bliver stående og holder øje med, at jeg virkelig går ud.

Langs den grønne væg, der omkranser metrobyggeriet på Rådhuspladsen, sidder duerne på kanten og vågner. De kan sove alle steder. Jeg vækker dem med et spark ud i luften og fortsætter over krydset. På hjørnet af H.C. Andersens Boulevard ligger en Baresso. Bag glasvinduerne sidder turister og spiser morgenmad med deres rullekuffert tæt ved benene, som om de er bange for, at nogen skal stjæle den. Jeg går indenfor og stiller mig i kø.

"Undskyld," siger jeg, da det bliver min tur. "Jeg ville bare høre, om I har et toilet, man kan låne?"

"Det er desværre kun for betalende gæster." Baristaen bag kassen flytter sit blik til den næste i køen, men jeg læner mig frem mod kassen.

"Så vil jeg gerne købe en kaffe."

"Ja?"

Jeg har glemt, hvad man så siger.

"Hvad kunne du tænke dig?"

"En kop kaffe."

"Ja, det er jo det, vi sælger," siger hun utålmodigt. "Hvad for en slags?"

"Bare den billigste."

"En filterkaffe?"

"Ja," siger jeg. "Det er fint."

Jeg dykker ned i bukserne efter nogle penge og lægger mine sidste mønter ud på disken.

"Dit navn?" spørger hun. Man skal sige sit navn så mange steder.

"Hvorfor det?"

"Så vi kan kalde, når din kaffe er klar," siger hun irriteret.

"Martin," siger jeg og mærker et smil slå sprækker i mit ansigt.

Hun vender sig og råber bestillingen til baristaen, skriver navnet på koppen med en sprittusch og giver mig bonen, hvor koden til toilettet står. Jeg

skynder mig gennem butikken, finder toiletdøren og drejer låsen om med et lille smæld. Det er min yndlingslyd. Jeg åbner vandet og lader det løbe. Jeg sætter mig på toiletbrættet med sportstasken på skødet og roder rundt i mine ting, indtil jeg finder en T-shirt, som er mindre beskidt, end den jeg har på. Så finder jeg min tandbørste og begynder at børste tænder, mens jeg sidder og følger fugerne mellem klinkerne. Det er svært at holde øjnene åbne. Min hage falder hele tiden ned mod brystet.

"Er der nogen?" lyder det fra den anden side. Nogen banker på.

Jeg spytter ud i vasken, finder deodoranten og ruller den ud under armene.

"Hallo?" bliver der råbt. "Hvis du ikke reagerer, er vi nødt til at låse os ind!"

Nu rykker de også i håndtaget.

Jeg samler hurtigt mine ting sammen og lukker for vandet, men før jeg når at træde ud, bliver døren åbnet, og en kvinde med et bordeauxfarvet forklæde bundet om livet står foran mig.

"Undskyld," siger hun. "Men vi troede, du lå og sov."

"Sov?"

"Ja. Siden du ikke reagerede."

"Selvfølgelig gjorde jeg ikke det."

"Godt nok," siger hun, og jeg giver plads til en kvinde, som skal på toilettet, og går ind i cafeen.

Der står en enkelt kop kaffe på disken.

"Er det min?" spørger jeg ekspedienten og kommer til at afbryde en anden kunde, som var i gang med at bestille.

"Hvis du hedder Martin, så er det."

15

Vagten ser ud på mig, da jeg kommer tilbage til Politikens Hus senere på formiddagen for at møde ind på arbejde. Jeg sørger for at smile til ham, før jeg sætter mig på hug og leder efter mit adgangskort. Trækker tingene op af sportstasken en efter en og breder dem ud på asfalten. Det ligner et mærkeligt loppemarked. En cykel bremses op ved siden af mig med et hvin.

"Flotte bukser!" Laurits står med sin cykel mellem benene og læner overkroppen hen over styret. "Er de nye?"

"Du gjorde mig godt nok forskrækket," siger jeg og samler tingene sammen i sportstasken, mens jeg prøver ikke at kigge op på ham.

"Er du altid her i området?"

"Jeg arbejder derinde."

"Spændende," siger han.

"Det ved jeg ikke rigtig," siger jeg. "Det er bare som avissælger."

"Er det ikke et frygteligt job?"

"Et eller andet skal jeg jo lave," siger jeg og slår ud med armen. "Mens jeg skriver på min roman."

"Skriver du på en roman?" spørger han.

"Ja," nikker jeg hemmelighedsfuldt.

"Hvad handler den om?"

"Alt muligt."

Jeg minder mig selv om at smile og prøver at finde på det næste, jeg bør sige, men når det ikke, før han afbryder mig:

"Jeg skal ned og åbne butikken nu," siger han. "Men lad os ses igen snart."

"Ses?"

"Hvis du har lyst."

"Det har jeg bestemt."

"Hvad skal du i morgen?"

"I morgen, der tror jeg ikke, jeg skal noget."

"Skal vi så ikke sige, at jeg kommer hjem til dig i morgen efter arbejde?" spørger han. "Hvor bor du henne?"

"Hvor jeg bor henne?"

"Ja, hvad er din adresse?"

"Åh. Det passer faktisk ikke så godt lige i morgen," siger jeg. "Nu jeg tænker over det."

"Men vi kan også lige skrives ved om det," siger han, sætter sig op på cyklen og triller afsted. Han er ved at ramme en ældre kvinde, da han cykler hen over fortovet med ansigtet vendt mod mig. Først da han er kørt om hjørnet, finder jeg adgangskortet, får ændret koden hos vagten og går videre forbi pappresseren, containeren med gårsdagens aviser og det lille halvtag, hvor ladcyklerne står parkeret.

16

Jeg lægger en avis ind til Lone i pølsevognen og placerer begge arme på den lille udvendige hylde. Hun rejser sig fra den skammel, hun sidder på, og skubber lidt til avisen.

"Hvad skal jeg med den?" spørger hun.

"Det kunne jo være, dine kunder ville læse lidt i den," siger jeg, mens hun lægger et par nye pølser på varmepladen.

"Må jeg til gengæld spørge dig om noget?" spørger jeg og læner mig op ad disken.

Hun svarer ikke.

"Det er ikke sådan," begynder jeg alligevel. "At du kender nogen, der kender nogen, der lejer noget ud?"

Små fedtstænk springer op på hendes forklæde. Hun vender sig om mod mig med pølsetangen i hånden og bider ud i luften, så det giver en klaprende metallyd.

"Nej, det gør jeg ikke rigtig. Mangler du da et sted at bo?"

"Ja."

"Nå."

"Sådan ret akut," siger jeg og bryder mig ikke om at bruge det ord.

"Hvad må det koste?"

"Helst ikke alt for meget," siger jeg. "Omkring 3.500 om måneden."

"Det kommer du ikke langt for."

"Det må gerne bare være et værelse, jeg er ikke så kræsen."

"Nej, det skal man heller ikke være, hvis man er fra Jylland."

"Hvordan ved du, at jeg er fra Jylland?"

"Det kan jeg da høre," siger Lone. En mand kiler sig ind ved siden af mig og bestiller en ristet med det hele.

"Der er nok jyder her i byen," bryder han ind og pudser næse i en serviet, som han finder i lommen. "De har fandeme invaderet hele Amager."

"Jeg holder øjne og ører åbne!" siger Lone og bider ud med pølsetangen.

"Tak," siger jeg, selvom jeg godt ved, at det bare er noget, folk siger.

17

Ny Carlsberg Vej 21. Ny Carlsberg Vej 21. Ny Carlsberg Vej 21.

"Det er altså virkelig en dejlig lejlighed," siger jeg og mærker, hvordan det blå skoovertræk tømmes for luft. Udlejeren kigger på sit armbåndsur igen.

"Tja, den er ganske udmærket," siger han.

I det samme ringer det på dørtelefonen.

"Nå, der er nogen, der kommer for sent," siger jeg højt, mens han går hen og åbner. En ung fyr på min egen alder træder ind og efter ham følger en, der må være hans far. De tager skoovertræk på og hilser med et uinteresseret nik.

"Her er da perfekt," siger faren og lægger en hånd på sin søns skulder.

"Synes du ikke?"

"Jo," siger fyren.

Udlejeren træder ind på stuegulvet foran os.

"Godt," siger han og bladrer rundt i sine papirer. "Velkommen til fremvisningen af det her lejemål på ..."

"Ny Carlsberg Vej 21," siger jeg.

Han kigger irriteret på mig.

"Ja," siger han og bladrer videre.

Så ringer det på døren igen.

"Lad os lige få de sidste med," siger udlejeren og går ud til dørtelefonen.

Imens står sønnen og faren og kigger sig omkring.

"Her kunne du da godt bo," siger faren. "Så kunne du have din seng stående her."

De begynder at pille ved alting. Åbner og lukker lågerne i et indbygget skab. Rører ved dørkarmene, som om de allerede bor her.

"Her skal males," siger sønnen.

"Så maler vi da bare," siger faren. "Og får en hyggelig dag ud af det."

"Her er lige blevet malet," siger jeg og smiler til dem.

Lidt efter kommer udlejeren ind i stuen med et par. En forvokset skater i Carhartt-jakke og store cowboybukser og en kvinde i en blomstret kjole og håret opsat på samme måde som sin mand. Hun skyder den store mave frem, så vi alle sammen kan se den. Så sætter hun sig ned og kæmper med skoovertrækket.

"Pyt med det," siger udlejeren og slår ud med hånden. Jeg får lyst til at sige noget, men smiler bare høfligt til hende, mens udlejeren stiller sig op foran os alle sammen.

"Så tror jeg, vi kan begynde," siger han. "Det er jo, som I kan se, en god og lys 2V'er. Her er et relativt nyt HTH-køkken, indbyggede skabe, en god rummelig stue."

Vi følger alle sammen efter ham ind i det lille rum over for køkkenet.

"Her har vi et lille, men godt soveværelse ud til gården," siger han.

"Jeg er vild med vinduerne," siger den gravide højt. "Der kunne godt stå en lille vugge her, ikke, skat?"

"Hvor længe er det, lejeperioden er?" spørger faren med sønnen.

"To år med mulighed for forlængelse," siger udlejeren og bladrer i sine papirer.

"Hvor godt!" siger faren.

"Ja, de hænger jo ikke på træerne," siger udlejeren. "Og vi vil jo helst leje den ud til nogen, der ikke tænker på at flytte i den periode."

Jeg prøver også på at komme på et spørgsmål, men alt virker så godt, der er ikke noget ved denne lejlighed, som ikke er perfekt.

"Og hvad var huslejen igen?" spørger den gravide.

"6.500 kroner om måneden, eksklusive forbrug."

Jeg må prøve at få nogle flere vagter, måske kan jeg få lov at sælge i telefonen om aftenen og stå på gaden om dagen, og hvis ikke må jeg finde

et ekstraarbejde. Jeg må begynde kun at spise billige ting, holde mere øje med tabte pengesedler, holde op med at ryge.

Efter fremvisningen bliver jeg stående på fortovet og venter på, at udlejereren kommer ud.

Han taler i telefon, lægger den så ned i lommen og går hen til en sort Mercedes og låser den op.

"Tak for i dag," siger jeg. "Sikke en fuldstændig fantastisk lejlighed!"

Nu er jeg den, han sidst har snakket med. Jeg er den, han kommer til at huske.

"Ja, det er en fin lille hybel," siger han og rykker bildøren op og bøjer sig for at stige ind.

"Det bliver spændende," siger jeg. "Kan du allerede nu sige noget om, hvem der får den?"

"Det har jeg ikke taget stilling til endnu," siger han.

"Nej," siger jeg. "Selvfølgelig ikke, du skal lige hjem og tænke lidt over det."

Nu lægger han sine papirer fra sig på passagersædet og sætter sig til rette. Det går så hurtigt. Jeg skynder mig at sige noget. Bare et eller andet. "Jeg glemte faktisk at spørge om noget!"

"Ja?"

"Er det egentlig en ikke-ryger lejlighed?"

"Det er det," siger han. "Alle vores lejemål er røgfri."

"Det tænkte jeg nok," siger jeg. "Jeg så nemlig hende den gravides mand stå og ryge lige før."

"Nå da," siger han og skal til at lukke bildøren.

"Han røg! Og så ovenikøbet når konen er gravid. Det er da noget af det mest uansvarlige, jeg nogensinde har set."

"Ja, sikke noget," siger han og river døren i.

18

Jeg er i DøgnNetto på Jarmers Plads, selvom jeg kun har syv kroner tilbage på min konto. Der er stadig lang tid til den første.

Alligevel går jeg rundt og løfter på forskellige grøntsager og lægger dem tilbage igen. Det koster ikke noget at kigge, og her er så meget at kigge på i grøntafdelingen. Jeg plukker en enkelt vindrue af en klase og tygger. Det er vel rimeligt at smage, før man køber. Så smager jeg en til og går videre gennem butikken. Nede ved skabet med bakeoff er en ungarbejder med tandbøjle i gang med at smide alt brødet ud. Han fylder det i en gennemsigtig affaldssæk, den bulner flere steder. Creme fra spandauere og tebirkes ligger klempt op ad siderne. Duften får min mave til at svare med en knurren. Ungarbejderen vender sig om mod mig. Han tømmer en hel plade med hindbærsnitter ned i sækken.

"Skal det bare smides ud?" spørger jeg.

"Ja," siger han.

"Det er godt nok ærgerligt."

"Tja," siger han. "Sådan er det jo."

"Hvis man gerne vil fodre fuglene," siger jeg. "Kan man så ikke få noget af det?"

"Jeg tror ikke, fugle spiser hindbærsnitter."

"Så noget brød måske?"

"Vi må desværre ikke give det væk af sundhedsmæssige årsager."

"Heller ikke hvis det er til fuglene?"

"Jeg er bare ungarbejder, men du kan prøve at skrive til Dansk Supermarked med forslaget," siger han og dumper franskbrød ned i sækken et efter et.

"Hvis det alligevel bare skal ud, så kunne jeg da godt få det til fuglene. Det er en hård tid for dem."

"Desværre," siger han.

"Der behøver ikke at være nogen, der opdager det," siger jeg, tager fat i sækken og trækker den lidt hen over gulvet.

"Hvad laver du?"

Han hiver sækken tilbage og stirrer stift på mig.

"Tænk, hvis du selv var en fugl!" råber jeg, selvom det slet ikke var min mening at råbe. Ungarbejderen trækker på skuldrene, og jeg skynder mig ud gennem kassen.

Udenfor finder jeg min telefon for at spille musik, men den er løbet tør for strøm. Det er begyndt at blive koldt. Jeg løber op til Hovedbanegården og sætter mig på en bænk med sportstasken. Med en taske på skødet på en station ligner man en, der er på vej et sted hen, tænker jeg og lukker øjnene.

19

Jeg går hen og stiller mig helt ind under halvtaget ved Lones Pølser. Jeg kører tungen rundt i munden, mens jeg lyner sportstasken op.

"Jeg tænkte på, om jeg må lade min telefon op hos dig?"

"Det kan vi nok godt finde ud af," siger hun, tager imod telefonen og min oplader og sætter den i stikkontakten under mikrobølgeovnen.

Jeg river et bundt aviser op, folder tre af dem sammen og stiller mig frem på fortovet.

"Dagens avis!" råber jeg.

En kvinde med høje gummistøvler og solbriller kigger væk, da hun går forbi.

"Så må du have en god dag," siger jeg, men hun siger ikke noget, og jeg får lyst til at kaste med aviserne.

"Det koster jo ingenting at svare!" råber jeg.

Hun vender sig om.

"Jeg har ikke pligt til at tale med dig," siger hun og går videre op mod Frederiksberg Allé. Jeg går hen til pølsevognen.

"Du ligner en, der skal have en slikkepind," siger Lone og rækker en krukke frem med små hjerteformede slikkepinde.

"Jo tak," siger jeg. "Er der sket noget på telefonen?"

Hun vender sig og kigger på den.

"Næ," siger hun. "Det ser ikke sådan ud."

"Jeg har været ude at se på en lejlighed," fortæller jeg. "Som jeg venter svar på."

Lone åbner en pose pølser og breder dem ud på varmepladen.

"Jeg har sådan en god fornemmelse," siger jeg. "Jeg havde en ret god kemi med ham, der viste den frem."

"Hvor er det henne?"

"På Ny Carlsberg Vej."

"Hvad koster den?"

"Den er alt for dyr," siger jeg. "Men jeg kan måske få nogle vagter på telefonsalg."

Så går jeg tilbage til aviserne.

"Hvad med dig, var det noget med dagens avis? Helt gratis!" begynder jeg og rækker avisen frem mod en ældre herre.

"Skal jeg så høre en lang smøre?"

"Nej, nej," forsikrer jeg.

Den ældre herre tager fat i avisen, men jeg har ikke tænkt mig at slippe, før jeg er færdig.

"Vi har faktisk mulighed for at sende den hjem til dig gratis hver morgen i en prøveperiode på tredive dage, du skal bare selv betale portoen. Er det noget, du kunne være interesseret i?"

Han river den ud af hånden på mig i et hårdt ryk og går videre.

"Men uanset hvad, så må du have en god weekend!"

"Der er sgu længe til," svarer Lone inde fra pølsevognen, og jeg kigger på datoen øverst på avisen og ser, at det kun er tirsdag.

20

Victoria og Stig bliver stille samtidig, da jeg kommer tilbage til kundecenteret for at hænge nøglen til ladcyklen på plads. Stig slår blikket ned fra fladskærmen, hvor han har skiftet billedet af dagens tal ud med en sportskanal. Victoria rejser sig op, som om hun skal til at gå.

"Hej," siger jeg.

Jeg huskede at lade være med at sige dav, men de hilser alligevel ikke. Så lyner jeg den våde logojakke op og skubber mit hår tilbage.

Jeg sætter mig ved en af de ledige computere og taster dagens salg ind. Der er kun lidt under trehundrede kroner i provision. Det er en timeløn på under halvtreds kroner.

"Er det gået godt i dag?" spørger Stig fra sit skrivebord.

"I dag var lidt dårlig."

"Det ligner dig da ikke."

"Det er vejret. Folk bliver inde."

"Dårlige undskyldninger er der nok af. Har du solgt noget?"

"Lidt."

"Og hvor meget er lidt?" spørger han og kigger op på mig.

"Et lørdagsabonnement."

Han begynder pludselig at grine, så hele hans krop hopper, og han må skubbe sig ud på kontorstolen for at få luft omkring sig til at klappe hænderne sammen.

"Sig lige *lørdag* igen, så Victoria kan høre det."

"Hvorfor det?"

"Gør det lige."

"Lørdag," siger jeg.

De griner begge to nu, men jeg ved ikke, hvorfor det er så sjovt.

"En gang til!" beder Stig.

"Lørdag," siger jeg.

"Hørte du det, Victoria?"

"Ja," griner hun og går hen til døren.

"Lørdag!" siger Stig. "Den måde, du siger det på!"

Jeg spiller det i mit hoved igen og igen. Lørdag, lørdag, lørdag.

"Stig?" spørger jeg, da Victoria er gået, og vi er alene tilbage i kundecenteret. "Kan vi lige snakke sammen?"

"Hvad vil du snakke om?"

"Jeg tænkte på, om der var mulighed for, at jeg kunne få nogle flere vagter eller måske også begynde at sælge på telefon om aftenen?"

"Du kunne begynde med at sælge noget mere, når du står på gaden?"

"Det er bare svært," siger jeg. "Folk er så skidesure."

"Det er sgu nemmere end at sælge på telefon," siger han. "Det er derfor de får timeløn, dem der ringer."

"Det er, fordi jeg skal have skrabet en masse penge sammen."

"Så er det da bare med at få solgt nogle abonnementer," siger han. "Bare tal jysk!"

21

Annoncens overskrift er *Gayfriendly room near lufthavnen*, og annoncøren hedder Michael Ejlertsen. Jeg prøver at holde min frisure på plads i vinden og roder efter et tyggegummi i mine lommer, men jeg må have tabt pakken. Kortet på min telefon siger, at der er hundrede meter tilbage. En række høje ejendomme viser sig længere fremme, og jeg finder det rigtige husnummer.

Der er elevator i opgangen. Mine hænder ryster, og i elevatoren vil de ikke op af lommerne. Endelig får jeg trykket på 4 og stiger op.

Inde fra lejligheden kan jeg høre bløde skridt, der nærmer sig. Mit spyt bliver siddende i halsen og får min stemme til at presse sig sammen. Den vil lyde mærkelig, hvis jeg overhovedet vil være i stand til at sige noget.

Så åbner Michael Ejlertsen. Han har knælange shorts og må være omkring de fyrre.

"Hvorfor banker du ikke på?" spørger han.

"Det skulle jeg også lige til," siger jeg.

"Kom med indenfor," griner han med en gryntende latter, og jeg følger med ham ind i et stort køkken-alrum. "Vil du have kaffe?"

"Jo tak."

Han åbner en skuffe og roder rundt mellem nogle forskellige farvede kapsler.

"Kommer du hen til mig?"

"Hvorfor det?"

"Ja, så du kan vælge, hvilken kaffe du vil have."

Jeg går hen til ham og tager tilfældigt en af de orange.

"Godt valg," siger han og sætter den i maskinen.

Han stiller to riflede krus på bordet og sætter sig. Jeg sætter mig også. Michael Ejlertsen stirrer på mig, mens han tager en tår af kaffen.

"Hvor gammel er du?"

"Sytten," siger jeg, og han ser mærkelig ud. "Men jeg er ikke som en syttenårig rent mentalt. Jeg er jo allerede flyttet hjemmefra og sådan noget."

"Det var da tidligt."

"Jeg trængte til at prøve noget nyt."

"Hvad med dine forældre?"

"Hvad med dem?"

"Hvor er de så?"

"De er i Jylland," siger jeg og drikker af kaffen.

"Og hvad ville de sige til det her?"

Jeg ved ikke helt, hvad han mener, og siger:

"Jeg snakker ikke så meget med dem."

Han klasker sig på lårene og rejser sig op.

"Skal vi kigge nærmere på værelset, Tue?"

Seks kvadratmeter er ikke meget. Der er kun lige plads til en seng. På væggen hænger et billede af en gul taxa i New York, og vindueskarmen er fyldt med krummer. Han går hen og børster dem ned med ærmet.

"Det er jo ikke så stort," siger han. "Men det skrev jeg vist også i annoncen."

"Nej, nej, det er fint nok," siger jeg. "Jeg er ikke kræsen."

Han sætter sig på sengekanten og ser på mig.

"Og så er det jo et *gayfriendly* værelse, jeg lejer ud," siger han. "Det ved jeg ikke, om du læste?"

"Jo."

"Men jeg ved ikke, om du overhovedet er til mænd?"

"Jo, det er jeg."

"Så har du måske også en kæreste?"

"Jeg ses lidt med en, men det er stadig meget nyt."

"Nå, nå. Så det er ikke en kæreste?"

"Nej, det vil jeg ikke sige."

"Må jeg se et billede af ham?"

"Det må du vel godt," siger jeg, finder Laurits' Facebook på min telefon og viser ham nogle tilfældige billeder.

Laurits med vindblæste krøller ude i en skov. Laurits i en mørkeblå hættetrøje og med en pizza under armen. Laurits i London foran en rød dobbeltdækker. Laurits med sin veninde til receptionen i Boghallen.

"Uh la laa," siger Michael Ejlersen. "Ham må du gerne tage med herhjem."

"Hvad var det, huslejen var?" spørger jeg.

"3.500," siger han. "Man kan ikke være bekendt at tage så meget mere. Det er jo at bestjæle jer unge studerende."

Jeg siger ikke, at jeg ikke er studerende.

"Og hvad med depositum?" spørger jeg.

"Det er tre måneders husleje."

"Okay," siger jeg og kigger ned i gulvet. "Ville der måske være mulighed for at betale det lidt i rater?"

"Det finder vi bare ud af," siger han og går ind i stuen. Han samler en fjernbetjening op fra glassofabordet. Med et klik får han et anlæg til at spille et firsernummer. Så sætter han sig i sofaen og trækker benene op under sig.

"Min mand er først hjemme om en uge. Så det er lidt kedeligt at tulle rundt her helt alene."

"Det forstår jeg godt," siger jeg og sætter mig i lænestolen.

"Han arbejder i Østrig. Det er derfor, jeg lejer værelset ud."

"Spændende."

"Det ved jeg nu ikke," siger han og smiler. "Jeg kender til visse ting, der er mere spændende."

"Men tror du, det er muligt at dele depositummet op?" spørger jeg igen.

"Jeg har lige lidt økonomiske udfordringer for tiden, så det ville virkelig være en lettelse, hvis man kunne lave en eller anden ordning."

"Det finder vi bare ud af," gentager han.

"Godt, det er jeg glad for. Hvornår er der mulighed for indflytning?"

"Jamen hvornår kan du flytte ind?"

"I teorien allerede fra nu."

"Hvad med alle dine ting?"

"Jeg har ikke rigtig nogen."

"Jamen så velkommen til," griner han. "Vil du have en cola?"

"Hvorfor ikke."

"Bare sæt dig over i sofaen," siger han og går ud i køkkenet.

Han har en reol fyldt med VHS-bånd, på spisebordet står en tallerken indtørret pasta, og på sofabordet ligger en kuvert fra **dong** Energy.

"Jeg havde kun Pepsi," siger han undskyldende og stiller en frossen og bulnet dåsesodavand til mig på sofabordet.

"Det går nok."

"Det håber jeg," siger han og sætter sig lige ved siden af mig i sofaen. Det sprutter fra dåsen, da jeg åbner den. Han samler benene i skrædderstilling, så det ene rager ind i mit lår. Udenfor er det blevet mørkt.

Så strækker han sig og finder en tube på hylden under sofabordet.

"Hvad er det?" spørger jeg.

"Glidecreme."

"Hvad skal du med det?"

"Den hører da ikke til her ved sofaen," griner han. "Synes du?"

"Nej," siger jeg. "Det gør den vel ikke."

"Vi kan hjælpes ad med at lægge den ind i mit soveværelse."

"Jeg er ikke helt færdig med min Pepsi," siger jeg og ryster dåsen for at bevise, at der stadig er noget tilbage i den. Jeg prøver at drikke den langsomt. Vejrtrækningen summer fra hans næsebor. Ud af øjenkrogen ser jeg, at han lægger hænderne i skødet. Så kigger han ned i gulvet. Jeg tager en tår til for at trække tiden ud. Så stiller jeg dåsen på sofabordet.

"Så er den tom," siger han.

"Ja," siger jeg.

"Skal vi så ikke gå ind i soveværelset?"

"I dit?"

"Ja."

"Jeg tror egentlig gerne, jeg vil sove på mit eget værelse i nat, hvis det er okay," siger jeg. "Jeg er lidt træt efter nogle lange dage."

"Du må også gerne få en Pepsi til."

"Ellers tak."

"Er du sikker?"

"Ja," siger jeg, tager sportstasken og går afsted mod mine seks kvadratmeter.

"Vi kan også bare gøre det i morgen," siger han, idet jeg lukker døren.

Under sengen finder jeg en stikkontakt og sætter min telefon til opladning. I vindueskarmen står der en lervase. Jeg tager den ned, pisser i den og stiller den tilbage. Jeg beholder alt mit tøj på og lægger mig i sengen. På den anden side af væggen bliver der trykket på en kontakt, og jeg håber, det betyder, at jeg kan lukke øjnene.

22

Næste morgen hører jeg Michael Ejlersen snorke inde fra sit soveværelse, og jeg skynder mig ud i entreen for at komme væk.

På gulvet finder jeg mine sko og sætter mig på hug for at binde dem, men lige før jeg skal til at gå, lyder der trin inde fra soveværelset.

"Godmorgen," brummer han. "Tak for i går."

Jeg ved ikke helt, hvad det er, han takker for, og må minde mig selv om, at jeg kun drak Pepsi. Han ser ud, som om han ikke har sovet og er i de samme shorts som i går. Så griber han fat i sit skridt og klør sig.

"Skal du til at gå?" spørger han og kigger på sportstasken, som glider om på ryggen, da jeg rejser mig op.

"Ja," siger jeg. "Desværre."

"Vi skal da først have morgenkaffe sammen."

Han kommer helt tæt på mig og masserer min ene skulder.

"Synes du ikke?"

"Så en lille kop," siger jeg og følger efter ham tilbage i køkkenet. Han stopper op ved maskinen.

"Ved du godt, hvordan sådan en maskine virker?"

"Nej," siger jeg og strammer grebet om stroppen i sportstasken. "Ikke rigtig."

"Så skal jeg lære dig det," siger han. "Stil din taske, så skal du se."

Jeg stiller sportstasken og lader ham demonstrere nespressomaskinen. Han sætter en orange kapsel i, stiller et krus derind og trykker på en knap.

"Har du sovet godt derinde?"

"Jeg har sovet fint," siger jeg, mens maskinen sprutter og larmer. "Men jeg skal desværre til at gå."

Det var meningen, det skulle lyde meget mere afslappet, men det kommer ud helt hakkende.

"Øøøøøv," siger han. "Hvad er det, du skal?"

"Jeg skal på arbejde."

"Hvor arbejder du?"

"Inde i byen."

"Hvor mere præcist?"

"På en avis."

"Mhn. Hvad for en avis er det?"

"Berlingske," siger jeg og håber, at den ligger langt væk fra Politiken.

"Og hvornår skal du være der?"

Jeg ser op på et ur på væggen. Den er halv otte.

"Klokken otte," siger jeg, selvom det først er klokken ni.

"Du kan bare tage metroen, det tager ikke mere end ti minutter at komme ind til Kongens Nytorv herfra."

"Men jeg kan godt lide at være der lidt før," bliver jeg ved.

Han tager kruset fra maskinen, en damp stiger op derfra, så stiller han det hårdt ned på køkkenbordet foran mig.

"Du kan godt lige nå din kaffe," kommanderer han og løfter sit eget krus til en skål.

"Så lige et par slurke," siger jeg og synker en tredjedel. Det brænder ned gennem halsen.

"Hvornår kommer du hjem?"

"Det ved jeg ikke lige endnu."

"Nej," siger han og lægger hånden på min skulder igen. "Du skal måske være sammen med Laurits?"

"Måske."

"Det skal der også være plads til," siger han. "Han er heldig, ham Laurits. Hvad skal I så lave?"

Min krop begynder at ryste.

"Jeg kan desværre ikke takke ja til værelset alligevel," siger jeg og spæner ud til elevatoren. Jeg trykker på knappen, men der sker ikke noget.

"Vent lige lidt," kalder han og kommer gående inde fra lejligheden, mens jeg løber ned ad trapperne. Nede i stueetagen spæner jeg ud på gaden. Oppe i vinduet står Michael Ejlersen og betragter mig. Jeg mærker på mine lommer. Mit pas ligger i baglommen. Jeg når ned til metroen og ser mig tilbage over skulderen. Der er to minutter, til toget kommer. Jeg kigger efter ham igen, men han er der ikke. En kvinde i lilla regnfrakke står og roder efter noget i sin taske. Jeg prøver at komme så tæt på hende, at det kunne se ud, som om vi kendte hinanden.

23

"Og hvor bor du nu?"

Kvinden på kommunens ungecenter minimerer en film på sin computer, mens hun stiller spørgsmålet.

"Ikke rigtig nogen steder," siger jeg. "Det er derfor, jeg kommer."

Hun finder en formular med en masse tomme felter. Da hun opdager, at jeg ser med, rykker hun skærmen til siden og sender mig et hurtigt blik.

"Er du tidligere indsat, eller står du i en skilsmisse?"

Det lyder, som om hun læser op.

"Nej," siger jeg. "Jeg mangler bare et sted at bo."

"Og du er ikke tidligere indsat?"

Hendes blik bevæger sig frem og tilbage mellem skærmen og mig som en underliggende rytme for hendes oplæsning.

"Nej. Selvfølgelig er jeg ikke det!"

"Det kan faktisk være rigtig, rigtig hårdt at komme ud til ingenting, når man har siddet inde," siger hun.

"Ja," siger jeg. "Men det har jeg altså ikke."

"Det, at man bare gerne vil bo i København, er ikke et akut boligsocialt behov," siger hun og rømmer sig. "Og det skal det være, hvis vi skal kunne hjælpe dig."

"Jeg kan ikke bo hjemme," siger jeg.

"Det er jeg ked af at høre," siger hun. "Men det tæller desværre ikke som et akut boligsocialt behov."

"Min far er voldelig."

Hun bliver helt stille.

"Det lyder hårdt," siger hun endelig. "Men det ændrer desværre ikke så meget."

Jeg sørger for ikke at blinke. Det virker. Efter nogle sekunder beder hun mig om mit cpr-nummer, så bevæger hun ansigtet lidt tættere på skærmen og kigger op igen.

"Så du kan godt se, at jeg ikke kan flytte hjem."

"Selvfølgelig," siger hun og forsvinder ind i skærmen. "Jeg er rigtig ked af det, men nu kan jeg faktisk se her, at du slet ikke har adresse her i Københavns Kommune, så kan vi desværre ikke rigtig hjælpe dig med noget, uanset hvor meget vi gerne ville."

"Jamen jeg har boet her i flere måneder!"

"Du må rette henvendelse til Skive Kommune."

"Men jeg bor jo her og arbejder her, jeg har bare ikke et sted at være."

"Så må du få skiftet adresse hertil."

"Det er jo lidt svært uden et sted at bo."

"Nu siger jeg noget, jeg ikke må sige. Har du ikke en god ven eller veninde, du kan få lov at have folkeregisteradresse hos et lille stykke tid?"

"Nej."

"Ja, så ved jeg ikke lige," siger kvinden og rejser sig som for at vise, at mødet er slut.

"Hvad fanden skal jeg gøre?"

"Du må rette henvendelse til din egen kommune," siger hun.

Ude på gangen går jeg forbi venteværelset. Folk sidder med plastikkrus og stirrer ud i luften. Jeg vil gerne råbe noget til dem, men ved ikke hvad.

24

"Dagens avis!"

Det er over middag, og jeg har stadig kun delt ni aviser ud, fordi jeg hele tiden tjekker telefonen for nye boligopslag. I cyklen står sportstasken oven på et af bundterne. Ude i snuden af min sko er strømpen på vej ud i oktoberkulden. Jeg bøjer mig og skubber den på plads.

"Dagens avis!"

Jeg råber det igen og igen, men ingen reagerer. Efter lidt tid går jeg tilbage til cyklen og tjekker min telefon. Det er med at være parat, hvis der kommer en ny annonce, lejlighederne ryger på få sekunder.

En kvinde i en vatteret vest tager selv en avis fra vognen. Normalt ville jeg sige noget til folk som hende, sige, at man ikke bare kan tage aviserne. Jeg ville tvinge hende til at blive stående længe og høre hele smøren om, at hun kan få avisen sendt hjem til morgenkaffen hver eneste dag, hvis bare hun betaler portoen, og at det er vigtigt at være orienteret om, hvad der foregår i éns samfund, men jeg gør ingenting. Jeg står bare og opdaterer Boligportalen. Der er en lille ridse i skærmens overflade. Der må ikke ryge vand derind. Så ringer den pludselig.

"Hvad laver du?" spørger min mor, og jeg kan høre, at hun kører i bil.

"Jeg er på arbejde," siger jeg for at feje det overfriske i hendes stemme væk. "Er det rigtigt, du er flyttet på krisecenter?"

"Ja," siger hun. "Det er sgu da længe siden."

"Hvorfor er du det?"

"Du kender din far. Jeg ville skilles, og det ville han ikke, og så gik det sådan. Men skal du ikke også spørge, hvad jeg laver?"

"Hvad laver du?"

"Jamen jeg er faktisk på vej til stationen."

"Og hvad skal du der?"

"Med toget."

"Nå. Hvor skal du hen?"

"Til København!"

"Hvorfor?"

"Jeg tænkte da, at jeg skulle besøge min store søn! Det er, fordi jeg har skrevet lidt med en, der hedder Carsten, som bor i Høje Taastrup, men det skal du ikke sige noget til far om, og så tænkte jeg, at jeg kunne sove hos min søn."

"Det bliver lidt svært," siger jeg.

"Er Høje Taastrup ikke tæt på København?"

"Joh."

"Så kan jeg vel også godt sove hos dig."

"Men jeg har jo ikke selv noget sted at bo, så jeg ved ikke lige, hvad du vil have, jeg skal gøre?"

"Så må jeg jo aflyse med ham Carsten," siger hun. "Jeg havde ellers også pakket din fødselsdagsgave."

Hun lægger på, og bag mig falder parasollen sammen hen over ladcyklen.

25

Victoria holder foran Politikens Hus, da jeg skubber ladcyklen op på fortovet med et hårdt stød, som får de sidste aviser i bunken til at vælte.

"Kig ned!" siger Victoria med irritation i stemmen.

"Hvad mener du?"

"Bare kig ned!" siger hun. "Det er kun turister, der glor op på den måde."

Jeg vil ikke ligne en turist, jeg vil ligne en, som er født og opvokset i København, så jeg slår blikket ned. I stedet kigger jeg hen på Ekstra Bladets brevkasser til krydsordsløsninger.

"Har du tømmermænd?" spørger hun, trækker sin elastik ud af håret og ryster det, så det pisker til siderne.

"Nej," siger jeg. "Jeg er bare træt. Og du har stadig ikke hørt om nogen, der lejer noget ud?"

"Det har jeg desværre ikke rigtig," siger hun. "Har du skrevet dig op til noget?"

"Ja. Jeg er nummer totusind til dem med kortest ventetid."

"Det var mange."

"Ja," nikker jeg.

"Hvad gør du så?"

"Det ved jeg ikke helt. Jeg har sovet inde på arbejdet nogle gange."

"På arbejdet?"

"Ja. Men så blev det opdaget af en vagt. Du må virkelig ikke sige det til Stig."

Hun triller cyklen hen til slusen, finder sit adgangskort og går ind i gården.

"Victoria," siger jeg. "Jeg hader virkelig at spørge ..."

Hun stopper og kigger på mig fra den anden side af gitteret. Jeg bipper mig ind og følger efter.

"Og jeg ved godt, det er meget at spørge om, men kan jeg måske sove hos dig, indtil jeg finder en løsning?"

"Hos mig?"

"Bare et par dage eller sådan noget."

"Tue," sukker hun.

"Vil du have en smøg? Vi kan godt lige ryge en smøg."

Jeg graver ned i min lomme efter en cigaret, jeg vil give hende en, men der er ikke flere, pakken er tom for længst.

"Please," siger jeg så. "Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg ellers skal gøre."

"Men jeg bor jo hjemme," siger hun. "Ellers måtte du selvfølgelig gerne."

"Det kan jeg godt se," siger jeg. "Jeg var nødt til at spørge."

"Jeg håber, du finder ud af det."

Hun triller hen til containerne for at dumpe de overskydende aviser. Jeg går efter hende.

"Victoria," siger jeg. "Du kan slet ikke spørge dine forældre, om jeg må?"

"Øh," siger hun. "Det ved jeg ikke rigtig."

"Nej," siger jeg. "Det forstår jeg også godt. Det er underligt, at jeg spørger om det. Undskyld."

"Hvad med dine egne forældre?"

"Det kan jeg ikke."

Hun skærer ansigt og kører cyklen på plads.

"Min far slog mig."

"Hvad?"

Hun ligner en, der selv er blevet slået.

"Min far slog mig."

"Nej!" siger hun.

"Jo. Det er derfor, jeg ikke kan være der. Det hele er lidt noget rod for tiden."

"Man må ikke slå!" Hun råber næsten. "Det må man ikke!"

"Nej," siger jeg lavt. "Det ved jeg godt."

"Det er det mest ydmygende, man kan gøre ved et andet menneske!"

"Jeg ved det godt. Så det er lidt svært for mig bare at tage hjem til dem," siger jeg og spiler øjnene op for at fremkalde nogle tårer.

"Det skal du heller ikke," siger hun og finder sin telefon.

Victorias mor er en af de mødre, som tager telefonen med det samme.

"Mor," siger Victoria. "Kan vi godt have min kollega boende lidt?"

"Din kollega?" svarer moren, lydstyrken er skruet helt op.

"Ja," siger hun. "En, der hedder Tue."

"Ham har jeg da aldrig nogensinde hørt om."

"Han er fra Jylland."

"Hvorfor skulle han bo hos os?"

"Det er bare et par dage," siger Victoria. "Det er en nødsituation."

"Victoria," kan jeg høre moren sige bestemt. "Det synes jeg ikke, jeg vil, når jeg ikke kender ham. Vi har jo heller ikke særlig meget plads."

Victoria skruer ned for lydstyrken på siden af telefonen, og jeg hører ikke resten.

26

De har ikke andet end plads.

Kristianiagade 22, 4. sal. Ikke noget med til højre eller til venstre. Hele etagen. Entreen er meget mørk, men inde fra stuen blinker de dråbeformede prismen i en lysekrone. Døren stod bare åben, da jeg kom op ad trapperne. Jeg tørrer mine beskidte sneakers af i måtten, mens jeg tæller til ti for at være sikker på at gøre det ordentligt.

Et par højhælede sko klapper hen over gulvet i min retning. Jeg tager skoene af og stiller dem fra mig. En kvinde i en blå silkeskjorte og sort nederdel kommer ud og tager imod mig.

"Velkommen til! Merete," siger hun. "Victoria er lige i bad."

Jeg rækker hånden frem og minder mig selv om ikke at sige dav.

"Tue," siger jeg.

"Ja, det kunne jeg forstå."

Det ved jeg ikke, hvad jeg skal svare til. Så siger hun heldigvis selv noget mere:

"Du må i øvrigt undskylde, at der er så mørkt herude. Det er et hængeparti og har været det i elleve år."

Merete følger mig ind i stuen, og jeg stiller sportstasken fra mig på gulvet.

"Tak, fordi jeg må være her," siger jeg og ser mig omkring. "Det er en meget, meget skøn lejlighed."

"Selvfølgelig må du da det," siger hun. "Du kan jo ikke sove på gaden!"

"Jeg forstår godt, hvis det er lidt besværligt for jer."

"Ikke det mindste! Vi synes kun, det er hyggeligt med lidt gæster. Hvor har du alle dine ting, når du ikke bor nogen steder?"

"Det er faktisk bare det her," siger jeg og løfter op i sportstasken.

"Resten står måske opmagasineret?"

"Ja, det kan man godt sige," siger jeg.

"Nå," siger hun. "Er det ikke lidt dyrt?"

"Det er ikke så slemt."

Hun leder mig ned ad den lange fordelingsgang til en rundvisning. Først banker hun på døren til badeværelset, Victoria hilser derinde fra. Hun slår hånden ud mod sit eget soveværelse og tager i døren til værelset overfor.

"Og herinde bor Victoria, som du næsten kan regne ud," siger hun, og jeg tænker på, om det er dørskiltet med dyrebogstaver eller rodet på gulvet, hun mener. For alt roder derinde. På gulvet ligger farvede pelse, skinnende kjoler og bluser med striber, prikker og mønstre i bunker sammen med udtrådte loafers, bæltter, små hobbyartikler, pensler, pomponer og bøtter med maling. Der er en væg fyldt med plakater. Et stort vindue ud mod trætoppene i gården.

"Men det skal hun næsten selv have lov at vise dig," siger Merete, som om hun fortryder og trækker døren i.

Til sidst viser hun mig et stort køkken, før vi går tilbage til stuen.

Parketgulvet derinde skinner. Et rundt marmorbord står i en karnap med en buket gule roser. Der står også en kugleformet læderstol.

"Så er det her, vi tænker, du skal sove," siger hun og peger på en gigantisk sofa i orange velour. Den er allerede redt op med dyne og lagen.

"Tak," siger jeg, det er pludselig det eneste ord, jeg kan. "Tusind tak."

"Og du skal også lige have en nøgle. Lige et øjeblik!"

Merete går ud af rummet, og hendes skridt forsvinder ned igennem den lange entré. Ude i badeværelset løber vandet stadig.

Jeg finder min telefon. Tager et billede af et lille udsnit af udsigten. Skriver *Kigger på lejlighed* og sender det til Laurits.

Bag sofaen hænger et kæmpe billedtæppe i brændte, røde farver og i en vase i vindueskarmen står en buket papirvalmuer. Overalt er der små opstillinger med planter og bøger om huse. Der er også et stativ med en stor bog med en nøgen kvinde på forsiden. *Helmut Newton*, står der med blå bogstaver, det føles vigtigt at huske. Vindueskarmen er fyldt med små

tegneseriefigurer, gammeldags legetøjsbiler og et skinnende sølvfad. Ved siden af er der en stue til. Derinde er der også en lysekrone, og en bogreol dækker en hel væg. Farverige bogrygge klemte tæt sammen.

På marmorbordet ligger en stak papirer. *Fortroligt*, står der på forsiden. Jeg bladrer forsigtigt op på den første side. Det er et arkitektforslag til et nyt stort museum. Meretes navn står øverst under virksomhedens logo. Jeg finder min telefon og googler Merete Juliane Holgersen. Der er en hel Wikipediaside:

*Merete Juliane Holgersen (født 12. marts 1964) er en dansk arkitekt. Hun står bag det internationalt anerkendte firma **skala** med mere end 50 ansatte og har tegnet adskillige prisbelønnede bygninger over hele verden. Mest kendt er det berømte Harlequin Tower i London. 8. april 2008 modtog Holgersen Statens Kunstfonds livsvarige hædersydelse. Hun sidder i bestyrelsen for flere store virksomheder og fonde. Gift 1989-1991 med gallerist Flemming Dürr Reinert og 1992-1997 med finansmanden Robert Holgersen, med hvem hun har datteren Victoria.*

"Så! Der var den!"

Meretes stemme lyder ude fra entreen. Da hun kommer tilbage, har hun en nøglering siddende om fingeren, hun skiller en Ruko-nøgle med en rød tut ud fra bundtet og lægger den på sofabordet.

"Så kan du komme og gå, som du vil."

"Tak," siger jeg en gang til og tager nøglen op. "Det er alt for meget."

"Ja, det er det."

Først lidt efter griner hun, og jeg prøver at få mig selv til at grine med.

"Bare pas godt på den," siger hun. "Der opstår et praktisk helvede af dimensioner, hvis den bliver væk."

"Jeg har faktisk aldrig nogensinde mistet en nøgle."

"Er det rigtigt?"

"Aldrig nogensinde!"

"Victoria laver ikke andet." Merete ruller med øjnene. "Men ellers så tænker jeg, at vi ikke gider alle mulige regler, så hvis vi bare lever efter almindelig pli og sund fornuft, så skal det nok blive nogle fine dage."

Ordet *dage* bliver siddende som en rungende lyd i luften, mens hun går hen til en gammel pladespiller, som står oven på en mørk vitrine, lægger en plade på og slipper pickuppen. Et nummer knitrer ud gennem højttalere, som jeg prøver at regne ud, hvor er placeret. *Quiet nights of quiet stars, quiet chords from my guitar floating on the silence that surrounds us.* Hun kigger på mig, som om jeg skal kommentere det, men jeg smiler bare.

"Det er en flot stol," siger jeg og sætter mig i den kugleformede læderstol.

"Ægget," siger hun og aer ryglænet. "Jeg købte den for de penge, jeg fik for min første store arkitektopgave, ja, jeg er arkitekt."

"Det ved jeg godt," siger jeg og ville ønske, jeg ikke havde sagt det.

"Mor!" råber Victoria, og døren til badeværelset går op. "Det er da ikke sikkert, naboerne gider høre på det!"

"Da gerne, når det er sådan noget musik," siger Merete lavt, som om det er mig, hun svarer, og jeg nikker og smiler tilbage.

"Jeg går lige ud og ser til rigatonien. Det kan du godt lide, ikke?"

"Jeg har faktisk aldrig smagt det før," siger jeg, og Merete kigger lidt på mig, før hun begynder at grine.

"Du har jo humor!"

"Men der plejer ikke at være noget, jeg ikke kan lide."

"Det er godt," siger hun. "Bare lad, som om du er hjemme."

"Det lover jeg," svarer jeg og står lidt og snuser til hendes parfume, der bliver hængende i stuen, efter hun er gået.

Rigatoni er åbenbart bare pasta.

Victoria skænker vin op til os alle tre af den karaffel, som står midt på marmorbordet, og griber ud efter gryden.

"Vores gæst tager først," siger Merete bestemt og drejer skeen over mod mig i stedet. Jeg øser op. Så tager jeg en portion stegte svampe, og Merete skubber en lille skål revet ost hen til mig. Da Victoria har taget mad, finder hun sin telefon frem under bordet, men bliver afbrudt af Merete.

"Nej, nu konverserer vi," siger hun og tager en serviet fra holderen.

"Hvad skal vi snakke om?" spørger Victoria.

"Bare læg den væk," siger Merete og kigger på mig. "Victoria fortæller, du kommer fra Jylland?"

Jeg peger på min fyldte mund og mumler noget, som kun bliver til en uforståelig lyd.

"Hvad siger du?" spørger Merete.

"Lad ham nu spise," siger Victoria, og Merete samler hænderne under hagen. Sådan sidder hun, indtil jeg endelig kan synke.

"Ja," siger jeg. "Jeg kommer fra Skive."

"Åh," siger hun, som om det er sørgeligt i sig selv. "Ude på landet?"

"På en bondegård."

"Har dine forældre så dyr?" spørger Victoria.

"Køer," siger jeg.

"Hvor hyggeligt," siger Victoria.

"Eller de *havde* køer. Før de gik konkurs."

"Hvad laver din mor?" spørger Merete og kniber øjnene sammen for at vise, at hun lytter.

"Det ved jeg ikke. Jeg snakker ikke så meget med dem."

"Nå," siger hun. "Jeg ville da aldrig kunne undvære at snakke med dig flere gange om dagen, Victoria."

Jeg tager gryden igen og fylder lidt mere op på tallerkenen.

"Vil du egentlig ikke låne nogle strømper?" spørger Merete. Jeg synker en bid mad og prøver at trække storetåen ind i hullet.

"Nå, det havde jeg ikke lige lagt mærke til," siger jeg. "Det behøver du altså ikke."

"Lige to sekunder," siger Merete, rejser sig og går fra bordet. Victoria kigger hen på mig. Så smiler hun.

"Undskyld, hvis hun er irriterende," hvisker hun.

"Overhovedet ikke," siger jeg, og Merete kommer tilbage med et par tykke uldsokker og rækker mig dem. Jeg skubber mig ud fra bordet og tager dem på.

"Man kan ikke gå rundt med hul i sokken," siger hun. "Sig til, hvis jeg bliver for moragtig."

"Det er du ikke," siger jeg.

Merete tager plads igen og stikker lidt til sin lille portion.

"Uh, jeg synes, man bliver så mæt bare af at lave maden," siger hun og lægger gaflen efter kun at have spist det halve. Bagefter løfter jeg min tallerken for at tage mere pasta. Jeg tømmer gryden og skraber de sidste svampe ud af skålen.

"Skal jeg lave noget mere?" spørger Merete.

"Jo tak, meget gerne."

"Okay!" siger Merete, rejser sig og tager fat i gryden. "Jamen jeg kan sagtens lave mere."

"Tusind tak," siger jeg.

"Nej, mor," afbryder Victoria. "Selvfølgelig skal du ikke det."

"Nej," siger jeg nu og forstår. "Jeg er også mæt."

"Nå, men hvis du er sikker," siger Merete og sætter sig igen. Et øjeblik overvejer jeg at tage ordet og sige tak, fordi jeg måtte komme, men det gør jeg ikke, for så risikerer jeg bare, at vi også skal snakke om, hvornår jeg skal gå igen.

Efter maden rykker vi ind i lænestolene i den anden stue. Merete skænker mere vin op til os. Hun og jeg drikker lige hurtigt. Victoria drikker slet ikke. Hun sidder bare og ser på sin telefon, selvom Merete har bedt hende om at lægge den væk flere gange.

"Victoria, hvor mange gange skal jeg sige det," siger Merete, og Victoria lægger telefonen og kigger hen mod vinduet.

"Hvad skal vi så lave?" spørger hun.

"Vi kan spille Trivial Pursuit?" spørger Merete.

"Det plejer vi da aldrig," siger Victoria.

"Nå, men måske netop derfor."

"Jeg er for træt," siger Victoria. "Det tager også alt for lang tid."

Merete kigger beklagende over på mig.

"Det går nok," siger jeg. "Jeg er heller ikke særlig klog."

"Nej, så er det jo ikke så sjovt," siger Merete og rejser sig. "I skal lige se noget!"

Hun går ind i karnapstuen. Victoria finder sin telefon igen. Jeg skænker mere vin op til mig selv. Victoria kigger rundt på alle reolerne og så over på mig.

"Jeg kan ikke huske, hvornår vi sidst har siddet herinde."

"Her er ellers hyggeligt," siger jeg og tager et tæppe over mig.

"Synes du?" spørger hun. "Jeg synes, her er så dystert."

Merete kommer ind med læsebriller på og breder nogle papirer ud på det lille bord. Jeg genkender dem med det samme.

"Victoria!" siger hun. "Se lige her. Vi har lavet et bud på et stort nyt museum, der skal bygges i Stockholm."

Men Victoria ser ikke. Jeg tager tegningerne op og kigger længe på dem.

"Hvor er det flot," siger jeg.

"Det er *meget* hemmeligt," siger Merete.

"Min mund er lukket," siger jeg og lyner den sammen med fingrene. Så rækker jeg ud efter mit vinglas.

"Du må virkelig ikke spilde på dem," siger Merete. "Victoria, vågn lige!"

Merete gennemgår hele prospektet, fortæller om tankerne bag, de har været i gang med det i næsten et halvt år.

"Tænk, at du kan sådan noget," siger jeg bagefter.

"Det er jo sådan set mit erhverv," griner Merete. "Nu må vi se, om de vil have det."

"Selvfølgelig vil de det!" siger jeg. "Du står jo bag adskillige prisbelønnede bygninger."

"Victoria, kig lige."

Merete knipser et par gange, og Victoria tager endelig papirerne og skimmer dem.

"Hvad synes du?"

"Jeg kan ikke lide indgangspartiet. Det signalerer ikke åbenhed."

"Det kan jeg ellers godt lide," siger jeg.

"Er det de runde hjørner, du ikke kan lide?" spørger Merete.

"Ja," siger Victoria. "Blandt andet."

"Jeg har også tænkt på at lave dem om," siger Merete.

"Måske er det lidt koldt med stål? Jeg synes, alle bygninger bliver lavet i stål for tiden," siger jeg, men Victoria rejser sig og rykker lænestolen lidt.

"Jeg vil gå i seng."

"Hvorfor er du så kedelig i aften, Vic?" spørger Merete.

"Det er da jer, der er kedelige," siger Victoria og går.

"Jeg synes ikke, det er kedeligt," siger jeg.

"Det var godt," siger Merete lavt, men er alligevel ved at pakke papirerne sammen.

Lidt efter mødes Victoria og jeg på badeværelset. Hun fylder hele spejlet. Jeg prøver at få et glimt af mig selv ved at bukke mig. Hendes elektriske tandbørste brummer. Jeg finder min tandbørste i sportstasken.

"Må jeg tage lidt tandpasta?" spørger jeg.

"Ja, ja," siger hun og rækker mig tuben.

Jeg skrubber tænderne hurtigt, spytter ud og lægger tandbørsten på kanten af vasken.

"Jeg er virkelig glad for, at jeg må være her."

"Er du allerede færdig?" spørger Victoria og kigger på mig inde i spejlet.

"Nej, nej," siger jeg og tager tandbørsten op igen. "Jeg skulle bare lige have noget mere tandpasta på."

"Okay," siger hun, skyller munden og forsvinder ud i entreen.

"Godnat, søde," siger Merete derudefra.

"Godnaaaat," svarer jeg.

"Ja, også godnat til dig, Tue," siger hun, og jeg går ind og lægger mig i sofaen.

Da jeg føler mig helt sikker på, at de begge er faldet i søvn, står jeg op igen.

Jeg slæber fødderne hen over gulvet i entreen for ikke at larme.

Køkkendøren binder lidt. Jeg giver den et blødt stød med skulderen og går derind, mens jeg kører en hånd hen over væggen for at finde en kontakt. Fire ens lamper tænder over køkkenbordet og gør alt synligt. De har syv tekander, og på en mosaikvæg hænger kobbergryder og pander i kroge.

Jeg åbner et skab ved siden af den store emhætte. Der er en pakke panodiler, en rulle gavebånd, og ved siden af står der en stor glaskrukke, der er fyldt med mønter. Jeg tager den ud og får låget skruet af. De øverste er euro. Kan man betale med euro i butikkerne i Danmark? Jeg kører et par fingre ned gennem mønterne og håber på at få fat i en tyver eller tier. Lidt efter har jeg samlet femogtyve kroner op i mønter. Det er nok til otte løse cigaretter. Jeg lægger mønterne tilbage og prøver at huske, hvilken side af krukken der vendte udad før.

Displayet i fronten af køleskabet lyser op med fire røde tal: 23.48. I sidelågen står to flasker cava og en flaske apollinaris. I æggeholderen ligger neglelakker i forskellige farver ved siden af en pakke serranoskinke. Pakken er allerede åbnet. Jeg river et enkelt stykke ud af plastikken og spiser det hurtigt og lover mig selv ikke at tage mere. Men så dukker en vesterhavsost op. Jeg tager den ud af posen og går hen og finder en kniv. Skærer et stort stykke af, pakker osten sirligt ind igen og lægger den tilbage præcis som før. På køkkenbordet står et lille fad med en pakke tyggegummi og et Eurocard i guld. Jeg tager det op og lader fingeren glide hen over de fede, prægede bogstaver. *Merete J. Holgersen.*

Da jeg har spist ostehumplen, går jeg tilbage til køleskabet og åbner det igen. Finder et uåbnet glas med et undefinerbart indhold, løsner låget og stikker fingrene derned. En olieret masse flyder op og ud på bordpladen. Så trækker jeg et par små, salte fisk op og kommer dem i munden, men det er, som om de svulmer op, og jeg spytter dem ud i hånden igen. I grøntsagsskuffen finder jeg en gulerod. Det larmer for meget at spise

gulerod. I stedet tager jeg osten ud igen. Skærer et nyt stykke og stiller det hele på plads.

Køleskabet begynder at bippe voldsomt, og jeg hamrer lågen i, men hyletonen fortsætter i evige sekunder.

Endelig stopper det. Jeg stiller mig hen til døren og lytter efter, om der sker noget på den anden side, men der er helt stille.

Så åbner jeg en skuffe. Der er fem pakker af den samme slags havrekiks. Jeg tager en af dem, bryder plastikken og propper tre kiks i munden, men det er tørt, og jeg må have noget at skylle efter med, så jeg åbner køleskabet igen, tager apollinarisflasken og skyller kiksene ned.

Øverst i skraldespanden ligger et klemt bæger skyr. Jeg tager det op, skyller ydersiden af det under vandhanen og tager låget af. Jeg skraber de sidste rester ud med en ske. Det smager klumpet og gæret.

"Er du oppe?"

Merete står i døren i en kimono og kigger på mig med et blik, jeg ikke kan regne ud.

"Ja," siger jeg, lægger hurtigt bægeret ned i skraldespanden igen og synker. "Jeg skulle bare lige have et glas vand."

"Ligger du dårligt derinde?" spørger hun. "For vi har en drømmeseng nede i kælderrummet, du skal bare selv hente den."

"Nej, nej," siger jeg. "Jeg var bare tørstig."

Merete lister ind bag mig.

"Også mig," siger hun, åbner for vandhanen og fylder et glas. "Jeg sidder og ser *Downton Abbey*. Har du set den?"

"Nej."

"Det er lidt pinligt, men jeg er helt fanget ind."

Hun drikker en tår og stiller glasset på kanten af bordet.

"Du spiser ikke den *skír*, vel?" spørger hun og nikker mod skraldespanden.

"Nej," siger jeg. "Jeg ville bare lige mase den ordentligt sammen for at lave plads."

"Godt nok. For den er alt for gammel," siger hun, går hen mod døren og nikker søvnigt en enkelt gang.

"Du må sove godt, når du kommer så langt," siger hun på vej ud i entreen. Og gulvet knirker nu, for Merete behøver ikke at tænke på, hvordan hun går.

30

Jeg lader, som om jeg sover, da dobbeltdørene til stuen går op, og Merete kommer ind. Det er, som om hun har glemt, at jeg ligger der, og jeg holder vejret for ikke at forskrække hende. Så åbner jeg øjnene så lidt, jeg kan. Hun står midt på gulvet i tætsiddende løbetøj og strækker ud, piller sit pulsur af og lægger det på bordet. Så må hun opdage mig, for hun holder alle lyde inde, og jeg åbner øjnene langsomt, som om jeg først vågner nu.

"Godmorgen," siger jeg.

"Ja, godmorgen!"

Jeg sparker dynen af, men har glemt, at jeg tog alt mit tøj af, før jeg lagde mig til at sove, og ligger helt nøgen på sofaen.

"Øh ... okay," siger hun, som om det var med vilje, og jeg trækker dynen op over mig i et hårdt ryk.

"Der er ved at være morgenmad."

Hun går ud af stuen igen. Mine underbukser ligger langt inde under sofabordet. Jeg får fat i dem med tæerne, griber dem med hænderne, hæver lænden og får dem helt op omkring hofterne under dynen, men når ikke mere, før hun er tilbage.

"Tue," siger hun med øjnene klemmt lidt i og lægger en hvid morgenkåbe til mig på sofaens armlæn. "Kan du ikke klæde om ude på badeværelset en anden gang?"

"Jo," siger jeg og tager morgenkåben på.

Hun skramler længe med at dække et morgenbord, før hun sætter sig. Jeg sætter mig også op til bordet og tager et stykke ristet brød i brødkurven. En lys tot hår er lige ved at glide ned i hendes briller. Tæt på hende står vesterhavsosten på et lille bræt. Den er helt maltrakteret. Jeg rækker ud efter den og osthøvlen, men kan ikke nå. Så kigger hun op, og vi får øjenkontakt.

"Hvad mangler du?" spørger hun.

"Osten," siger jeg. "Eller ... må jeg bede om osten."

"Aj!" udbryder hun så og stiller den hen til mig. "Du må undskylde, at den ser sådan ud."

"Det går nok," siger jeg og skærer et stykke.

"Juice?" spørger hun og holder kartonen op.

"Jo tak," siger jeg og tager imod den. Hun smiler lidt, mens jeg skænker op, og begynder så at bladre i nogle papirer, hun har lagt ved siden af sin tallerken.

Victoria kommer ind i en lyserød skjorte og et par hvide bukser og sætter sig ved bordet.

"Godmorgen," siger hun. "Er der æg?"

"Ja," svarer Merete. "Selvfølgelig."

Victoria banker blidt på et blødkogt æg med spidsen af sin kniv.

"Det er overhovedet ikke smilende," siger hun og lægger det fra sig på midten af bordet.

"Så må du selv begynde at koge dem," siger Merete. "Og til en anden gang så må du godt lige behandle osten med lidt større kærlighed."

"Jeg kan ikke lide den der ost," siger Victoria. "Det ved du da godt."

"Så må det jo være nissen!" siger Merete og trækker på skuldrene. "Eller musene."

"Så er det nok mest sandsynligt, at det er musene," siger jeg, og de griner begge to. "Jeg kan godt tage dit æg."

Victoria rækker det til mig og smiler, som om jeg har gjort hende en stor tjeneste.

"Her er et æggegebæger," siger Merete, men jeg har allerede pillet skallen af og lagt ægget ud på et stykke ristet brød.

"Sådan kan man selvfølgelig også gøre," siger Merete, rejser sig, finder sin iPad og kører fingeren hen over den, mens munden tygger.

Det er sådan her, det er. Man spiser morgenmad, man småskændes, men det bliver aldrig til mere end det, knivene bliver ikke kastet hen over bordet, stolene bliver ikke smidt bagover, så de går i stykker, tallerkenene slår ikke skår.

Min mave knurrer højlydt. Jeg sørger for at kigge ned i bordet, mens jeg tager endnu et stykke brød i brødkurven.

"Har I noget rullepølse?" spørger jeg.

"Rullepølse?" svarer Merete.

"Ja."

"Nej, det har vi godt nok ikke noget af," griner hun. Victoria stirrer på mig og sætter tænderne i sit brød.

"Kan du ikke bare spise det, der er?" spørger hun.

"Undskyld," siger jeg og rækker ud efter osten igen. "Det var også bare, hvis I havde."

Så knurrer maven igen. Jeg rejser mig og går ud på toilettet. Hvis jeg kan høre dem, kan de også høre mig. Jeg tænder for vandet. Sætter mig ned, opgiver og går tilbage i stuen.

"Din telefon ringer," siger Merete. Jeg kigger hen på sofabordet, hvor den ligger og brummer på bordpladen. Så tager jeg den op til øret og går ud i entreen.

"Hej," siger jeg.

"Det er mor."

"Jeg kan ikke snakke lige nu."

"Bare lige to sekunder."

"Nej."

"Kom nu," tigger hun. "Bare to."

"Er du fuld?"

"Nej, gu' fanden er jeg da ikke fuld," siger hun. "Der er noget lidt vigtigt, jeg lige skal snakke med dig om."

"Mor," siger jeg.

"Kan jeg låne nogle penge af dig?"

"Det er lidt svært."

"Bare tusind kroner."

"Tusind!"

"Ja. Det er, fordi jeg er i gang med at lede efter en lejlighed, så jeg kan komme ud af det her krisecenter, men det koster jo en del penge sådan et depositum."

"Desværre," siger jeg ind i røret, afbryder og går tilbage til bordet. De er i gang med at rydde af.

"Det var en eller anden sælger," siger jeg og lægger telefonen i lommen.

"Åh," siger Merete. "Og så så tidligt. Det burde ikke være tilladt!"

"Helt enig," siger jeg, tager en tår juice og tørrer munden i ærmet. Victoria rejser sig fra bordet og går ind og tager sin jakke på.

"Skal vi følges ind på Politiken?" spørger jeg, da hun kommer tilbage.

"Jeg havde tænkt mig at cykle," svarer hun.

"Har du ikke nogen cykel?" spørger Merete.

Jeg ryster på hovedet.

"Det *skal* du da have i København," siger Merete. "Kan du ikke trække ved siden af ham, Victoria?"

"Jeg har mine rutiner," siger Victoria.

"Det er altså helt i orden," siger jeg. "Jeg går bare selv."

"Hvor skal du stå i dag?" spørger Merete.

"På hjørnet af Blågårdsgade og Nørrebrogade," siger jeg.

"Jeg kunne faktisk godt tænke mig at få avis igen," siger Merete. "Tue, det kan være, at jeg lige cykler forbi dig på hjemvejen og køber et abonnement!"

"Mor!" råber Victoria. "Det skal du da købe af mig!"

"Victoria, det er ikke alle, der er så heldige at have det samme udgangspunkt som dig!" råber Merete efter Victoria, der forsvinder ud i entreen.

"Det er altså lige meget, Merete," siger jeg, men det forsvinder i larmen fra døren, som smækker hårdt og Meretes trin, da hun løber efter Victoria ud på trappen.

"Ej, skat, lad nu være med at gå," siger hun derude, og det er, som om lyden bliver forstærket. "Så får du da bare nogle penge af mig!"

"Siger du, jeg skal sige op?"

"Nej, jeg har sagt, at du selv må tjene dine lommepenge til Düsseldorf. Det er en del af det at blive voksen."

"Hav en god dag," vrænger Victoria.

"Vi ses, søde."

Jeg samler tallerkenerne og går hen for at glatte dynen på sofaen.

"Hvor længe står du der i dag?" spørger Merete, da hun kommer tilbage i stuen.

"Du behøver altså ikke at købe af mig," siger jeg.

"Men det vil jeg! Hvor længe står du der?"

"Nok til klokken seksten," siger jeg.

"Godt," siger hun og retter på sin krave. "Jeg har lige et møde inde i byen, så kigger jeg forbi på tilbagevejen."

31

Klokken fire slår jeg parasollen sammen og lægger de sidste aviser tilbage i ladcyklen. Det er allerede ved at blive mørkt. Folk siger nej, før jeg overhovedet har sagt noget. To veninder med hver sit kyllingspyd går helt ud til kanten af fortovet. De ser alt for unge ud til at være nogen, der vil holde avis, men jeg prøver alligevel. *Nej, ellers tak.* En ung mand med uglet hår, sokker i sandaler og en kakaomælk i hånden kommer ud fra Føtex, *Sorry, I'm busy.*

Nej, vi har Berlingeren.

Hvad siger du? Nå, nej tak, du.

Ellers tak. Den beholder du bare.

Vi abonnerer på Information.

Nej tak.

Nej. Nej. Nej!

Der er et halvt bundt tilbage. Jeg går hen og roder i nogle af kasserne med varer foran Røverkøb. Lange pakker med farvede køkkensvampe, en stabel flyttekasser og murerspande på tilbud. Så går jeg ind i butikken.

"Vil I have en avis?" spørger jeg en af de ansatte, som står og sætter nogle pensler på plads og rækker en frem mod dem.

"Ja, hvorfor ikke," siger han uden at kigge op. "Du kan bare lægge den på disken."

"Må jeg så få en pakke gaffatape?"

"Øh," siger han. "En pakke?"

"Ja."

"Det ved jeg ikke helt," siger han. "Det er ikke mig, der har butikken."

"Hvis det er for lidt, kan jeg komme med en avis igen i morgen."

"Nej," siger han og rækker mig en rulle. "Tag du bare sådan en."

"Tak," siger jeg. "Tusind, tusind tak. Tusind tak. Tak! Tusind tak."

Jeg går ud, binder min ene sko op og river et stykke tape af med tænderne. Dækker hullet i skoen indvendigt og lægger rullen ned i sportstasken. Jeg spænder presenningen ud over cyklen.

En kvinde i beige frakke kommer gående nede fra Dronning Louises Bro. Hun har en stor pose fra Tiger of Sweden i hånden. Så rækker hun hånden op og vinker mod mig. Jeg vender mig om, men der står ingen og vinker tilbage. Så kommer hun tættere på. Det er Merete.

"Lad mig så se, hvordan du gør," siger hun.

"Dagens avis," siger jeg med min arbejdsstemme. Lige dele høflig og pågående.

"Jo, tak, hvorfor ikke?"

Jeg rækker den til hende. Hun kigger lidt på forsiden.

"Kom så," siger hun. "Overbevis mig!"

"Okay," siger jeg. "Hvordan?"

"Er det ikke dig, der er sælgeren her?"

"Jo," siger jeg.

"Så vis mig, hvordan du gør."

"Altså," siger jeg og finder sælgerstemmen frem. "Vi har jo mulighed for at sende den hjem til dig gratis i en prøveperiode, du skal faktisk bare betale for porto."

"Det er jeg ikke interesseret i," siger Merete og kigger vrissent på mig.

"Må jeg spørge, hvor du ellers læser nyheder?" fortsætter jeg.

"På min iPad," siger hun og holder et stift blik. "Og det er helt fint med mig."

"Men der er jo ikke noget som at få en frisk avis leveret direkte til sin morgenkaffe. Må jeg foreslå, at du prøver et weekendabonnement, og så har du adgang til e-avisen resten af ugens dage?"

"Det ved jeg ikke helt," siger hun, mens jeg går i stå og tegner ottetaller i asfalten med foden. "Kom så. Gå nu til mig, som om du ikke kendte mig!"

"Nu skal du også tænke på, at Politiken ikke udelukkende er nyheder, det er også fordybelse og indsigt i kultur og sport, og så jeg har slet ikke nævnt vores ugentlige bogtillæg, hvor masser af skribenter skriver skarpt om de vigtigste tendenser i litteraturen her og nu."

"Nå?" siger hun.

"Og så er der jo alle fordelene, som du får adgang til som en del af Politiken Plus! Rabat på bøger, gode tilbud på designvarer og ikke mindst en masse læserarrangementer."

"Men jeg synes, det hober sig sådan op de gange, jeg har fået avis."

"Vi har som sagt mulighed for at lave en løsning, så du får papiravis i weekenderne og adgang til netavisen alle ugens andre dage."

"Nej, jeg ved ikke helt," siger hun. "Jeg tror ikke, det er nu."

"Det er også bare i orden."

"Nej, du skal blive ved, selvom det føles unaturligt! Ellers er der ingen, der springer på! Vær cool og lyd, som om du virkelig tror på det her. Giv folk en følelse af, at de går glip af noget."

"Men vil du have et abonnement, eller vil du ikke?"

"Det har vi da aftalt for længe siden," siger hun.

"Okay," siger jeg og finder salgsblokken og kuglepenen i ladcyklen. "Hvad for et abonnement skal du have?"

"Hvilket giver dig flest penge?"

"Et syv-dages giver mig syvhundrede kroner i provision."

"Så er det det, jeg tager," siger hun.

Jeg udfylder salgsblokken med hendes informationer, beder hende skrive under nederst på siden og river kalkerpapiret af og giver hende en kvittering.

"Hej så længe," siger hun. "Jeg laver tabbouleh med marokkanske kødboller."

"Merete!" råber jeg, da hun er på vej væk. Det er samtalen med hende på ungecenteret, som dukker op igen: Jeg er nødt til at spørge, om jeg kan have folkeregisteradresse hos dem. Så er jeg københavner, så kan jeg få hjælp hos kommunen. Men hvis jeg bringer det op, vil hun starte snakken om, at jeg ikke kan blive boende så længe, der vil komme en dato på, så i stedet smiler jeg bare og siger:

"Vi ses!"

"Det gør vi," siger hun og går afsted med avisen under armen. Bagefter cykler jeg ind mod Rådhuspladsen for at aflevere cyklen og jakken.

Stig sidder ved sit skrivebord og spiser en trekantsandwich. Han kigger op på mig.

"Hvordan gik det i dag?"

"Det gik fint."

"Og hvad er fint? Et studie-søndag?"

"Nej."

"Nå. Hvad er det så?"

"Et syvdages!"

Stig rejser sig. Han går helt tæt på mig og klapper i hænderne.

"Du kan stadig," siger han og klapper og klapper.

"Ja, ja," siger jeg. "Det kan jeg da."

"Det er det, jeg siger," siger han. "Det er bare med at køre på med den jyske charme."

Jeg sætter mig ved en af computerne, taster salget til Merete ind og tænker på den ekstra provision.

"Skal du så have en præmie?" spørger Stig, åbner skuffen i sit skrivebord og roder rundt dernede. "Skal du?"

"Det ved jeg ikke," siger jeg. "Hvis du synes."

"Jo, du skal sgu så," siger han og tyrer et bolsje efter mig.

Nede i Victorias kælder drikker man vin på gulvet og ryger indenfor.

Hun er en anden i sit atelier. I smækbukser plettede af maling. Overalt på gulvet ligger der gamle Politiken og lærreder med forskellige malerier, og på et stort stykke karton står der med store blege blokbogstaver: *Femme Fatale*.

"Det har jeg malet med mit menstruationsblod," siger hun og skodder på gulvet.

"Er det ikke lidt ulækkert?"

"Kvindekroppen er ikke ulækker."

"Nej," siger jeg. "Bestemt ikke."

Hun finder en flaske i sin rygsæk.

"Jeg tog den her cava fra mammi."

"Er det nu en god idé?"

"Det lægger hun sgu ikke mærke til."

"Alligevel."

"Jeg troede ikke, du var sådan en regelrytter."

"Nej, men hvad hvis hun selv havde glædet sig til at drikke den?"

"Tro mig," siger Victoria, drejer ståltråden op, popper den og skænker op i to krus som står på en taburet. "Hun får hundredvis af flasker fra alle mulige hele tiden."

Så finder hun en skitseblok og skraverer lidt. Jeg vil rejse mig for at hente mine cigaretter, men Victoria standser mig med en hånd.

"Sid helt stille," siger hun, holder en tommeltot op foran min næse, og jeg fryser øjnene fast til en håndvask i baggrunden.

"Det er helt anderledes at bo hjemme, efter du er flyttet ind. Min mor virker meget gladere."

"Gør hun?"

"Ja. Sid nu stille."

"Det tror jeg nu ikke har noget med mig at gøre."

"Tror du ikke?"

"Nej," siger jeg. "Det er vel bare, fordi hun har været stresset før. Hun er jo en travl dame."

"Ja," siger Victoria og lyder på en måde lettet. "Du har nok ret. Vil du have noget imod at tage trøjen af?"

Jeg trækker den af og tager en tår cava. Lidt af det løber ned ad min hage. Jeg tørrer mig i armen.

"Helt stille," siger hun.

Lidt efter holder hun blokken frem.

"Er det mig?"

"Ja."

"Ligner det ikke lidt, at jeg græder?"

"Sådan ser du ud."

"Gør jeg?"

"Ja."

"Det tror jeg altså bare er, fordi jeg fryser," siger jeg. "Men den er virkelig flot. Det minder mig faktisk meget om den måde, din mor tegner på."

"Hun tegner huse."

"Ja, ja, men man kan nu godt se, at du er hendes datter."

"Okay," siger hun og lyder lidt fornærmet, men det kan jeg ikke forstå, for Merete er jo Merete Juliane Holgersen, og hvem vil ikke gerne være barn af Merete Juliane Holgersen?

"Må jeg få den?" spørger jeg.

"Jeg havde tænkt at bruge den til ansøgningen," siger hun så og signerer den og giver den titel med blyant. *Unknown boy*, skriver hun og lægger den

ind i en stor, brun elastikmappe.

"Unknown?"

"Ja, ja," siger hun. "Alle andre tegninger til ansøgningen er jo af min familie."

"Det kan jeg godt se," siger jeg.

"Du kan bare tage din trøje på."

"Den bliver sikkert mange penge værd en dag," siger jeg, og det protesterer hun ikke imod.

"Skal vi gå tilbage?" spørger hun, rejser sig og samler et par tegninger op fra gulvet, som hun vil have med sig.

Da vi kommer hen til porten på Kristianiagade, har vi begge fundet nøglerne frem. Hun kigger mærkeligt på mig. Så lægger jeg min tilbage i lommen og lader hende gå forrest.

33

"Mammi og jeg har en tradition med at gå ud og spise om søndagen," siger Victoria, da jeg kommer ind ad døren. "Vil du med?"

"Det ved jeg ikke helt," siger jeg og hænger min jakke op på knagen, for det har jeg ikke råd til.

"Hvorfor ikke?"

"Jeg skal nå nogle forskellige ting."

"Hvad skal du da?"

Det kan jeg ikke svare på, og hun kigger undersøgende på mig.

"Kom nu!" siger hun. "Ellers skal jeg sidde alene og snakke med hende."

"Hvis det ikke er til besvær ..."

"Klæd om, så går vi!" kommanderer Merete inde fra sit soveværelse, og jeg går ind i stuen. Jeg finder sportstasken under sofaen og skifter til min eneste skjorte. Den er godt krøllet.

Da Pastis ligger lige ved siden af en Aldi, tænker jeg, at det nok ikke er så dyrt. Men i det samme vi kommer ind, skifter personalet musikken, og jeg tænker det modsatte: *Quiet nights of quiet stars, quiet chords from my guitar floating on the silence that surrounds us*. Vi bliver vist ned til et bord af en tjener, og Merete får et glas Pinot Noir skænket op foran sig uden at se ud, som om hun bemærker det.

"Hvad skal du have?" spørger Merete, og jeg slår op i menukortet. Der er ikke noget til under halvtreds kroner, og det er så meget, som jeg har, så jeg klapper det sammen igen.

"For at være ærlig," siger jeg. "Så er jeg faktisk ikke så sulten."

"Hold dog op!" siger Merete.

"Det er jeg virkelig ikke."

"Er du sikker?" spørger hun. "Eller er du bare lidt koket?"

"Fuldstændig sikker."

"Skal du ikke have en forret i det mindste?" spørger Merete. "Det er da kedeligt, hvis vi skal sidde og spise alene."

"Nej," siger jeg. "Ellers tak."

"Hvornår spiste du da sidst?" spørger Victoria.

"Til frokost."

"Hvad fik du der?" spørger de, og jeg fik bare en appelsin og en myslibar fra køkkenet, men jeg siger:

"En kebab."

"Så kan du da også godt spise nu," siger Victoria.

"Ja, det vil jeg da også sige," siger Merete. "Hvad skal du have?"

Jeg føler mig tvunget til at slå op i menukortet igen. Den billigste ret koster 95 kroner. Når der skal betales, må jeg lægge de mønter frem, jeg har tilbage og spille dum, når det viser sig, at der kun er halvtreds kroner, og så håbe på, at en af dem vil lægge ud for resten.

Tjeneren spørger, om vi er klar til at bestille, og Merete siger, hvad de skal have.

"Det vi plejer."

Til sidst kigger han over på mig, og jeg glor ned på menukortet igen.

"Jeg kan ikke udtale det," siger jeg, og Merete roder sin taske igennem efter sine læsebriller, da Victoria bøjer sig ind over mig, og jeg peger på retten.

"Escargots," siger Victoria. "Er du sikker på, at du godt kan lide det?"

"Ja da," siger jeg. "Jeg kan lide alt."

"Okay," siger hun, og Merete nikker til tjeneren, som går.

"Har du ikke haft fransk?" spørger Merete.

"Nej," siger jeg. "Tysk."

"Er det rigtigt?" siger Merete. "Lass mich hören!"

"Lad nu være med at lave eksamen, mor," siger Victoria, men Merete holder et afventende blik, og jeg prøver at komme på noget at sige på tysk.

Det eneste, der dukker op, er lyden af Zwei Grosse Bier Bar.

"Jawohl jawohl jawohl, wir trinken Alkohol! "

"Schyyyyy," tysser Merete.

"Wir haben keine Wasser, so wir trinken Alkohol! "

"Så. Så! Det var fint."

Victoria kan ikke lade være med at grine. Tjeneren kommer forbi, og Merete giver ham et nik.

Efterfølgende sidder vi lidt i en stilhed, som jeg ikke bryder mig om, for stilhed giver plads til nye spørgsmål.

"Jeg går ud og ryger," siger jeg og er lige ved at komme til at spørge Victoria, om hun vil med.

"Jawohl," siger Merete.

Udenfor står jeg og ryger ved siden af en gruppe unge piger i pels og prøver at se ud, som om jeg ikke lytter til det, de taler om, men jeg bliver pludselig afbrudt af en, som råber mit navn.

"Tue!" lyder det fra den anden side af gaden. Laurits står sammen med en pige på det modsatte fortov. Jeg kaster smøgen fra mig og skynder mig ind.

"Det var godt nok hurtigt," siger Merete.

"Jeg ville ikke gå glip af noget," siger jeg. "Hvad snakker I om?"

"Victorias ansøgning til Düsseldorf," siger Merete.

"Hvordan går det med den?" spørger jeg.

"Jeg mangler bare et par ting til min portfolio, så er jeg klar til at sende."

"Jeg håber, du kommer ind," siger jeg.

"Det gør du," siger Merete og kigger stolt på Victoria. "Sådan som du har rykket dig ... Jeg elskede *Unknown boy*. **Elskede**. Og det ved du godt, det er ikke bare noget, jeg siger. Det udtryk i hans øjne. Var det virkelig bare en, du fandt nede på Østerport?"

"Ja," siger Victoria og kigger hurtigt over på mig. "Det var en, jeg faldt i snak med."

"Sikke et gåpåmod!" siger Merete. "Så kan det være, du skal skrive om hendes første store udstilling, hvis du bliver journalist en dag, Tue."

"Jeg ville ikke være journalist," siger jeg. "Men forfatter."

"Uanset hvad, så skål for jer unge mennesker," siger Merete og gør sig selv meget gammel, og jeg får lyst til også at drikke vin, men Victoria drikker vand.

Tjeneren kommer ned til os balancerende med tre tallerkener. En med bøf og bearnaisesovs, en med et stort stykke kylling med estragon og en med seks små snegle.

"A point," siger tjeneren og stiller tallerkenen med bøffen foran Merete. Victoria får den med kylling, og sneglene bliver sat foran mig.

"Hvor ser det godt ud," siger Merete og løfter steakkniven.

"Meget," siger jeg og tager en snegl op med fingrene, sætter den til munden og suger indholdet ud af den med en høj slubren, men det er alt for slimet og får det til at vende sig i mig.

"Er de dårlige?" spørger Victoria.

"Slet ikke," siger jeg. "Jeg er jo bare ikke så sulten."

"Nej, det går ikke, hvis de er dårlige," siger Merete. "Det kan man blive rigtig, rigtig syg af."

"De smager altså fint."

"Det kan jeg jo se, at de ikke gør!" råber Merete og får fat i tjeneren. "De her snegle er ikke gode!"

"Jeg finder nogle nye til jer," siger tjeneren og kommer tilbage med nogle flere.

Efter maden beder Merete om at få menukortet igen.

"Skal du have is, Victoria?" spørger hun. "Måske har køkkenet noget krokant."

"Krokant," kommer jeg til at sige, så det lyder, som om jeg gør nar.

"Skal du have, Tue?" spørger Merete.

"Nej," siger jeg. "Ellers tak."

"Victoria elsker krokant," siger Merete, kigger kærligt på hende og tager hende i hånden.

Victoria er den eneste, der skal have dessert, og mens hun spiser færdig, kommer regningen. Den er placeret i en lille skål, hvor Merete lægger sit guldfarvede Eurocard. Jeg finder mine mønter og lægger dem ovenpå.

"Jeg har kun halvtreds," siger jeg.

"Nej, vil du holde op, søde," siger Merete. "Det er da mig, der giver!"

"Tusind tak, mor," siger Victoria, og jeg gentager uden det sidste ord, mens Merete giver de halvtreds kroner væk i drikkepenge.

"Det går jo ikke, at du ikke har en cykel, hvis du gerne vil være en rigtig københavner," siger Merete en eftermiddag og trækker en støvet Raleigh Darlington ud af kælderrummet. Hun sætter nøglen i låsen. Den springer op, og hun overlader styret til mig.

"Se så her!" siger hun og slår på lædersadlen. "En rigtig klassisk herrecykel."

"Er du sikker på det?"

"Den har jo alligevel bare stået hernede, siden Victorias far flyttede. Jeg tror nærmest aldrig, han brugte den," siger Merete.

"Det kan jeg ikke tage imod. I har givet mig så meget allerede."

"Jo, du kan."

"Nej, det er alt for meget."

"Prøv den lige!"

Jeg sætter mig op på den og kører en runde i gården.

"Den kører godt!" siger jeg og triller op på siden af Merete igen.

"Ja, ikke?" siger hun og piller lidt ved knuden i sit silketørklæde. Hun rækker mig nøglen. Vores hænder rører ved hinanden et kort øjeblik. Hendes er meget varme. Jeg får lyst til, at hun skal trøste mig, selvom jeg ikke er ked af det.

"Hej, Ulph," siger Merete. En ældre herre går forbi os med et Irma-net over skulderen. Han hilser venligt og nikker.

"Dav," siger jeg til ham, det falder ud af mig, uden at jeg vil det. Lidt efter begynder der en klirren henne fra glascontaineren.

"Det er underboen," siger hun. "Han hedder Ulph med ph."

"Ulph," siger jeg som med et gylp, og Merete er lige ved at fnise. Jeg finder mine cigaretter i lommen.

"Giver du ikke en?"

Jeg åbner pakken helt og tæller dem hurtigt. Fire tilbage.

"Jo," siger jeg og rækker hende en. "Selvfølgelig."

Jeg tænder lighteren og fører flammen hen mod hende, men den går ud i det samme. Merete tager lighteren ud af min hånd og får gang i den med et enkelt klik.

"Det er vist bedst, jeg gør det selv. Hvordan går det med at finde et sted at bo? Ikke, at du ikke må være her."

"Jeg synes ikke rigtig, der dukker noget op."

"Har du prøvet at lave et Facebookopslag?"

"Ja, det har jeg prøvet."

"Det kommer lige pludselig!"

"Ja, det må man håbe."

"Du skal ikke sige noget om det her til Victoria," siger hun og vifter med cigaretten.

"Victoria?"

"Ja. Vi har ikke så meget tid sammen bare os to på grund af mit arbejde, så hun er så bange for, at jeg pludselig skal dø."

"Dø?"

"Ja," siger hun og puster ud i luften. "Så hun skal ikke vide, at jeg ryger. Eller det gør jeg jo heller ikke. Kun en gang i mellem."

"Victoria ryger da også."

"Nej. Det gør hun så ikke," siger Merete, kvaser cigaretten ned i urtepotten og går hen til bagtrappen. Jeg sætter nøglen sammen med Ruko-nøglen til lejligheden med den røde tut og kommer dem i lommen.

35

De ligger i min sofa.

En bøtte flødeis og to riflede skåle med hver sin ske står på sofabordet. En fladskærm på et rullebord er kørt ind i midten af stuen og skruet højt op. De lader ikke til at have hørt mig komme, jeg står og ser på dem fra entreen. De sidder tæt sammen, Merete fletter Victorias hår. Hele Meretes håndled er dækket af sorte hårelastikker.

De har min dyne over sig og kigger på det grynede billede af filmen, mimer replikkerne fra fjernsynet og griner samtidig. Victoria tager bøtten med is fra sofabordet og graver sig ned i den med en ske, men taber en klat på dynen.

"Hovsa," siger hun og skraber isen op med skeen, men der sidder stadig et langt, klæbrigt spor af chokolade på betrækket.

"Ej, lille skat," siger Merete. "Ikke spise det, når det har været der. Det er ulækkert."

Victoria lægger skeen tilbage i skålen, og Merete fletter videre.

"Det ser hyggeligt ud," siger jeg højt og går ind til dem, ingen af dem svarer. Jeg stiller mig helt hen til sofaen, men de ser ikke op, og jeg får lyst til at gå ind foran skærmen. I stedet sætter jeg mig på knæ og tager sportstasken ud under sofaen. Så lyner jeg den op og roder lidt rundt i den.

"Ser I film?" spørger jeg, men ingen af dem kigger væk fra skærmen, det var også et tåbeligt spørgsmål. "Hvad ser I?"

Victoria tysser på mig.

"Sorry," hvisker jeg.

Merete tager fjernbetjeningen, pauser og kigger op på mig.

"Hvad siger du?" spørger hun.

"Jeg spurgte bare, hvad I ser."

"Det er *The squid and the whale*," mumler Victoria. "Vores yndlingsfilm."

"Har du haft en god dag?" spørger Merete og retter sig ud.

"Jo tak," siger jeg.

"Vi har en rigtig tøsedag," siger hun og stryger Victoria over håret. "Ikke, Vic?"

"Jo," mumler Victoria.

"Har du fået solgt nogle abonnementer?" spørger Merete.

"Jo, en smule," siger jeg kort.

"Superflot," siger hun, og med et tryk får Victoria startet filmen igen.

Jeg går ud i gangen med sportstasken og videre ned på badeværelset.

Vinduet står åbent derinde, den kølige luft slår ind. Jeg lukker det og sætter proppen i badekarret og begynder at fylde det op.

Så stiger jeg ned i vandet og dykker under med hovedet. Whitney Houston døde i et badekar i februar, men det var vist ikke hjemme hos nogle andre. Jeg hæver mig op af vandet igen og finder en lyserød skraber i stativet på væggen. Hvis jeg sørger for at hænge den på præcis det samme sted, vil de ikke bemærke, at jeg har brugt den. Jeg skummer en klat shampoo op og fordeler den i ansigtet. Så skraber jeg mig hurtigt og dykker under vand igen og mærker alle lydene forsvinde. Efter lidt tid banker det på døren.

"Ja?" råber jeg.

"Er du snart færdig?" råber Merete, og jeg ser hendes silhuet på den anden side af det matterede glas i døren.

"To sekunder."

Jeg stiger op af vandet, men kan ikke finde mit håndklæde. I stedet tager jeg et af dem som i forvejen hænger på håndklædevarmeren, tørrer mig hurtigt og hænger det tilbage.

Merete står stadig i gangen, da jeg kommer ud. Hun går ind på badeværelset, men kommer ud igen næsten med det samme.

"Tue," kalder hun og holder det våde håndklæde frem i strakt arm. "Har du brugt mit håndklæde?"

"Mit eget lå inde i stuen. Jeg ville ikke forstyrre jer," siger jeg. "Så tog jeg bare et."

"Det er altid bedre at spørge en gang for meget end en gang for lidt."

"I virkede så optagede, så jeg vidste ikke lige. Undskyld, det var dumt gjort af mig."

"Tænk ikke mere på det."

"Giv mig det, så lægger jeg det til vask."

"Jeg skal nok lægge det til vask," siger hun. "Og så kan jeg måske komme på toilettet nu?"

Merete smøger sin skjorte op til albuerne og smiler høfligt til mig på en måde, som får mig til at spise hurtigere.

"Du mangler lidt her," siger Victoria, kigger op fra sin telefon og peger på sin egen overlæbe, og jeg mærker på min og opdager små pletter af dun under næseborene, som er tilbage fra det bad, jeg helst ikke vil tænke på.

"Skal vi ikke tage til Liseleje hen over weekenden?" spørger Merete.

"Kunne det ikke være dejligt?"

"Det lyder vildt hyggeligt," svarer jeg hurtigt og kommer til at spytte et lille stykke laks ud af ren og skær begejstring. "Hvor er det henne?"

"Victoria!" kalder Merete.

"Hvad?" siger Victoria og kigger op fra telefonen.

"Vil du ikke med mig op i sommerhuset i weekenden?" siger Merete. "Vi bruger simpelthen det hus alt for lidt."

Jeg har aldrig været i Liseleje før, og jeg vidste ikke engang, at de havde et sommerhus, men Merete kigger kun hen på Victoria, der sidder og sms'er.

"Jeg havde tænkt mig at male lidt videre på nogle ting til min portfolio," siger Victoria.

"Du kan da male deroppe," siger Merete.

"Tager vi bilen?"

"Ja, det kan vi sagtens."

"Okay," siger Victoria. "Så vil jeg godt."

"Så kommer du til at have lejligheden for dig selv," siger Merete og kigger hen på mig. Jeg ser ned på tallerkenen og afspiller mit *det lyder vildt hyggeligt* i hovedet igen og igen. "Så kan du holde en stor fest og tage en masse stoffer."

Hun griner, og jeg griner med og drejer gaflen rundt i salaten et par gange.

En hel weekend. Sove længe uden at blive vækket af Merete og Victoria, bestemme menuen selv og lade opvasken stå, drikke morgenkaffe i karnappen og ryge ud ad vinduet, bruge karbadet, til vandet bliver koldt, uden at nogen banker på døren, danse rundt, høre noget, der ikke er bossanova, komme fuld og sent hjem uden at bekymre mig om de steder, hvor parketgulvet knirker. Eller jeg kunne invitere gæster. Invitere Laurits forbi. Kan en gæst invitere gæster? Jeg kunne spørge, men de ville sige nej, Merete ville sige *nej, det synes jeg ikke, når jeg ikke kender ham*, så jeg lader være og siger tak for mad og begynder at samle tallerkenerne for at sætte dem i opvaskemaskinen.

Fredag eftermiddag sidder jeg i vinduet i karnappen og ser Victoria og Merete sætte sig ind i den cremefarvede Fiat 500. Lidt efter forsvinder bilen om hjørnet. Jeg bliver siddende med telefonen i hånden, men der sker ikke noget. Vi har aftalt, at hvis de glemmer noget, vil de ringe, og så vil de bede mig om at løbe ned og række dem det, de har glemt, ind gennem bilruden, for ingen af dem orker trapperne to gange. Jeg slår et kort op på telefonen og finder en rutevejledning til Liseleje. Det tager otteoghalvtreds minutter at køre derop via Lyngby Motorvejen. Efter treogfyre hopper jeg ned fra vindueskarmen og begynder at pille de mest personlige billeder ned af væggene. Bakser børneportrætterne af Victoria uden fortænder ned under en kommode. Victoria på ski og Victoria klædt ud som mariehøne til fastelavn og Victoria og Merete foran klipper på Island.

Jeg gemmer dynen og lagenet væk i et skab. Får det store billedtæppe ned af væggen bag sofaen, ruller det sammen og lægger det ind på Meretes seng. Jeg vikler en lille arkitektmodel ind i et viskestykke og lægger den forsigtigt ned i en skuffe sammen med prospektet til det nye museum i Stockholm. Putter to blanke sølvlysestager ned i en anden skuffe og skubber Ægget ind i Meretes soveværelse. Så tager jeg alle damefrakkerne og tørklæderne ned af knagerækken i entreen og presser dem ind i skabet, hvor støvsugeren står. Samler alle mine egne ting sammen i sportstasken, tørrer sofabordet af og rykker en vase med blomster fra køkkenet ind på marmorbordet. Dækker bord og tænder stearinlys.

På badeværelset finder jeg et kondom i bunden af Victorias skuffe. Jeg lægger det ned i min baglomme og hænger bukserne på en knage. Jeg går op i badekarret med hendes elektriske tandbørste og tænder for bruseren. Så spytter jeg ud, mens vandet løbet ned over mig. Bagefter finder jeg mit håndklæde, binder det rundt om livet, styrter ind i stuen og efterlader et dryppende spor på parketgulvet. Jeg klæder mig på. Inde på Meretes soveværelse står jeg lidt og ser mig selv i helfigursspejlet. Øver mig i at sige *hej, velkommen til, hvor dejligt at se dig* med et smil, der hverken er for meget eller for lidt og knapper skjorten op.

Jeg løber ned i Netto, tager en kurv, finder dåseasparges, kyllingebryst, Karen Volfs tarteletskaller, persille. Jeg smiler til alle de andre kunder og ekspedienten og spurter tilbage gennem byen. Op ad trapperne og direkte ned i køkkenet.

Jeg tager en af kobbergryderne og kæmper lidt med gassen. Skynder mig at åbne en vin fra køleskabet og stiller den ind på sofabordet sammen med glas og en skål chips. Løber tilbage til køkkenet og ser til gryderne. Saucen klumper en smule, men det ser man sikkert ikke, når det først er anrettet. Jeg stiller tarteletskallerne ind i ovnen, tænder på 150 grader, finder et fad og begynder at hakke persille. Så ringer min telefon.

"Jeg står hernede nu," siger Laurits.

"Hvor dejligt!" siger jeg. "Så bare kom op."

"Det vil jeg skidegerne," siger han, men nu kommer der et men.

"Er der noget galt?" spørger jeg og løber ind i karnappen for at se, om der holder en Fiat 500, om de er kommet tilbage, men det er de ikke. Han står dernede og piller ved sit hår og tager et tyggegummi op af lommen.

"Hvor skal jeg ringe på?" spørger han.

"Nå ja," siger jeg. "Dørskiltet er ikke lige blevet skiftet endnu. Ring på der, hvor der står Holgersen."

"Holgersen," mumler han og finder knappen. Så lyder klokken ude fra entreen. Jeg løber ud og åbner hoveddøren lidt, mens jeg lytter efter hans trin ude fra opgangen.

"Der er godt nok langt op," siger Laurits forpustet og rækker mig to kolde sixpacks med øl, da han kommer ind i entreen. Så rækker han armene ud til et kram og skiller læberne let. Men han kysser mig ikke, han spytter sit tyggegummi ud i hånden og siger:

"Har du en skraldespand?"

"Lad mig tage det," siger jeg og tager imod det, mens han sætter sig på hug og binder sine hvide sneakers op.

"Hvor er her mørkt," siger han og tørrer munden af i ærmet.

"Jeg har ikke lige fået hængt en lampe op herude endnu," siger jeg. "Det er et hængeparti."

Vi går ind i stuen. Han kigger på alle tingene på samme måde, som jeg selv gjorde første gang, jeg kom.

"Var her ikke malet, da du flyttede ind?"

Jeg ryster på hovedet og følger hans blik. Der er tynde mørke streger på væggen, der hvor billederne har hængt.

"Det kan man godt se," siger han. "Jeg vil gerne hjælpe dig, hvis det er."

"Det går nok."

"Jeg elsker at male," siger han. "Det er så meditativt."

Han går hen i karnappen og kigger ned på gaden. Jeg følger efter for at kunne se det samme som ham.

"Hold kæft, mand," siger han. "Hvordan fanden har du fået denne her lejlighed?"

"Forældrekøb."

"Mener du det? De må da være pisserige."

"Tja," siger jeg. "Lidt."

"Hvor er du heldig," siger han og griner, som om han aldrig har set noget lignende. "Det er jo fuldstændig vildt."

"Så er det vist heller ikke vildere."

"Du er ikke engang fyldt atten og bor sådan her," siger han. "Det er vildt."

Han bryder plastikken op på sixpacken med en finger og rækker en dåse til mig.

"Vil du ikke hellere have et glas vin?" spørger jeg og skæver hen på sofabordet, men han ryster bare på hovedet. "Der er også chips."

"Jeg starter lige med en øl," siger han og smiler. "Jeg var for resten helt sikker på, at jeg så dig for et par uger siden. Foran Pastis. Jeg var sammen med Amélie, og vi råbte og råbte efter dig, men det lignede, du løb din vej."

"Jeg har altså ikke været på Pastis."

"Nej, det blev jeg også klar over, for ham her stod og spyttede helt vildt. Det var en eller anden bums."

"Ja okay," siger jeg. "Godt, han løb."

Så brummer min telefon, og jeg trækker den op af lommen og prøver at holde den væk fra Laurits.

Husk at skrabte fliserne på badeværelset, hvis du går i bad, skriver Merete.

Det skal jeg nok, svarer jeg, tilføjer to hjerter og sender dem afsted.

"Hvem er det, du sender hjerter til?" spørger han og ryster sit hoved let, så krøllerne dirrer. Jeg prøver at holde telefonen væk, men han stikker hovedet frem.

"Merete," siger han som for at øve sig i det, og jeg håber, at han ikke lægger det sammen med efternavnet på dørskiltet. "Hvem er Merete?"

"Min mor," siger jeg og lægger telefonen hurtigt i lommen. "Hvad hedder din?"

"Henriette."

"Hvad laver hun?"

"Hun er bare lægesekretær."

"Det er da ikke bare," siger jeg. "Men nu skal vi have noget mad."

På vej ned til køkkenet kigger han hele tiden til siderne, og jeg følger hans blik og beroliger mig selv med, at jeg har låst dørene ind til de andre værelser.

"Hvad er der derinde?" spørger han og kigger på døren til Meretes soveværelse.

"Det har jeg ikke fået indrettet endnu."

"Må jeg se?"

"Der står bare nogle flyttekasser," siger jeg.

"Men må jeg ikke lige se?"

Han tager i dørhåndtaget.

"Men der er ikke noget at se!" siger jeg og fjerner hans hånd.

"Nej, nej," siger han. "Fint nok."

I køkkenet sætter han sig på en høj skammel og åbner en øl mere, mens jeg står ved gaskomfuret og prøver at få et af blussene i gang, igen uden held.

"Skal jeg gøre det?" spørger han og lægger hænderne på mine hofter.

"Det må du gerne," siger jeg.

"Jeg skal aldrig bo et sted, der ikke har gas."

"Det er jo ikke altid noget, man selv bestemmer."

Han stiller sig ved siden af mig, tænder gassen med et enkelt tryk, og en flamme stiger op mellem os.

"Farligt," siger han og springer lidt tilbage.

"Meget farligt."

Så binder jeg et gult forklæde omkring mig og sætter gryden på for at varme saucen op igen. Laurits ser sig hele tiden omkring. Han kigger alt for længe på alting. Rundt på hylderne, hen på mosaikkerne, op i loftet. Undersøger hvert et hjørne. Så går han ud i gangen.

"Hvad skal du?" råber jeg til ham og prøver at gøre det i et roligt tonefald.

"Hvor er toilettet?"

Jeg skruer ned for blusset og følger ham helt derud.

"Det er herinde," siger jeg og skubber døren op for ham. Han går derind og låser, og jeg bliver stående udenfor og følger med. Det lyder, som om han snorter i et papir, men der bliver ikke trukket ud, der bliver ikke åbnet for vandet. Jeg går tilbage til køkkenet og drikker resten af min øl.

Han er alt for længe derude. Måske kigger han i skufferne og opdager Victorias undertøj eller en af Meretes parfumer. Måske har han åbnet et skab og står og kigger på rækken af Meretes kimonoer på bøjlerne. Måske lægger han to og to sammen og er allerede på vej ud i entreen for at tage sine sko på igen, og om lidt vil der lyde et lille klik fra hoveddøren, når den lukker. Måske kigger han slet ikke.

"Så!"

Han smiler forsigtigt, da han dukker op.

"Nu er der mad," siger jeg og går hen til blusset og tager gryden af.

"Hvad skal vi have?"

"Min hofret," siger jeg og slår ud med hånden i retning af ovnen.

"Tarteletter!"

"Hvor jysk ..."

Jeg portionsanretter en tartelet på hver af tallerkenerne og finder bestik til os. Vi åbner et par øl mere og skåler.

I stuen sætter vi os ved marmorbordet, jeg vender tarteletten på hovedet og kvaser den med min gaffel. Laurits kigger sig hele tiden omkring. Blomsterne. Vaserne. De små skulpturer i vindueskarmene. Lamperne.

"Du bor altså virkelig dejligt," siger han, mens han spiser tarteletten i små bidder. Bagefter placerer han afventende hænderne i skødet.

"Der er ti til derude," siger jeg.

"Ellers tak," siger han. "Jeg er faktisk allerede mæt."

"Er du sikker?"

"Det er ikke så tit, jeg får så fed mad," siger han og skubber sine ben ind i mine.

Jeg skubber min tallerken ind på bordet og ser hen på sofabordet.

"Er du sikker på, at du ikke vil have et glas vin?" spørger jeg for at sige et eller andet. "Det er en rigtig god en."

"Hvis jeg skal være helt ærlig," siger han. "Så er jeg ikke så glad for vin. Jeg ved godt, det er lidt barnligt."

"Det er helt i orden," siger jeg.

"Hvad skal vi lave?"

"Lave?" spørger jeg, for det har jeg ikke tænkt over.

"Ja," siger han. "Skal vi ikke lave et eller andet?"

"Hvad tænkte du på?"

"Det ved jeg ikke helt," siger han og fjerner sine ben. "Vi kunne spille et brætspil?"

"Jeg har ikke nogen."

"Jeg er heller ikke så vild med at spille," siger han. "Jeg ved ikke, hvorfor jeg foreslog det."

Han ser sig omkring igen.

"Du har en pladespiller!" siger han så.

"Ja," siger jeg.

Han går hen til den, tænder for anlægget og begynder at rode Meretes pladesamling igennem. Forrest ligger Antonio Carlos Jobim foran Queen foran The Smiths foran Aretha Franklin foran Mezzoforte foran Nena.

"Classy," siger han, trækker skiven ud på Antonio Carlos Jobim og lægger den på.

"Pas på den," siger jeg, men han får det let til at virke, musikken begynder, og han sætter sig i skrædderstilling på gulvet og lukker øjnene og lytter lidt.

"Det lyder så lækkert," siger han, kører fingrene hen over maven, som om han spillede med og går hen og skruer endnu mere op.

Han knapper sin skjorte op. Hårene løber fra kanten af hans underbukser og helt op til navlen. Så lægger han sig på ryggen på gulvet, og jeg gør det samme. Lysekronen hænger lige over os. Prismerne dirrer i takt med musikken.

"Er du fuld?" spørger han.

"Lidt," siger jeg. "Er du?"

"Skal du ikke også have skjorten af?"

"Det kan jeg da godt," siger jeg og knapper lidt op og lægger mig på ryggen igen.

"Må jeg godt kysse dig?"

"Mig?" spørger jeg.

"Ja."

"Det må du gerne," siger jeg, men lige da han vender sig mod mig, bliver vi afbrudt af høje bank fra hoveddøren, som løber ind i stuen og får os begge til at fryse.

"Hvem er det?" spørger han.

"Stille," hvisker jeg, skynder mig at rydde tallerkenerne fra bordet og kaste hans skjorte hen til ham, mens bankene fortsætter.

"Tag den på," siger jeg, men han bliver bare liggende på gulvet i bar overkrop. Bankene bliver hidsigere.

"Tag skjorten på!"

Jeg løber ud i entreen og åbner, stikker ansigtet ud ad hoveddøren og sørger for at holde den, så der er lukket så meget som muligt af ind til resten af lejligheden. Ulph underbo står udenfor. Han har sorte lakstøvler på og kigger undersøgende på mig under sine buskede øjenbryn.

"Hvor er Merete?" spørger han.

"Hun er ikke hjemme lige nu," siger jeg lavt og håber, at det også vil få ham til at sænke stemmen.

"Nå," siger han. "Og hvem er du så?"

"Jeg bor her," siger jeg og smiler til ham.

"Bor du her?"

"Ja. Eller ..."

"Nå," siger han og kigger hen over min skulder. "Så bør du måske fortælle Merete, at man ikke må leje ud her i ejendommen."

"Altså jeg bor her ikke permanent," hvisker jeg. "Jeg bor her bare lige for tiden."

Han mumler noget og træder et skridt tilbage.

"Det ændrer sådan set ikke noget," siger han. "Men er du sød at skrue ned for musikken? Det er jo ikke til at høre, hvad man selv tænker."

"Selvfølgelig," siger jeg. "Jeg vidste ikke, at det var så højt."

"Men det var det."

"Jeg skal nok skrue ned. Beklager mange gange," siger jeg og lukker døren.

Da jeg kommer ind i stuen, har Laurits taget sin skjorte på og sat sig i sofaen. Jeg skruer en smule ned for anlægget og sætter mig over ved siden af ham.

"Det var bare underboen," siger jeg, leder efter noget i hans ansigt og åbner en øl mere. "Det sure løg."

Så læner jeg mig tilbage mod ham, sætter næsen mod hans hals.

"Jeg er blevet ret fuld," siger jeg og prøver at genoptage samtalen fra sidst.

"Se lige," siger han og peger på sin dåse: *Alcohol free*. "Jeg har sgu købt de forkerte."

"Okay, jeg føler mig ellers fuld."

"Jeg er ved at være lidt træt," siger han, rejser sig op og går ud i entreen for at hente sine sko. "Jeg må hellere se at komme hjemad."

"Vil du ikke sove her?"

"Ikke på første date," siger han, og jeg ved ikke helt, om jeg håber på, at der bliver en til.

Skridt i opgangen. Låsen. Dørhåndtaget.

Jeg sparker dynen ned af sofaen, finder mine bukser på gulvet og er lige ved at lyne mig selv i fingeren, da jeg tager dem på.

"Halloooooo!" råber Merete ude fra entreen.

På bordet står de tomme øldåser, jeg lægger dem hurtigt ned i sportstasken og skubber den ind under sofaen. Heldigvis nåede jeg det meste, før jeg lagde mig. Alle vinduerne har stået åbne hele natten, men jeg kan ikke helt lugte, om cigaretrøgen er væk. Små bunker aske ligger i vindueskarmen, jeg børster det væk med hånden. Så ser jeg hen i hjørnet. Jeg har glemt Ægget og løber ind i Meretes soveværelse, bakser den hurtigt gennem lejligheden og stiller den på plads i stuen.

I det samme træder Merete ind, og jeg sætter mig i den. Den giver et lille ryk bagud.

"Uh," siger hun. "Ægget er lidt skrøbeligt. Foden vipper."

Hun har en stor fletkurv fyldt med æbler med og smiler energisk.

"Det bugner oppe i haven lige nu!" siger hun og stiller kurven på marmorbordet.

"Hvor dejligt."

"Ja, vi kom lige lidt tidligere hjem. Vejret var ikke helt, som det skulle være, så er der ikke meget ved at sidde deroppe. Har det været okay at være her alene?"

Hun trækker en stol ud ved bordet og sætter sig og stanger tænder.

"Det har været helt fint," siger jeg.

"Og du har ikke følt dig ensom i sådan en stor lejlighed?" spørger Merete.

"Nej," siger jeg. "Der skal mere til."

"Det var godt."

Victoria kommer ind i sine smækbukser med malerpletter på.

"Hvad har du lavet?" spørger hun.

"Bare slappet af," siger jeg. "Læst lidt og været sammen med nogle venner."

"Det er godt, du læser," bryder Merete ind og fylder æblerne over i en skål på bordet. "Du skal altså bare tage af dem."

Merete går ud i køkkenet og jeg prøver at glemme, at der har været en anden her. Victoria sidder lidt og gaber.

"Har du lavet tarteletter?"

Merete kommer ind i stuen med pakken med Karen Volfs tarteletskaller.

"Ja," siger jeg.

"Det må du selvfølgelig også godt," siger hun. "Men en anden gang, så husk lige at rydde op efter dig. De her lå bare og flød på køkkenbordet."

"Det skal jeg nok," nikker jeg og tager imod tarteletskallerne og lægger dem ned i min sportstaske for at få dem af vejen.

"Hvis det roder i éns hjem, roder det også i éns liv," siger hun og går hen til pladespilleren. Jeg håber, jeg lagde pladerne i den rigtige rækkefølge, da Laurits var gået.

Lidt efter begynder den samme bossanovamusik som i går aftes og som hele tiden. Victoria går og kommer tilbage i sin grønne frakke med en rulle pap under armen. Hun klirrer med nogle nøgler i lommen, da hun stikker hovedet ind ad døren.

"Vi ses," siger hun.

"Hvor skal du hen?" spørger jeg.

"Ned i mit atelier og gøre nogle ting færdig til ansøgningen."

Merete står lige der, hvor Laurits lå, det får mig til at smile.

"Forresten, Tue," siger hun. "Så tager vi ikke på Pastis i aften. Vi er lidt trætte."

Sportstasken er blevet fjernet.

Den ligger ikke under sofaen, da jeg kommer hjem sent om aftenen en dag efter arbejde. Tøjet ligger der heller ikke. Jeg går lidt rundt i stuen og leder efter det, før jeg går ud i køkkenet. Merete sidder ved det høje granitbord med sin computer. Et stort vinglas står ved siden af hende.

"Jeg kan ikke finde min taske."

"Jeg lagde det hele til vask," siger hun og tager sine læsebriller af, og jeg prøver at huske alt, hvad der lå i den. Tarteletskallerne, posen fra Weekday, øldåserne.

"Ja, jeg kan ikke rigtig lade være, når jeg ser noget snavset tøj. Det er en vane."

"En dårlig eller god vane?"

"Det kommer nok an på, hvem man spørger," griner hun og stikker pegefingeren ind i knuden på sit tørklæde.

"Men tumbleren er vist ved at være færdig," siger hun og vender tilbage til computeren uden at trykke på noget. "Du kan bare hente det."

"Må jeg få et glas?"

"Et glas vin?"

"Ja."

"Det må du vel godt."

Hun finder et glas, skænker op og rækker det til mig. Så klapper hun computeren sammen, kigger lidt på mig, binder tørklædet helt op og kommer det i lommen.

"Har du egentlig altid villet være arkitekt?"

"Nej, ikke rigtig, men så blev det pludselig sådan."

"Hvad hvis du skulle vælge noget andet?"

"Jamen det vil jeg ikke," griner Merete og slår en hånd ud i luften. "Jeg er glad for mit liv."

"Men hvis du *skulle* vælge?"

"Det siger jeg ikke."

"Jo!" siger jeg. "Kom nu!"

"Det er pinligt."

"Der er ikke noget, der er pinligt."

"Så skulle det nok være forfatter."

"Det er ligesom mig," siger jeg, og hun smiler. "Vil du læse en lille ting, jeg er begyndt på?"

"Nu?"

"Ja."

"Det kan jeg da godt."

Jeg henter min computer inde i stuen og finder en tekst. Det er en historie om en dreng, som sidder i et træ, fordi han er bange for sin far. Han kan ikke kravle ned, for faren er rasende og vil slå ham. Efter nogle timer i træet skal drengen på toilettet og er nødt til at skide deroppefra for ikke at få tæsk. Det ser drengens far og kaster lorten op på ham og får hans søskende til at deltage.

"Du skal love mig at være ærlig," siger jeg og rækker computeren til hende, og mens hun læser, prøver jeg at aflæse hendes ansigtsudtryk. Jeg drejer lidt på vinglasset. Så giver hun mig computeren tilbage.

"Ja, ja," siger hun. "Go for it. Men du skal øve dig i at sætte komma."

Hun rejser sig og går ud af køkkenet, mens jeg læser min tekst igen, og jeg ser det, det er bare en samling ord i én lang pløse uden opbremsninger, det giver ingen mening. Så kommer hun tilbage med en lille støvet bog.

"Den må du få," siger hun. Den hedder *Styr kommaet* og er skrevet af Gitte Luk.

Døren går op, Victoria står med gennemblødt hår og en paraply i hånden.

"Sidder I og drikker?"

"Vi tog bare lige et enkelt glas," siger Merete, og jeg kigger hen på den halvtomme flaske. "Hvor har du været?"

"Ude med nogle venner."

"Var det hyggeligt, søde?" spørger Merete.

Victoria kigger længe på mig, før hun går ind på sit værelse. Merete stiller vinglasset og vil også gå.

"Men tror du, at jeg bliver forfatter?"

"Har du travlt?" spørger hun og forlader køkkenet, før jeg når at formulere et svar. Jeg drikker det sidste af vinen for mig selv. Inde fra Meretes værelse begynder lyden af engelske stemmer fra en tv-serie, mens Victorias elektriske tandbørste brummer ude på badeværelset.

41

Fredag eftermiddag kører Victoria og Merete i sommerhus igen. Jeg piller billederne ned af væggene, slæber Ægget ind i Meretes soveværelse, fjerner frakkerne fra entreen og rydder sofaen.

Det ringer på, jeg åbner døren og stiller mig ud i opgangen. Laurits kommer gående nede på første sal. Han har ikke set mig og snøfter en gang i mellem. Da han passerer anden sal, kan jeg se ham køre en hånd gennem håret. Ved tredje sal rømmer jeg mig, og han kigger overrasket op på mig.

"Græder du?" råber jeg ned til ham.

"Nej, nej, det er bare koldt derude."

Da han er nået helt op, trækker jeg ham hurtigt ind i jakkeærmet og låser døren bag os.

"Jeg har noget til dig, smukke," siger han og rækker mig en stor grøn pose fra Magasin. "Her!"

Det er en gave pakket ind i et perlemorsskinnende papir og med et hvidt silkebånd, og hans smil får mig til at føle, at der er noget, vi fejrer, men jeg ved ikke hvad.

"Er den til mig?" spørger jeg.

"Ja."

"Hvorfor det?"

"Jeg kom i tanke om, at jeg slet ikke har givet dig en indflyttergave."

"Det gør altså ingenting," siger jeg. "Overhovedet."

"Åbn den nu! Det er noget, du har manglet."

Jeg løsner langsomt papiret. Det er en kasse. På siden er der et billede af en gul, rund loftslampe.

"Til entreen," siger han og smiler, som om han vil have mig til at sige noget.

"Tusind tak," siger jeg med lidt forsinkelse og stiller den fra mig på den hvide kommode. "Den er jeg glad for."

"Og ved du, hvad der også er en del af gaven?" spørger han og roder rundt i sin mulepose, til han finder en miniboremaskine og en krog.

"At jeg sætter den op for dig!"

Han borer ud i luften mod mig et par gange.

"Nu?"

"Ja!"

"Nej! Det kan jeg bare selv gøre en dag."

"Så handy, som du er," griner han.

"Hvem siger, jeg ikke er handy?"

"Jeg kender dig," siger han, og jeg får lyst til at svare, at han overhovedet ikke kender mig.

"Hvor er el-skabet?" spørger han, og jeg peger hen ved siden af hoveddøren.

Lejligheden bliver mørklagt. Kun en enkelt sprække lys fra vinduerne i stuen falder ud på os. Han stiller sig helt tæt på mig.

"Jeg har ikke børstet tænder," siger jeg.

"Det gør ikke noget," siger han og kysser mig, og det får mig til at glemme alt for meget. Vi falder lidt bagud, jeg ramler ind i hoveddøren og mærker, hvordan han slipper mig.

Så tænder han lyset i sin telefon. Det er, som om det ikke er sket. Han trækker en stol ind i entreen og træder op på den, borer hul i loftet og skruer krogen i. Slutter lampen til, mens han mumler noget for sig selv om blå og rød.

"Så," siger han og springer ned fra stolen. "Prøv at slå strømmen til."

Jeg trykker på afbryderen og hele entreen bliver oplyst af den nye gule lampe.

"Meget bedre," siger han, og jeg tænker på at få den ned igen, få krogen ud og spartlet hullet, jeg må få ham ud ad døren tidligt, så jeg har tid til det, før Merete og Victoria kommer hjem. Der er i forvejen meget arbejde i at

skulle rykke rundt på møblerne og sætte alle billeder og personlige ting på plads.

"Så kan du tænke på mig, hver gang du tænder lyset," siger han og kysser mig. "Jeg vidste, du ville blive glad."

"Selvfølgelig," siger jeg, slukker på kontakten og går ind i stuen.

Han går hen til vinduet og finder en Blå King's. Ryger lidt ud ad vinduet. Jeg stiller mig hen ved siden af ham og tænder også en. Parkerede biler holder på en tæt række foran naboejendommen, men der står heldigvis ikke nogen cremefarvet Fiat 500.

Vi ligger på sofaen og drikker hver sin øl. Han ser *The squid and the whale*, som var den eneste filmtitel, jeg kunne komme i tanke om, mens jeg ser på de beskidte tallerkener og glas på sofabordet. Det var Laurits, der insisterede på, at vi ikke skulle spise pizzaerne direkte fra æskerne, men med rigtige tallerkener og bestik. Jeg sætter mig op og begynder at samle tallerkenerne sammen for at bære dem ud i køkkenet, men han trækker mig tilbage i sofaen.

"Det er weekend," siger han.

Dørtelefonen lyder med et højt buzz. Så igen. Og igen. Jeg farer sammen og rejser mig op. Leder på gulvet efter Laurits' bukser. Finder dem helt henne under marmorbordet.

"Tag bukser på!" råber jeg og kaster dem efter ham.

Bæltet rammer ham hårdt på knæet.

"Av, for fanden," siger han, men han tager dem ikke på. Han drikker bare af sin øl og glør på skærmen.

"Tag nu bukser på, når jeg siger det!" råber jeg igen.

"Hvad sker der?" spørger han.

"Tag dem på!"

"Hvorfor skulle jeg det?"

"Det ringede på!"

"Ja," griner han højt og længe. "Inde i filmen."

Jeg sætter mig tilbage ved siden af ham. Han kører en finger hen over mit øre, men jeg børster den væk.

"Troede du virkelig, det ringede på rigtigt?" spørger han.

"Ja."

"Og hvad hvis det gjorde?" siger han og tager et stykke pizza til. Kanten bøjer ned, og et stykke pepperoni falder på gulvet, men han holder fast i

mig, så jeg ikke kan samle det op.

"Skal vi ikke gå ind i sengen?" spørger han.

"Er det ikke fint bare at sidde her?"

"Nej," hvisker han.

"Nu spiser vi jo også lige."

Han rejser sig op, slukker fjernsynet og tager fat om bulen på sine røde boksershorts.

"Kom," siger han og rækker en hånd ud til mig, men jeg tager den ikke.

Han går ud i entreen og ned mod døren til Meretes værelse. Jeg følger efter ham.

"Lad nu være," siger jeg. "Kan vi ikke bare blive siddende i stuen?"

Så tager han i dørhåndtaget, og jeg ville ønske, at jeg havde låst, men det har jeg ikke, for det er gået fint med at være inde i stuen indtil videre.

Han puffer døren op til Meretes soveværelse med foden og går derind. Han tager sine underbukser af og sætter sig i stolen med armene bag hovedet.

"Jeg har aldrig kneppet i en Ægget før."

Han får stolen til at dreje og tager fat om sin pik.

"Kan vi ikke gå ind i stuen?" spørger jeg. "Jeg er lidt øm om den stol."

Han rejser sig op, stadig med pikken strittende ud i luften. Jeg sidder på sengen, og han går hen og stiller sig med den tæt ved min kind, mens han spiller den af, og jeg kan kun tænke på alt det, han ikke må ramme.

Laurits kaster sig ned på sengen og sparker det store rosa sengetæppe af.

"En Hästens," siger han, da den ternede madras kommer til syne og lægger sig på ryggen. Han ligger længe og snuser til Meretes dynebetræk, mens han rører ved sig selv.

"Jeg kan virkelig godt lide duften herinde," siger han. "Det er sådan en hotelagtig duft."

"Tak," siger jeg. "Men kan vi ikke nok gå ind i stuen, Laurits?"

Han tager fat i mig og stønner ind i mit øre i varme pust.

"Skal vi komme sammen?" hvisker han.

"Jeg ved ikke lige, om jeg er klar til et fast forhold," hvisker jeg. "Men altså ..."

"Nej, nej, nej," siger han, slipper mig og ruller om på siden.

"Det er jo lidt en stor ting."

"Jeg mente *komme* på samme tid!" siger han og gemmer ansigtet i en pude. Så mærker jeg, hvordan mit eget ansigt sprækker i et grin, og jeg trækker puden fra ham.

På Meretes natbord ligger en stak forskellige romaner og kunstbøger. Laurits tager den øverste. Det er en gammel slidt bog.

"Er den god?" spørger han.

"Jeg er ikke nået så langt endnu," siger jeg og prøver at se, hvad det er for en, før han slår op i den.

"Der er ellers et bogmærke på [side 94](#)," siger han, og et tætskrevet postkort falder ud af bogen og lander på dynen.

"Skal du pille sådan ved alting!" siger jeg og river bogen til mig, jeg fjerner postkortet og hamrer begge dele tilbage i bunken, så det ligger præcis som før.

"Undskyld," siger han roligt.

"Du piller ved fucking alt!" råber jeg, slukker natlampen og kysser ham for at få mig selv til at falde ned.

43

Laurits ligger ikke ved siden af mig, da jeg vågner i Meretes seng, og hans tøj ligger ikke på gulvet.

Jeg står op og trækker sengen ud fra væggen. Fjerner det fyldte kondom og skubber den tilbage, reder sengen og lægger sengetæppet på. Åbner vinduerne helt op og stiller mig hen til helfigursspejlet og glatter mit uglede hår.

På natbordet ligger min telefon. Klokken er kvart over elleve, og han har ikke engang skrevet, at han er gået.

Ude fra køkkenet hører jeg suset fra emhætten, der bliver tændt. Den blander sig med lyden fra en jingle på P1.

Merete og Victoria er kommet hjem. Om lidt vil jeg møde dem derude, og så vil Merete bede om en god forklaring på, hvorfor jeg har sovet i hendes seng, men jeg har ingen god forklaring, og så vil de bede mig om at forlade lejligheden.

Jeg glemmer at trække vejret. Et væld af mulige forklaringer styrter gennem mit hoved som sætninger på lysavisen inde på Rådhuspladsen.

Jeg går hen til døren og lister ned i stuen. Pizzabakkerne er allerede fjernet fra sofabordet. Det ser ud til, at det lige er blevet tørret af med en våd klud. Sportstasken ligger under sofaen. Jeg tager den over skulderen, finder jakken og mine sko.

Laurits kommer ud i entreen med en paletkniv i hånden. Han har bar røv og et rødt forklæde på.

"Hvorfor tager du overtøj på?" griner han.

"Jeg ville gå til bageren," siger jeg.

"Det har jeg allerede været," siger han og kysser mig.

Jeg tager jakken af og lægger den på gulvet sammen med sportstasken.

"Kom med ud i køkkenet, din sovetryne."

Jeg sætter mig på en af taburetterne. En stor pose fra Emmerys står på bordet ved siden af en karton appelsinjuice. På et af gasblussene står Meretes espressokande ved siden af en pande med baconskiver og et lyseblåt fad med røræg.

"Hvor fandt du egentlig dét forklæde?" spørger jeg.

"I en skuffe," siger han.

"Hvad for en skuffe?"

"Den der," siger han, og jeg er lettet over, at det ikke er den, hvor jeg gemmer nogle af billederne fra væggen. "Du har overhovedet ikke styr på dine ting."

Han stiller en kop hen foran mig.

"Og en kop *sexy coffee*," siger han og skal til at skænke op af espressokanden.

"Jeg skal ikke have kaffe!"

"Ej, er du sikker?" spørger han og vikler ledningen ud til en mælkeskummer, som han har fundet. "Det er jo *sexy coffee*."

"Ja, ja, men jeg har ikke rigtig lyst til kaffe."

Jeg sætter koppen tilbage på plads for at holde mængden af opvask nede. Han henter to tallerkener og fylder dem med æg og bacon. Vi sætter os på taburetterne og begynder at spise.

"Jeg skal i hvert fald have en kop," siger han og skænker op. "Min mor har præcis den samme slags kande. Den er fra Italien, er den ikke?"

"Det ved jeg ikke."

"Det tror jeg, den er," siger han. "Rigtig kvali."

"Tak, fordi du har ryddet op i stuen."

"Det var da så lidt," siger han. "Men jeg tager lige et bad. Og så skal jeg nok snart til at afsted."

"Skal du gå?"

"Ja, desværre," siger han og binder forklædet op. "Jeg kan ikke blive hele dagen. Min morfar fylder femoghalvfjerds, så der er noget familietamtam."

"Det går nok," siger jeg og går hen og begynder at vaske op.

Omkring klokken femten kommer de hjem, og Merete kalder fra entreen med en stemme, som jeg ikke helt kan tyde.

"Kom lige herud!"

Måske er det Victoria, hun mener, men så råber hun mit navn:

"Tue! Kommer du?"

Jeg rejser mig fra sofaen og går langsomt ud til hende. Hun står i en kobberfarvet silkeskjorte med armene over kors. Først rømmer hun sig. Så skubber hun sit hår om bag øret.

"Undskyld," siger jeg. "Jeg troede, det var Victoria, du kaldte på."

"Nej," siger hun. "Det var sådan set dig, jeg gerne lige ville tale med."

Hun kigger ned i gulvet, som om hun tager tilløb til at sige noget. Så åbner hun munden og peger op i loftet.

"Har du sat den gule lampe op?"

Lampen er tændt.

"Ja!"

Jeg prøver at fylde min stemme med det, som Laurits havde i sin, da han gav mig lampen, noget forventningsfuldt, men Merete ser bare køligt på mig.

"Kan vi ikke blive enige om én ting?" spørger hun, og jeg nikker allerede.

"At det her er min lejlighed?"

"Jo da."

"Godt nok."

"Og fordi det her er *min* lejlighed, så kunne jeg også godt tænke mig *selv* at have lov til at vælge, hvad for nogle lamper der skal være her."

"Det skulle være en overraskelse," siger jeg. "En tidlig julegave."

"Det var det også," siger hun.

Jeg krymper.

"Det er sådan en, der minder lidt om en Verner Panton."

"Du er utrolig generøs," skærer hun igennem og rømmer sig. "Men er du sød at pille den ned?"

Hun råber ikke, hun griber ikke fat i mig, hun slår ikke, her er der ingen, som slår.

"Det skal jeg nok lige få set på."

"Nu!"

Luften støder hårdt ud gennem hendes næse.

"Selvfølgelig, Merete."

Hun slår hånden ud i luften som et karateslag, tramper ud i køkkenet og skruer op for radioen.

Jeg står lidt og kigger op i fatningen og overvejer, hvor de mon har en værktøjskasse.

45

Merete er i højt humør, da jeg nogle dage senere møder hende en morgen i døren til badeværelset, alt det med lampen virker til at være glemt.

"Jeg er på vej ud til Svanemøllen for at bade. Skal du med?" spørger hun og strammer snoren i sin kimono.

"Mig?"

Jeg gnider mig i øjnene.

"Hvem ellers?" spørger hun. "Skal du med eller ej?"

"Er det ikke ret koldt?"

"Jo, det er det jo at vinterbade!"

"Er det ikke *meget* koldt?"

"Jeg tror, du ville have rigtig godt af det. Hent din morgenkåbe og noget skiftetøj!"

Da vi sidder i bilen, trykker hun på en knap, som får kalechen til at glide ned og vinden til at blæse hen over os.

"Gider du tage mine solbriller til mig?" siger hun og peger hen mod handskerummet. Jeg finder et etui dernede og giver hende brillerne på. Hun rykker lidt i bakspejlet, så hun kan se sig selv.

"Alle de grå hår. Jeg skal vist snart til frisør," siger hun, men jeg kan ikke få øje på et eneste. I København bliver kvinder aldrig rigtig gamle ligesom der, hvor jeg kommer fra. Her går de til frisøren, får sprøjtet ting ind i huden, køber dyrt tøj i pæne materialer.

"Du har da ikke gråt hår," siger jeg.

"Jo. Det har jeg."

"Nej, det har du ikke."

Motoren erstatter stilheden, da hun sætter farten op, og vi glider ud ad Østerbrogade i den rolige morgentrafik. Efter et stykke tid parkerer hun i siden af vejen ved nogle store villaer.

Hun sjosker hen over den isglatte badebro i sine slippers, og jeg følger efter. Så nikker hun til et ældre par, som begynder at snakke højlydt.

"Det er hende der arkitekten," siger den ældre kvinde. "Hvad skal hun med sådan en ung en?"

"Faster!" råber jeg. "Vent på mig, faster!"

Lidt efter går det ældre ægtepar, og vi er alene på broen.

Merete står ude for enden, smider kimonoen og går et par trin ned ad en stige.

"Faster?" siger hun.

"Ja," siger jeg. "Så kan de lære det."

Jeg tager morgenkåben af og stiger ned i vandet.

"Du skulle se, når Victoria bader," siger Merete. "Hun skriger og snakker russisk."

"Gør hun?"

"Ja, hun kan virkelig ikke lide det."

Jeg forsøger ikke at snakke russisk, ikke at sige noget overhovedet, da jeg følger efter ned ad stigen og rammer det iskolde vand. Huden trækker sig sammen, og et chok går gennem kroppen.

"Er det ikke dejligt?"

"Meget," klapper jeg.

Merete dykker under vandet en enkelt gang, mens jeg får sværere og sværere ved at trække vejret. En mand i en havkajak skyder forbi os. Det gør os begge helt stille. Så svømmer Merete langt om længe tilbage mod stigen, og jeg tager tre svømmetag og trækker mig op.

På badebroen tørrer Merete sig og skifter til sit almindelige tøj. Jeg skifter til en grøn sweater og mærker de kolde dråber blive absorberet i den tykke uld.

"Vil du have en cigaret" spørger jeg, da vi går tilbage mod bilen, og rækker pakken frem mod hende.

"Jeg ryger ikke," siger hun og tager en. "Hvad gør du egentlig til jul?"

"Jeg ved det ikke helt."

"Du skal ikke hjem?"

Vi sætter os ind i hver sin side af bilen og ryger med åbne døre.

"Hjem?" spørger jeg.

"Til dine forældre," siger hun. "Vi behøver ikke snakke om det, hvis du ikke har lyst."

"Det er okay."

"Men savner du slet ikke din mor og far?"

"Jo, det gør jeg selvfølgelig."

"Det er da ikke en selvfølge," siger Merete, og jeg får lyst til at ændre mit svar, for sådan vidste jeg ikke, man gerne måtte sige.

På vej hjem kører vi ind hos Taffelbay. Merete vil have kaffe og tebirkes og dagens Børsen. Vi sidder ved siden af hinanden og drikker kaffen.

"Den bygning derovre, den har jeg tegnet," siger hun og peger gennem ruden over på en glasfacade.

"Har du?"

"Ja. I 2001."

"Da var jeg seks år gammel."

"Hvorfor siger du det?"

"Det ved jeg ikke," siger jeg. "Hvem bor derinde?"

"Det ved jeg ikke," siger hun og tager et sip af kaffen.

"Hvor er du egentlig selv vokset op?"

"Ude i Herlev."

"I et hus?"

"Nej!" griner hun, som om det er vanvittigt, at jeg gætter på dét. "I sådan noget socialt boligbyggeri."

"Med din mor og far?"

"Bare med min mor og min bror."

"Var hun også arkitekt?"

"Nej! Det var hun godt nok ikke," griner hun. "Hun var hjemmehjælper."

"Hvad så med din bror?"

"Hvad med ham?"

"Er han arkitekt?"

"Han er død."

Merete ser ud, som om kaffen pludselig smager dårligt, stiller koppen fra sig og klirrer med bilnøglerne i sin lomme.

"Vi må hellere købe en tebirkes med hjem til Victoria," siger hun og rejser sig. "Du kan bare sætte dig ud i bilen, hvis du ikke gider vente."

"Jeg har altså ikke noget til dig," siger Merete til mig.

Hun parkerer bilen foran sin første mand Flemmings hus i Holte, en stor ferskenfarvet villa med klistermærker fra G4S på samtlige vinduer.

"Bare så du ikke forventer at få nogen gave."

"Nej, nej," mumler jeg og retter på mit hår i bakspejlet. "Jeg er ligeglad med gaver. Det er en gave at få lov at være med."

"Godt nok," siger Merete.

Hun stiger ud af bilen med en skål risalamande, og Victoria og jeg følger efter hende op ad en lille flisegang.

"De har pool," siger Victoria. Guldspænderne i hendes hår glimter, da vi kommer hen i lyset fra huset.

"Hvor fedt," siger jeg. "Jeg elsker at spille pool."

"Swimmingpool," siger hun. "Og du spørger ikke, om vi kan bade i den."

"Nej. Det havde jeg da heller ikke tænkt mig."

Hoveddøren står åben, og en lille bomuldshund rækker tunge af os inde i *hallen*.

"Kom indenfor," råber hende, som må være Flemmings kone Elsebeth, og går os i møde. Jeg tager min jakke af, men kan ikke finde noget sted at hænge den og lægger den på gulvet ved siden af mine sko.

"Skal den ligge der?" spørger Merete.

"Jeg kunne ikke lige finde nogen knage," siger jeg, og Elsebeth samler den op, børster den et par gange og hænger den på en bøjle og ind i et skab. Hun krammer Merete og Victoria længe, og jeg gør klar til at række hånden frem mod hende og sige pænt goddag, jeg har hørt meget om dig, selvom jeg ikke anede, at hun eksisterende indtil for få dage siden, men så går de alle sammen ind i stuen, og jeg følger efter.

Der hænger kunst overalt i den store stue. Store farverige malerier på væggene. Små indrammede blyantstegninger. Skulpturer i keramik og jern. I midten af det hele står et gigantisk juletræ med utændte stearinlys. Jeg finder min telefon, tager et billede af træet og sender det til Laurits.

Glædelig jul. Savner dig.

Han svarer med det samme. Et billede af ham selv med en mandel mellem tænderne.

Savner også dig. Hils familien.

"Pak telefonen væk, og kom hen til os andre!" siger Merete. Jeg skynder mig at putte den i lommen og sætter mig i den dybe sofa.

Victoria står ved sofabordet og knækker en nød, og de har alle sammen en drink i hånden.

"Hvor fik du den der fra?" spørger jeg Victoria, og hun peger på en lille metalbakke med drinks, som står lige foran mig.

Jeg tager en, piller en limeskive op af glasset og drikker et par slurke.

"Hej, Flemse!" udbryder Merete, da hendes eksmand kommer ind i et mønstret jakkesæt og stiller en karaffel fra sig på spisebordet. Han kører fingrene igennem det lange, gråsprængte hår og går hen og kindkysser Victoria og Merete på skift.

"Uhma!" smasker han og holder Merete fast. Så holder han hende ud i strakte arme og ser kærligt på hende. "Vi er stadig gode sammen efter så mange år."

"Ja, det er egentlig vildt," svarer Merete, og jeg får lyst til at spørge, om de vil have en medalje.

Flemse sveder meget, det drypper ned langs kinderne. Jeg åbner alligevel mine arme og gør mig klar til at kramme ham, men han rækker bare hånden frem og slipper hurtigt igen.

"Værsgo at sætte jer," råber Elsebeth lidt efter, og alle går hen til bordet.

"Er der faste pladser?" spørger jeg, mens folk langsomt sætter sig. "Er der?"

"Sæt dig nu bare," siger Victoria, og jeg trækker en stol ud ved det lange bord, som er dækket op med hvide stofservietter og levende lys.

På min ene side sætter en ung asiatisk kvinde sig, på den anden Victoria. Alle lægger servietten ned i skødet som de fine i en tegnefilm, og jeg får lyst til at spørge, om det er for sjov, men gør det samme.

"Hej," siger jeg og rækker hånden frem til kvinden ved siden af mig. "Hvad hedder du?"

Hun giver hånd uden at sige noget.

"Det er au pairen," hvisker Victoria og bliver afbrudt af Flemming, der kommer ind med en stor and på et fad.

"Så er der andrik," siger han og sliber en kniv foran os, før han begynder at skære den ud.

"Vi plejede at få flæskesteg," siger jeg, idet jeg rækker min tallerken frem for at tage imod et lår.

"Det er også en del billigere," siger Flemse. "Det er faktisk helt vildt, hvad man skal give for sådan en and efterhånden."

"Jeg kan heller ikke anbefale flæskesteg," siger jeg. "Den blev altid meget tør."

"Det kommer vel an på, om man kan finde ud af at tilberede den ordentligt," siger Elsebeth.

"Nu får vi and," hvisker Merete og kigger på mig, som om jeg lød utilfreds.

De hvide og brunede kartofler bliver sendt rundt. Lidt efter kommer sovsen. Den er ikke særlig brun. Jeg hældes den ud over min tallerken og ser efter de franske kartofler, men der er ikke nogen, og jeg begynder at spise. Victoria dasker mig let på håndryggen.

"Der er ikke blevet sagt værsgo."

Jeg læggerne hænderne tilbage på servietten og venter, mens de andre hældes op på deres tallerkener. Sowsen når frem til Merete, hun hældes en skvis på sin tallerken. Elsebeth klapper i hænderne.

"Godt! Godt! Det ser ud, som om alle har fået nu," siger hun og løfter sit glas. "Hvor er det dejligt, at I ville komme her til vores første jul i Danmark i fem år. Når jeg ser rundt på det her bord, så savner jeg faktisk slet ikke Amalfi! Så vil jeg bare sige værsgo og rigtig glædelig jul til jer."

"Ja, glædelig jul, Elsebeth!" svarer Merete, og bestikket begynder at klirre. Flemse sidder på den modsatte side af bordet og læner sig over mod mig.

"Hvordan kender du så *familien*?"

Han får det til at lyde, som om det er den eneste familie, der findes.

"Jeg bor lidt hos dem for tiden," siger jeg.

"Aha, aha," siger han. "Hvordan kan det være?"

"Det er fordi, jeg ikke kan finde et andet sted at bo."

"Merete!" kalder Flemse hen over bordet. "Kan du ikke sætte den unge mand her op med Klaus? Sidder han ikke i bestyrelsen hos Jeudan?"

"Jo, det gør han faktisk," siger Merete, og hun siger det som noget, hun havde glemt, og som om hun om lidt vil tage sin telefon, skrive god jul til Klaus fra Jeudan og i samme besked lægge en føler ud om en lejlighed.

"Men han har lige fået en tumor i hjernen," tilføjer hun og ryster på hovedet. "Så jeg synes ikke, det er lige nu, man skal belaste ham yderligere."

"Åh nej," siger Flemse.

"Hvor ærgerligt," siger jeg, og de kigger alle sammen på mig.

"Ærgerligt?" siger Merete. "Det er ikke ordet. Det er uvist, om han overlever."

Au pairen tager fat i vandkanden for at gå ud og hente mere.

"I can do it," siger jeg for at slippe væk, men hun kigger bare på mig.

"No, no, no, no, no!" siger hun og forsvinder.

"Og hvad laver du så til daglig?" spørger Flemse, mens jeg er midt i en tår vin, og jeg synker hurtigt for ikke at miste hans opmærksomhed igen.

"Jeg skriver på en roman," siger jeg, og han lytter, og jeg ser op, og Merete lytter også, Elsebeth lytter, Victoria lytter, selv au pæren lytter, da hun kommer ind igen. De kigger alle sammen på mig. *Jeg skriver på en roman.* Min brystkasse hæver sig bare ved at sige det, mine skuldre løfter sig.

"Hvor spændende," siger Flemming. "Og hvad handler den så om?"

Merete giver hunden et stykke kød under bordet.

"Han arbejder sammen med mig på Politiken," siger Victoria.

"Det er da også et udmærket job," siger Flemse. "Det er der da ikke noget galt i."

"Nej, nej," siger jeg. "Bestemt ikke. Men jeg skriver altså også på en roman."

"Er der nogen, der vil række mig rødkålen?" siger Flemse, og au pæren sender skålen med rødkål ned mod ham.

"Hvordan går det med din ansøgning til kunsthøjskolen?" spørger Elsebeth og kigger på Victoria.

"Jeg har lige sendt den afsted, jeg får svar efter nytår," siger hun.

"Det er godt nok spændende," siger Flemse, og jeg tager mit rødvinsglas op, suger vinen ind mellem tænderne.

"Du skal nok komme ind," siger Elsebeth. "Vi viste nogle af dine tegninger til en af vores kunstnere, da han var nede i galleriet, og han var fuldstændig målløs. Målløs!"

Efter maden begynder au pæren at rydde op, og vi rykker over i sofaen. Ingen tænder lysene i juletræet. Flemse rejser sig og går hen til et stort maleri.

"Victoria! Tony! Kom lige herhen!"

Vi stiller os over til ham.

"Tue," siger jeg, men det hører han ikke. Victoria kigger intenst på billedet ved at klemme det ene øje i. Jeg prøver at finde på noget at sige.

"Det er nyt. Læg mærke til de helt tynde streger," siger han stolt.

"Vi havde ellers aftalt, at vi ikke skulle købe mere kunst i år," siger Elsebeth.

"Ja, men du kender mig jo, skat," siger han.

Au pairen stiller en sølvopsats med konfekt og bolsjer på sofabordet. Lidt efter kommer hun tilbage med en bakke med kaffe og et stel med julemotiver på. Jeg sætter mig i en lænestol og klør mig lidt i håret og mærker, hvor fedtet det er blevet.

"Er der ikke nogen, der kan en god historie?" spørger Elsebeth.

"Jo!" udbryder jeg og har det hele lige på tungen, men må have en tår vin først. "Sagtens. Hvor skal jeg snart begynde! Derude, hvor jeg kommer fra, et lille bitte sted på landet, der tager man meget ofte til Tyskland og handler. Fordi det er billigere. Og det gjorde min mormor og hendes mand også hver eneste uge. De ræse afsted for at købe sodavand og søde sager, men jeg var så bange for, at min mormors mand skulle spise det hele selv og krepere af sin overvægt ..."

Langsomt overtager min krop, der kommer fagter og stemmer på, jeg har dem nu.

"Og så på et tidspunkt var jeg hjemme og besøge dem, og så spurgte jeg ham om, hvorfor de havde så meget slik liggende. *Det er jo godt at have noget, hvis der skulle komme et menneske forbi*, sagde han så."

Elsebeth rømmer sig, og alle kigger ned. Der er stille lidt. Som om de venter på en pointe, en finale, noget mere. Så kigger de ned i gulvet, og det får mig til at gøre det samme, se på mine strømper, måske er der hul i dem, men det er ikke det, de kigger på. De kigger på bomuldshunden, som løber rundt og leger med sig selv et sted bag juletræet.

"Den er bare så pokkers sød," siger Merete.

"Femten uger gammel," siger Elsebeth.

"Det er godt at have noget liggende, hvis der skulle komme et menneske forbi!" gentager jeg.

Victoria kigger på mig, som om jeg har gjort noget sindssygt.

"Man skulle nok have været der," siger hun, og jeg kan mærke, at det prikker i kinderne.

"Hvor er det en sød hund," siger jeg i stedet.

"Ja," siger Merete. "Det har jeg lige sagt."

Som det næste skal der uddeles gaver.

"Vi gider jo ikke alt det der gaveræs," siger Elsebeth. "Men jeg tænker, jeg bare overfører to tusind til dig som et lille bidrag til dit videre liv."

Det er, som om hun kigger direkte på mig, to tusind kroner, tænker jeg, da Victoria rejser sig og går hen og krammer hende.

"Der er også noget til dig," siger Elsebeth, men jeg tør ikke kigge op, før Victoria vækker mig med et prik i siden.

"Til mig?"

"Ja," siger Elsebeth.

"Det skulle I da ikke!"

"Det er bare en lille ting," siger hun, og Flemming rækker mig en gave pakket ind i avispapir.

Det er tydeligvis en flaske.

"Ja, vi kender dig jo ikke så godt," siger han, og en Karloff vodka kommer til syne. Skruelåget sidder godt fast. Jeg bruger kanten af min trøje, får vredet det op og skænker op i et tomt vinglas. De ser alle sammen ud, som om de skal til at grine, som om det ikke er en rigtig gave, som om der er noget galt med den.

"Tusind mange tak!" siger jeg, for der er intet galt med den vodka, ud over at jeg burde have fået den noget tidligere. "Er der nogen, der vil have?"

"Nej tak!" griner Flemse.

"Jeg springer også over," griner Elsebeth. "Jeg er ikke færdig med min G&T."

Merete lægger sin hånd oven på min, banker på den en enkelt gang, og jeg skruer låget på igen.

"Jeg går lige ud og ryger," siger jeg.

Ingen hører det, men jeg vil ikke være uhøflig og bare gå, så jeg bliver siddende et øjeblik.

"Jeg går lige ud og ryger," siger jeg igen.

"Det gør du bare," siger Merete.

Jeg leder efter min jakke i skabet uden i hallen, men hører pludselig Victorias stemme inde fra stuen.

"Jeg ved ikke, hvorfor han siger det med romanen," siger hun. Det får mig til at smække hoveddøren indefra og blive stående så stille som muligt. Nogle glas klirrer. Så gør hunden, og hun fortsætter:

"Det er noget, han snakker om en gang i mellem."

"Alle har da lov til at drømme," siger Merete. "Jeg ville også gerne skrive engang."

"Ja, ja," siger Victoria.

"Men hvem er ham Tony egentlig?" spørger Flemse. "Ud over at han da i hvert fald ikke er til piger."

"Tue," siger Victoria.

"Potato potato," siger Flemse.

"Han kommer fra Jylland," siger Victoria.

"Åh, gud," siger Elsebeth.

"Sådan noget rigtig white trash," tilføjer Merete. "Det er helt frygteligt."

"Hvordan det?" spørger Elsebeth nu efterfulgt af lyden af en kvasende nød.

"Hans far forgreb sig på børnene, og de havde ingen penge," siger Merete, og jeg opdager, at jeg glemmer at trække vejret.

"Åh gud!" siger Elsebeth igen. "Hvor er det sørgeligt. Stakkels fyr. Han må være så skadet."

"Ja," siger Victoria.

"Hvor er det godt, I sådan har taget ham under jeres vinger," siger Flemse.

"Det var nu heller ikke meningen, at han skulle blive så længe," siger Merete, og hun får det til at lyde, som om det er hende, der har et akut problem og ikke mig.

"For nogle dage siden havde han hængt en lampe op ude i vores entré, da vi kom hjem fra Liseleje ... Vi bor efterhånden nærmest oppe i det hus, men hvordan pokker slipper man af med sådan en?"

"I må vel sørge for, at han ikke får det *for* godt," siger Elsebeth, og jeg kan høre, at nogen knækker en nød mere.

"Ja," siger Victoria. "Det er nok rigtigt."

Så skifter de emne. Parkeringspladserne i indre København er steget i pris. *Det er også blevet umuligt at finde nogen.* Løsrevne sætninger falder ud derinde fra: *Min far har altid sagt, Flemming, du går **aldrig** galt i byen med fast ejendom.* Jeg bliver stående helt stille, nipper lidt til vodkaen i flasken, mens jeg prøver at finde på noget, jeg kan sige, når jeg kommer tilbage til stuen.

Lidt efter åbner jeg en anden dør og lister mig ned ad en trappe til et lavere niveau og kommer ind i et rum beklædt med mosgrønne mosaikker. Jeg tænder lyset. Foran mig ligger den overdækkede pool og længere henne en kommode med foldede håndklæder og nogle duftpinde.

Ovenpå begynder trompetmusik og fællessang. *Oh when the saints go marching in, oh when the saints go marching in. Lord, how I want to be in that number, when the saints go marching in,* synger de, imens jeg går i gang med at trække bassindugen af. Jeg lægger mine briller på kanten af bassinet, går ned ad stigen med tøj på og min vodkaflaske i hånden. Det mudrer lidt der, hvor mine sko rammer. Så sætter jeg en finger på vodkaflaskens åbning og dykker under. Mærker alt mit tøj blive tungt og gennemblødt. Holder vejret, mens musikken forsvinder, og åbner øjnene under vand. Kloten svider let. Et øjeblik håber jeg, at jeg bliver blind. Jeg flyder op, træder vande og drikker af vodkaen. Oppe fra stuen lyder grydelåg og hænder, der slår på et bord og nogen skråler: *One more time! Oh when the saints go marching in, oh when the **saa**ints go marching in! Hallelujah! Again!*

Jeg svømmer hen til kanten og står et øjeblik koncentreret og tisser i vandet, svømmer så tilbage og sparkes ud for at opløse det gule. Så lægger jeg mig på ryggen og flyder lidt med vodkaflasken mod læberne som en

sutteflaske og synger med, indtil musikken hører op ovenpå, og bomuldshunden bjæffer.

Merete og Victoria tager spontant til Paris resten af juledagene og nytåret, og jeg tager billederne ned af væggene.

Laurits kommer lidt over frokost. Han har hænderne fulde af klirrende Irma-poser med alt til nytårsmiddagen og stiller dem fra sig i entreen.

"Du ligner en gammel mand," siger han og trækker lidt i den grå Ralph Lauren-sweater, jeg lånte af Flemse.

"Okay, tak for complimenten."

"En gammel *rigmand*!"

"Jeg har også arvet den fra en, som har et ridderkors, så det kan jeg sådan set godt leve med," siger jeg.

"Du er så fuld af pis," griner han og hænger sin frakke op og læner sig frem mod mig til et kys.

Vi skal springe ind i 2013 sammen. Ham og mig og hans veninde Amélie, som heller ikke ville noget vildt.

"Jeg har glædet mig," siger han og griber fat i min lænd, inden han fortsætter hjemmevant ned mod køkkenet.

"Tager du ikke lige støvlerne af?" spørger jeg.

"Det troede jeg ikke, du gik så meget op i," siger han og sætter sig på hug og begynder at binde dem op.

Jeg slæber poserne det sidste stykke ud i køkkenet for at sætte tingene på plads. Stiller culottestegen og champagneflaskerne ind i køleskabet.

"Hvor er de gode, de her," siger Laurits med ryggen til. Han har åbnet æsken med chokoladekugler, som Merete fik i gave hos Elsebeth og Flemse. Det pink silkebånd ligger på bordpladen.

"Du må ikke spise dem."

"For sent," griner han og tager endnu en ind i munden.

"Hvorfor gør du det?" spørger jeg.

"Hold dog op," siger han. "Det er da bare chokolade."

Jeg går ind i stuen med tre riflede tallerkener og sølvbestikket. I en skuffe i køkkenet fandt jeg en hvid dug tidligere. Den ligger allerede på marmorbordet. Jeg glatter den lidt og stiller tallerkenerne på. Lidt efter mærker jeg to hænder på min ryg og springer forskrækket frem.

"Fik du et chok?" spørger Laurits.

"Hvad tror du selv?"

"Det er jo bare mig," siger han. "Du er så dejlig nem at forskrække."

"Det skal nok blive en god aften," siger han. "Amélie glæder sig meget til at møde dig rigtigt. Jeg tænkte i øvrigt på noget."

"På hvad?"

"Har du egentlig noget nytårsforsæt?"

"Nej, ikke rigtig."

"Slet ikke et eneste?"

"Næ," siger jeg.

"Hvor kedeligt."

"Hvad med dig?"

"Jeg har et! At flytte ind til byen. Jeg er virkelig træt af at være afhængig af toget hele tiden. Og jeg er jo alligevel ret meget her hos dig."

Jeg tager de sidste to chokoladekugler fra æsken og stiller mig helt tæt op ad ham.

"Jeg kunne næsten lige så godt få min egen nøgle," siger han, men før han får sagt mere, stopper jeg chokoladekuglerne ind i hans mund.

"Så findes du!" siger Amélie, da hun kommer op ad trapperne og trækker sit halstørklæde af, vi står begge i døren i hver sin hvide skjorte og tager imod hende.

"Tak fordi jeg måtte komme," siger hun og rækker hånden frem, og Laurits trykker på kontakten et par gange.

"Hvor er den lampe, jeg gav dig?" spørger han.

"Den gik i stykker," siger jeg. "Lige efter jul."

"I stykker?"

"Ja."

"Hvordan kunne det ske?"

"Den faldt ned af krogen."

Amélie trækker en flaske vin op af en pose og åbner munden, som om hun skal til at sige noget.

"Ej, men for fanden da," siger Laurits.

"Du skulle have hængt den bedre op," siger jeg.

Amélies hår er sat op i en knold, og hun er i en sort kjole med pailletter på.

"Lad mig lægge den på køl," siger Laurits, tager flasken ud af hånden på hende og går ned i køkkenet.

Amélie hænger frakken op på knagen.

Jeg følger hende ind i stuen.

"Her er godt nok skønt," siger hun og tager en håndfuld peanuts fra den lille skål på bordet, så de lange gelnege klapper mod kanten.

"Jo tak, jo tak," siger jeg.

"Hvor længe har du boet her?"

"Et par måneder," siger jeg.

"Det skulle man godt nok ikke tro," siger hun, og jeg kan ikke lade være med at føle det som en anklage.

Jeg går hen til anlægget, finder The Smiths og sætter pladen på.

"Kommer der slet ikke nogen af dine venner i aften?"

"Nej," siger jeg med ryggen til. "Vi bliver bare os tre."

"Jeg troede faktisk, vi blev flere."

"Jeg har været til så mange fester her i december, så jeg synes lige, jeg trængte til noget stille og roligt."

"Okay," siger hun.

Laurits kommer ind og stiller culotten på bordet ved siden af en skål med rosmarinkartofler.

"Så er der serveret," siger han, stikker stegegaflen ned i kødet og skærer for. I baggrunden brummer musikken roligt.

Vi sidder lidt og spiser.

"Skal vi virkelig høre det der?" spørger Laurits.

"Nej," siger jeg. "Ikke hvis I hellere vil høre noget andet."

Laurits går hen og afbryder pladen. Finder jackstikket og sætter sin egen telefon til. Amélie jubler. Det er en sang, han og Amélie kender og synger med på.

"Er det okay, hvis min kæreste og nogle af hans venner kommer efter maden?" spørger Amélie så.

"Selvfølgelig," siger Laurits og fisker en lighter op af min lomme og sætter flammen hen mod en bordbombe. Uden at jeg vil det, kommer jeg til at sige det samme:

"Selvfølgelig," siger jeg. I det samme går bordbomben af, og tusind glitrende guldstykker daler ned i culotten.

Andres venner bliver ved med at ankomme til lejligheden. Dørtelefonen kimer uden stop, og jeg har fyldt vand i min ølflaske for ikke at blive for fuld. Jeg står i entreen og prøver at få folk til at tage skoene af uden held, de fleste tonser bare ind for at danse i stuerne, hvor anlægget er skruet op på højeste volumen.

"Tak, fordi vi måtte komme," siger en pige med sølv-butterfly, som om nogen har spurgt om lov. Hun præsenterer sig som Sally og maser sig forbi mig. Lidt efter følger en buttet fyr med rødt hår, så en kvinde i multifarvet pailletkjole og til sidst en gruppe fyre klædt ud som barbershopband med cigarer i mundvigene.

"I kan ikke ryge indenfor," siger jeg.

"Siger hvem?" svarer den ene og maser sig forbi mig.

De går alle sammen ind i stuen, og jeg smækker døren og følger efter. Nogen skyder et konfettirør af. Grønt og blått glimmerpapir styrter ned over alle møblerne.

"Janus! Janus! Janus!" råber halvdelen af et universitetshold, som jeg ikke ved, hvem kender, og ham, der må hedde Janus, sluger en ølbong. Det drypper ned på parketgulvet, og jeg går hen og prikker ham på skulderen.

"I kan ikke tage ølbong herinde," siger jeg.

"Hvem er du?" spørger han.

"Tue," siger jeg. "Det er mig, der bor her."

"Nå, for helvede," siger han, samler min hånd op og klemmer den hårdt.

"Så tak, fordi jeg måtte komme."

Folks fødder rammer gulvet samtidig til det næste hit, og dunkene i gulvet forstærker den hårde bas og selvom jeg gerne vil danse, kan jeg ikke, for folk har spredt sig overalt i lejligheden.

Fra badeværelset lyder høje grin, og en fyr kommer ud med en pige i hånden. Jeg stikker hovedet ind og fjerner et par tomme dåser. Ude i

køkkenet sidder nogle og snakker på taburetterne. Andre er gået ind på Meretes soveværelse og står og ryger ud ad vinduet der. De smider cigaretterne i det samme, jeg kommer ind.

"I kan ikke ryge her, guys," siger jeg. "Desværre."

"Der var nogen, som sagde, at der var altan!"

"Ligner det en altan?" spørger jeg og verfer dem væk fra vinduet. "I skal gå ned på gaden, ellers skal I gå hjem."

Jeg håber, at de vælger det sidste, men det gør de ikke, og fra køkkenet kan jeg se dem stå nede i gården og ryge.

Klokken tolv stiller folk sig op i møblerne i stuen og hopper ned. En stiller sig op i Ægget og hæver en knyttet næve mod loftet. Han har et septum i næsen og er karseklippet.

"Du kan ikke stå i den," siger jeg.

"Så lad dog være med at have møbler, man ikke må bruge!" råber han.

Musikken skifter hvert tyvende sekund. Nogen har skubbet spisebordet helt ud i karnappen. Den kolde culottesteg ligger og bløder på skærebrættet og ved siden af står en knust flaske cava. Gulvet er tætpakket af sølvjakker, parykker og kroppe, der danser tæt. I midten står Laurits i bar overkrop og twister.

"Så fedt, vi måtte være her!" råber endnu en fremmed ind i mit hoved, mens jeg går helt tæt på Laurits og tager fat i ham.

"Der skal ikke komme flere nu," råber jeg ind i hans øre.

"Slap nu af!" råber han tilbage.

"Men det skal der ikke!"

"Vi har da plads nok."

Hans vi gør mig irriteret. Så tager han fat om mit hoved og kysser mig. Hans gamle venner hujer af os.

"Underboen bliver rasende," siger jeg og trækker mig væk.

"Så må han blive det."

"Du forstår det ikke."

"Tue," siger han og tager fat i min hånd. "Der er da ingen, der kan blive sure over, at man holder fest nytårsaften."

"Er han sur?" siger en eller anden, da jeg går ud i entreen for at sikre mig, at ingen har ødelagt noget derude.

Inde fra Victorias værelse er der nogen, som snakker. Barbershopbandet står og roder i hendes malerier. Den ene har et lærred i hånden. Det er et portræt af Merete. Hun ligner en porcelænsdukke med rosa kinder og blå skjorte.

"I kan ikke være herinde!" siger jeg. "Beklager."

"Hvem er du?" spørger den ene af dem, skyder brystet frem og går hen mod mig.

"Det er ham, der bor her," siger den anden til ham.

"Undskyld," siger han og slipper billedet af Merete, og de går alle sammen tilbage mod stuen.

I køkkenet finder jeg en kniv, sætter den ind i nøglehullet og får låst Victorias værelse af, før jeg går tilbage og står lidt og kigger rundt i køkkenet. Jeg begynder at fylde tomme dåser i en sort affaldssæk. De er overalt. Oppe på køleskabet, smidt på gulvet, enkelte i vasken, andre under skabe og kommoder. Så bemærker jeg en flamingokasse fra Aarstiderne ved døren ud til bagtrappen. Låget sidder halvt på. Jeg sparker det af. Den er fyldt med halvgrønt bræk.

En fyr med blå hår står halvvejs inde i køleskabet og roder rundt mellem nogle pakker med pålæg. Jeg går derhen. Alle champagneflaskerne er væk. Der ligger kun en enkelt Smirnoff helt inderst, som en anden må have medbragt. Han tager den ud og åbner den.

"Er det dig, der har kastet op?" spørger jeg.

"Nej."

"Ved du, hvem det er?"

"Aner det ikke," siger fyren og går ind i stuen. Jeg følger efter ham derind. Op ad en væg står et par og kysser, mens nogen tager bodytequila på sofabordet. Salt, citron, tequila. Jeg går hen og tager et med dem. Slikker det af albuen på den buttede rødhårede fyr og går hen og griber fat i Laurits, som står og ryger. Han kan næsten ikke holde balancen, vælter ind i mig og trækker mig ind på midten af dansegulvet. Håret er svedigt og hænger ned i panden på ham.

"Der er nogen, der har brækket sig i en Aarstiderne-kasse," siger jeg, men han prøver bare at snurre mig rundt omkring sig, mens han mumler noget uforståeligt.

Så går jeg hen til anlægget og afbryder musikken.

"Hvem er det, der har brækket sig i en Aarstiderne-kasse?" råber jeg højt.

"Slap nu af, skat," siger Laurits, trækker i mig og skruer musikken op igen. Jeg trækker ledningen ud af stikkontakten og råber endnu højere:

"Hvem?"

Nogen hvisker noget til hinanden. Til sidst rækker en pige hånden op.

"Tak," siger jeg. "Er du sød lige at bære den ned?"

Pigen og en fyr, jeg antager må være hendes kæreste, henter kassen i køkkenet og forlader lejligheden. Lidt efter begynder andre også at gå, selvom Laurits prøver at stoppe dem og sætter musik på igen. Endelig råber nogen, at de kender et sted med billig bar i Nordhavn, og de sidste går uden at sige farvel.

"Var det virkelig nødvendigt?" siger Laurits.

"Ja," siger jeg. "Sådan som dine venner opfører sig."

Han fnyser og går ud i entreen, mens jeg begynder at feje glasskår op i en sort affaldssæk. Glasskår, parykhår, striktrøjer og en enkelt kunstig negl. Et slimet spor af sprut og snavs fra folks sko. Det afslører sig på gulvet, efterhånden som folk forlader stuen. Jeg forestiller mig, hvordan det vil ringe på døren i de næste mange dage, når folk vil komme dumpende for at hente deres glemte ting.

"Kan du ikke vente med det der," siger Laurits og kommer med sit overtøj på. "Jeg har allerede fået en taxa."

"Jeg skal ikke med," siger jeg, hiver min arm til mig i et ryk og begynder at samle tomme dåser.

"Selvfølgelig skal du det!"

"Nej."

"Hvorfor ikke? Det er en kæmpe fest med DJ."

"Jeg bliver hjemme og rydder andres lort op."

"Ej, kan det ikke vente til i morgen?"

"Nej."

"Jo, så gør vi det sammen? Det er kun nytår en gang om året. Tag nu din jakke på."

"Jeg er også vildt træt, bare tag afsted."

Laurits går ud i gangen, lidt efter kommer han tilbage med min jakke. Han holder ærmerne frem, så de er lige til at stikke i, men jeg lader armene hænge langs siden.

"Hvor skal jeg så sove?" spørger han.

"Det ved jeg ikke," siger jeg. "Hos Amélie?"

"Hun er taget med sin kæreste hjem for længe siden."

"Så hos nogle af dine venner."

"Det var ikke mine venner," siger han med en hidsighed, som alkoholen gør det umuligt for ham at holde fast i.

"Så ved jeg det ikke," siger jeg. "Det må du jo finde ud af!"

Laurits tonser ud i opgangen og hamrer ned ad trapperne, men jeg følger ikke efter ham. Jeg stiller mig hen i karnappen og ser ham løbe ind i en ventende taxa.

50

Næste formiddag er jeg stadig i gang med at gøre det hele rent. Jeg skurer gulvene for tredje gang og kører en opvredet klud hen over alle overfladerne. Vender sofapuderne, piller konfetti af dørkarmene og gennemsøger alle sprækker og skuffer for tomme dåser. Der står allerede to fyldte affaldssække i entreen. Mine hænder er opløste af det varme sæbevand og en blanding af klorindunster og sjatter holder mig bagstiv.

På vej ind til Politikens Hus panter jeg i DøgnNetto og hæver over trehundrede kroner, nogle af pengene bruger jeg på en Redbull.

Kloakken bruser over af smeltevandet fra tagene. Gaffatapen i mine sko er gået op, og kulden trænger ind. Jeg overgiver mig til det og tænker på varme ting. Imens fylder jeg ladcyklen med aviser, og så cykler jeg afsted mod Vesterbro. Pølsevognen holder der ikke, og gaderne er næsten tomme.

"Dagens avis!" råber jeg halvhjertet og slår op i en. Sætter krydser og boller under et par sætninger for at øve mig i kommaer, mens jeg mærker det dunke i panden.

En mand kommer gående længere nede ad gaden, men da jeg skal til at stoppe ham, ringer telefonen i min lomme. Jeg sætter den op til øret og mærker frosten bide i hånden.

"Hvad nu?" spørger jeg.

"Hvorfor er du så sur?" siger min mor. "Jeg vil da bare ønske godt nytår."

"Jeg er ikke sur."

Hun klikker med en lighter og tænder en cigaret.

"Og så har jeg faktisk fået tilbudt et sted at bo i Hobro."

"I Hobro?"

"Ja. Og det er fandeme en penthouse med altan og det hele."

"Hvad skulle du i Hobro?"

"Det er da en hyggelig lille by."

"Jeg skulle fandeme ikke bo i Hobro."

"Nej, men så er det da godt, du kan blive fri. Men det er ikke sådan, at jeg kan låne lidt af dig? Det er sgu dyrt at betale sådan et depositum."

"Mor ..."

"Du får dem da tilbage igen," siger hun. "Det er bare til den første, og når jeg så er kommet på plads i den lejlighed, så kan du komme hjem og få vasket dit tøj og få tarteletter."

"Jeg kan ikke lide tarteletter."

"Men kunne du undvære et par tusinde? Så kan kommunen måske gå ind og låne mig resten rentefrit."

"Jeg har altså ikke særlig mange penge selv."

"Ellers må jeg jo flytte hjem til far igen."

"Det gør du ikke!"

"Hvad skulle jeg ellers gøre? Jeg kan sgu da ikke blive på det her krisecenter for evigt. Og det er jo bare til den første," siger hun.

Bare til den første. Det er sådan, vi lever.

51

På Trianglen blæser det op. En mand kommer gående nede fra krydset og standser foran mig.

"Er det dig, der er Anders?" spørger han med et søgende blik.

"Ja," siger jeg. "Det er mig."

"Super," siger han, rækker en hånd frem mod mig, og jeg nikker til ham.

"Er det den?"

Han kigger lidt på den sorte Raleigh.

"Ja."

"Den er godt nok flot," siger han. "Hvad var det, den skulle koste?"

"Tolv hundrede," siger jeg.

"Har du kvitteringen på den?"

"Nej," siger jeg. "Det har jeg desværre ikke."

"Okay," siger han og kigger lidt mere på den.

"Den har bare stået nede i kælderen i årevis," siger jeg. "Så kunne jeg lige så godt sælge den."

"Ja, der er jo ingen grund til at have sådan en fin cykel stående, der ikke bliver brugt."

"Lige præcis," siger jeg.

"Den tager jeg sgu," siger han og finder en stak sedler i sin baglomme.

"Min egen er lige blevet stjålet, man kan ikke have noget for sig selv her i byen."

"Nej, det kan godt være lidt svært."

Han tæller sedlerne og rækker dem til mig. Så piller jeg nøglen ud af min nøglering og giver ham den.

"Så siger jeg tusind tak for handlen," siger han.

"Selv tak," siger jeg. "Og god fornøjelse med den."

Det griner han en smule af, før han begynder at justere sadlen og sætter sig op på den. Jeg selv går ind i en bank på Østerbrogade. Beder dem om at sende pengene sammen med panten fra nytår og fem hundrede kroner ekstra fra min løn til min mors kontonummer, som jeg har skrevet ned på et stykke papir.

Kraftige papirposer med glittede bogstaver står i entreen. *Prada*, *Hermés*, *Louboutin*. Ved siden af ligger en åben rullekuffert. Bagagemærket fra lufthavnen sidder stadig på. Inde fra stuen lyder klirrende glas og blæserinstrumenter, og en rusten stemme synger *I'm feeling good* fra anlægget.

"Hvor var jeg blevet sulten," siger Merete derinde. Jeg gnider mine hænder varme mod lårene og går ind til dem. Merete stikker til noget sushi med sine spisepinde og nikker til mig. Victoria har en satinpyjamas på og et par store øreringe.

"Hej, Victoria," siger jeg, trækker en stol ud og sætter mig.

"Hej med dig," siger hun og tygger af munden. "Og godt nytår!"

Jeg sidder lidt og leder efter en ekstra tallerken. Så går jeg ud i køkkenet og henter en, sætter mig igen og skal til at tage et stykke sushi op på min tallerken.

"Ikke nigirierne!" siger Merete. "Det er de eneste, Vic kan lide. Du kan tage nogle af de der sticks i stedet, dem er vi ikke så vilde med."

Jeg lægger stykket tilbage og tager et par spyd.

"Havde I en god tur?" spørger jeg, men ingen af dem svarer, der er noget galt.

Det må være underboen Ulph, som har set folk komme gående op og ned ad trapperne nytårsaften. Han har sikkert undret sig, været bekymret for indbrudstyve, og så har han skrevet til Merete senere, da festen var på sit højeste og spurgt, hvad det var for en larm, og hun har svaret, at de var i Paris, og så er det hele blevet trevlet op. Nu vil de smide mig ud. De har snakket om det, mens de var dernede, at det her er dråben, og at jeg er nødt til at finde et andet sted at være.

"Eller hvad?" siger jeg, finder den sidste minisoja fra takeaway-posen og forsøger at smile til dem, mens jeg tager et par makiruller over på min tallerken.

"Den var fin," siger Victoria uden at kigge på mig. "Vi er bare lidt trætte nu."

"Det var, fordi jeg var så dum at glemme min nakkepude på hotelværelset," siger Merete.

"Hvad lavede I?"

"Alt muligt," siger Victoria, og Merete overtager:

"Jamen hvad laver man i Paris, man shopper og går på Café de Flore."

"Var I dér?"

"Ja," siger Merete. "Kender du det?"

"Nej," siger jeg. "Jeg har faktisk aldrig været der!"

"På Café de Flore eller i Paris?"

"Begge dele."

"Har du aldrig været i Paris?" spørger Victoria.

"Nej."

"Det mener du ikke!"

"Jo," siger jeg. "Men jeg gad godt. Hvordan er der?"

"Det kan man ikke sætte ord på," siger Merete.

"Nej," siger Victoria, og de forsvinder ind i en samtale om det, de har oplevet, om deres gamle familieven kaldet Lomme, som bor dernede, om en morgen i homokvarteret, om Victorias fars gamle yndlingstobaksforretning og cigarer, de har købt til ham.

Victoria tager fat i den tomme flaske apollinaris, rejser sig og går ud i køkkenet. Jeg stikker til wasabien med mine spisepinde og kører den rundt i sojaen.

"Merete," siger jeg og kigger lidt ned i gulvet. "Der er i øvrigt noget, jeg skal sige til dig."

Hun ser op.

"Den cykel, jeg har lånt af jer ... den er blevet stjålet."

"Nej!"

"Jo. Jeg er virkelig ked af det."

"Hvor henne?"

"Inde i byen. Foran arbejdet."

"Havde du låst den med begge låse?" spørger hun og kigger undersøgende på mig.

"Selvfølgelig havde jeg det."

"Så er det da mærkeligt, at den kan blive stjålet," siger Victoria, der kommer tilbage med en ny flaske vand.

"Victoria," siger Merete. "Det kan han ikke gøre for."

"Du kan godt erstatte den."

"Nej, han skal ej," siger Merete. "Det var jo bare en gammel rusten cykel."

"Jeg går ind til mig selv," siger Victoria.

Jeg ville også gå ind til mig selv, hvis jeg kunne. Merete rømmer sig og sætter albuerne på bordet.

"Ulph har forresten været forbi. Der gik ikke fem sekunder, fra vi var kommet hjem, så stod han der."

"Hvad ville han?"

"Der er nogen, der har kastet op i en Aarstiderne-kasse og sat den foran hans dør efter nytårsaften."

"Hvor klamt," siger jeg.

"Det er jo, hvad der sker," siger Merete. "Og så mente han, at vi havde holdt fest nytårsaften til klokken fem om morgenen og ville klage til ejerforeningen. Det var en svada noget så lang."

"Ahwa!" siger jeg og måber. "Hvor er det langt ude!"

"Og du har ikke holdt fest her. Vel, Tue?"

"Nej!" siger jeg. "Selvfølgelig har jeg ikke det. Det ville da være sygt. Jeg sad og hørte lidt musik, da jeg gjorde mig klar, men det var om eftermiddagen

... Jeg var ude i Nordhavn med nogle venner.”

”Ja, ja,” siger Merete og rejser sig fra bordet. ”Ulph har brokket sig i elleve år.”

Merete sidder i Ægget med sin iPad, da jeg kommer hjem fra arbejde. Benene er oppe på en skammel, og på sofabordet står en tekande i støbejern og damper. Jeg sætter mig i sofaen så lydløst som muligt og trækker computeren ud af sportstasken. Klaprer løs på tastaturet.

1jsigi80aw9jgm nhu2gh jd jguot r67rtui b iutd 76r6b kjki.

"Skriver du?" spørger hun.

"Mhm."

"Så skal jeg ikke forstyrre."

Merete går hen foran mig og skænker te. Det får mig til at gøre et ophold i min klapren.

"Men når du har to sekunder, vil jeg gerne lige tale med dig," siger hun.

"Det har jeg da."

"Nu har du jo efterhånden boet her lidt længe," siger hun og klapper coveret sammen omkring iPaden og lægger den fra sig. "Så jeg tænkte på, hvordan det går med at finde noget?"

"Det går ikke så godt," siger jeg. "Men jeg er skrevet op til alt."

"Alt?" siger hun.

"FSB, KAB og hele molevitten. Der er bare utrolig lang ventetid."

"Jeg hørte faktisk fra en, jeg arbejder sammen med, at der skulle være nogle rigtig fine ungdomsboliger ude i Albertslund. Hendes kusine har boet derude engang, måske var det noget, du kunne undersøge?" spørger Merete.

Jeg kigger ned i computeren. Så ser jeg op.

"Jeg er blevet ringet op af min mor," siger jeg, selvom det i virkeligheden er nogle dage siden. "Hun er kommet på et krisecenter."

"Åh nej! Hvad er der sket?"

"Jeg ved det ikke," siger jeg. "Men det er helt sikkert et eller andet sindssygt. Jeg ved det bare. Sådan er min far."

Så begynder jeg at hulke.

"Det skal nok gå," siger Merete ovre fra stolen.

"Jeg ved bare ikke, hvad jeg skal gøre."

"Det løser sig," siger hun. "Det løser sig. Det er ikke let."

"Godt, jeg kan være her," siger jeg, men det svarer hun ikke på.

Hun rejser sig, sætter sig ved siden af mig i sofaen og lægger armene om mig.

"Det er godt, jeg kan være her," siger jeg igen. "Jeg skal aldrig derhjem igen."

"Nej, det skal du ikke."

Victoria kommer ind, og Merete slipper mig.

"Tue er lidt ked af det," siger Merete og kigger op.

"På grund af det med cyklen?" spørger Victoria syrligt og retter på sit tøj.

"Victoria," hvæser Merete. "Giv slip. Hans mor er lige kommet på krisecenter."

Men Victoria tager bare sin jakke på og marcherer ud i entreen på sine høje støvler.

"Jeg går i atelieret," siger hun.

Merete rejser sig og kalder på hende.

"Jeg tror ellers godt, Tue kunne bruge sin ven lige nu," siger hun.

"Du er der da allerede," svarer Victoria og hamrer døren i.

Jeg har ikke nogen aftale med Laurits, alligevel står han og venter ved porten, da jeg kommer gående fra Østerport. Han tager sine høretelefoner ud af ørene og ruller dem sammen omkring to fingre.

"Har du ringet på?"

"En del gange," siger han. "Du tager jo ikke telefonen."

Jeg bakker et stykke ud på gaden for at kunne se op på lejligheden, men der er heldigvis ikke lys i vinduerne.

"Sorry," siger jeg. "Der har bare været så meget."

"Er der noget galt?" spørger han.

"Nej, nej, slet ikke. Var det sjovt ude i Nordhavn?"

"Det ved jeg ikke."

"Ved du det ikke?"

"Nej. Jeg tog ikke derud."

"Hvad gjorde du så?"

"Tog hen til en fra mit arbejde, som jeg kunne sove hos. Undskyld jeg blev så rasende, før jeg gik."

Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige uden at sige det hele.

"Jeg fik tidligt fri fra butikken," siger han og rækker mig en pose. "Her. Jeg har taget noget fra januarudsalget til dig."

Jeg roder rundt i posen. Det er nye skjorter og T-shirts.

"Er du sikker på det?"

"Selvfølgelig."

"Hvor er du sød."

"Skal vi gå op?" spørger han. "Jeg har også glemt mine vanter."

"Det passer ikke så godt i dag, hvis jeg skal være helt ærlig."

"Hvad skal du da?"

"Jeg skal ordne en masse ting."

"Men der er ikke noget galt, vel?"

"Hvorfor skulle der være det? Der har bare været så meget som sagt. Vi finder en dag," siger jeg, klapper ham på skulderen og låser mig ind med posen.

"Hvilken frisør bruger I?" spørger jeg og kører en hånd gennem håret. Det er ikke blevet klippet i et halvt år, men Victoria svarer ikke, hun sidder på en af taburetterne i køkkenet, spiser en mad med hummus og pølse og læser i en stor kunstbog.

"Vores frisør?" siger hun så.

"Ja. Jeres frisør."

"Hun er dyr."

"Det gør ikke noget."

På gulvet tæt ved køleskabet er der noget, som blinker i sollyset fra vinduet. Det er et stykke grøn konfetti. Jeg troede, jeg havde fået fjernet det hele. Jeg rejser mig, går hen og samler det op og putter det i lommen.

"Jeg har lige fået løn."

"Kan du ikke bare tage en af dem på Nørrebrogade?"

"Nej," siger jeg. "Ikke sådan noget hår."

"Hvad mener du med *sådan noget hår*?"

"Det ved du godt."

"Nej, jeg vidste ikke, du var racist."

"Det er jeg da heller ikke."

"Hvorfor kan du så ikke bruge en af dem?"

"Jeg har bare brug for en god frisør," siger jeg.

"Er de da ikke gode? Min far er blevet klippet der en gang i mellem, og det er fint nok til ham."

"Men hvad hedder den, I bruger?"

"Det kan jeg faktisk ikke lige huske."

I det samme kommer Merete ud i køkkenet i sin silkekimono og med et bundt papirer under armen. Flere steder på den øverste side er der tegnet

med overstregningstusch. Hun løsner låget på den hvide Perchs-tedåse og banker den mod bordpladen et par gange, så en støvet duft af cool mint breder sig i køkkenet.

"Merete?" spørger jeg. "Hvad hedder jeres frisør?"

"Skal du klippes?"

"Ja."

"Det var en god idé, når vi får gæster i morgen."

"Får I gæster?"

"Ja!" siger hun, som om jeg har glemt noget. "Victorias afskedsreception. Tag ud til Frisøsen på Christianshavn, og hils fra Merete Holgersen."

"Tak, Merete," siger jeg og smiler triumferende til Victoria.

Merete klinker et tomt champagneglas mod sin mimosa.

"Hvis jeg lige må bede om ordet en gang!"

Hun bliver ved med at klinke, til al snakken i stuen forstummer, og forsamlingen stiller sig op i en halvcirkel omkring hende og Victoria foran marmorbordet.

"Stille! Tak. Og tak, fordi I er kommet alle sammen. I dag er jo en ganske særlig dag, hvor vi sender elskede Vic ud i verden. Mere specifikt til Düsseldorf Art Academy, hvor hun er blevet optaget fra den første februar ..."

Stuen er pyntet med tulipaner, og en buffet er linet op henne i karnappen. Merete har gennemgået menuen flere gange, siden hun stod op. Grissinier med forskellige slags dip. Rimmet torsk med rødbede- og peberodscarpaccio, gedeostbrulee og passionsfrugtmousse på en nøddebund med sølvkugler. Jeg spiser ikke noget af det, for når jeg først begynder, kører min hånd af sig selv som en maskine. I stedet tager jeg min tredje mimosa og går ud på midten af gulvet for at skåle med de andre, men Merete fortsætter, selvom det lød, som om talen var slut:

"Mit ønskebarn, min egen lille Picasso. Du har tegnet, siden du var lille, og det skal ikke være nogen hemmelighed, at du med tiden er blevet min største kritiker. Tag for eksempel det nye museum i Stockholm, som jeg netop har vundet udbuddet på."

Hun holder en pause, men ingen reagerer på den information, som om de allerede ved det.

"Elskede Vic. Da jeg viste dig tegningerne, sagde du så ganske rigtigt, skulle det vise sig, at stål ville være lidt for køligt – at det ville være bedre at gå en helt anden vej. Det er derfor, at jeg altid vil lytte til dig, selvom du er hård i din feedback. Meget hård. At du nu er røget direkte gennem nåleøjet på den skole er en blåstempling af dit åbenlyse talent. Og det er jeg simpelthen så stolt over og glad for. Selvom det selvfølgelig er lidt trist for

mig, at der nu i lang tid ikke skal være en Vic, der glemmer at tage opvasken og fylder de her rum med liv og glade dage.”

Jeg kan fylde de rum, tænker jeg, jeg kan overtage hendes værelse. Et kort øjeblik falder jeg i staver. Jeg opdager, at jeg står med åben mund og polypper, da Flemse stirrer på mig. Han klukker ved synet, så Elsebeth må give ham et tryk om håndledet.

”Så, Flemse,” hvisker hun, lige da Merete tager en indånding.

”Skål for Victoria!” råber hun, men jeg har ikke noget at skåle i og går hen for at tage en mimosa til. Jeg bunder, mens de andre drikker en enkelt tår. Meretes blik glider rundt på halvcirklen af gæster, men selvom jeg står helt forrest, ser hun forbi mig og over på en tipsy tante, som jeg ikke kan huske navnet på.

”Ja,” siger Flemse og løfter sit glas. ”Tillykke, smukke pige!”

Victoria står i et suit med slips og smiler rundt til folk.

”**Skål for victoria!**” råber Flemse, og alle løfter deres glas og skåler med én gang til.

”Er det egentlig ikke vildt svært at komme ind der?” spørger jeg, og det falder oven i den stilhed, som opstår, da alle drikker, alligevel svarer de mig ikke.

”Du er så dygtig, skat,” siger Victorias far, Robert, som alle taler om er kommet hele vejen fra London bare for at være med i dag.

”Er det ikke svært at komme ind på sådan en skole?” spørger jeg igen, denne gang lidt højere, for her må man tage ordet, så meget har jeg da lært.

”Det er i hvert fald dyrt,” hvisker Flemse og stiller sig lidt tættere på mig.

”Koster det penge?”

Stuen bliver helt stille. Victoria lægger sine arme over kors og stirrer på mig.

”Det er meget, meget flot gået,” siger Robert og tager hendes hånd. ”Og det er jo få, der kommer ind.”

"**så flot!**" er der en, som råber.

"Ja," stemmer Elsebeth i. "Det er SÅ flot, Victoria, det er det virkelig, dine tegninger kan bare noget helt særligt. Jeg talte faktisk med en gallerikollega fra Barcelona forleden og viste ham nogle af dem, og han var bare SÅ imponeret. Dem med kul. Wauw."

Victoria står bare stum og piller ved sin knold. Flemse gnasker en grissini, før han går hen til væggen og begynder at rette på et billede.

"Undskyld, Merete, jeg kan ikke lade være," siger han. "Det er en arbejdsskade."

"Det plejer nu ikke at hænge sådan," siger Merete og kigger lidt rundt på væggene. Flemse fortsætter, retter på et til, sætter tommelfingeren op til øjet og måler af.

"Det var da mærkeligt," siger hun, stiller sit glas fra sig og begynder også at rette på dem ét efter ét.

"Og dét plejer slet ikke at hænge her," siger hun og tager et foto ned med Victoria og hende på ski.

"Det hænger ellers godt der," siger Flemse.

"Synes du?"

"Ja," siger han, og jeg føler mig helt stolt.

I sin baglomme finder Flemming en brun æske Caminante. Han stiller sig hen i karnappen og tænder en, men Merete siger ikke noget til det, for Flemming er Flemse.

"Må jeg også ryge?" spørger jeg Merete.

"Spørger du mig om det?" siger hun.

"Ja."

"Undskyld," siger hun. "Jeg mente, *hvorfor* spørger du mig om det?"

"Han er da bare en høflig gæst, Merete," siger Flemse og suger på sin cigarillo. Jeg går hen ved siden af ham og tænder en cigaret.

"Åbn vinduet, Tue," siger Merete og går videre. Jeg skubber lidt til nogle af Victorias cellofanindpakkede blomster og åbner.

"Så scorede du dig lige sådan en flot strik," siger Flemse så, og jeg ser ned af mig selv, jeg havde glemt, at det var hans sweater.

"Hov," siger jeg og trækker den af.

"Behold du den bare," siger han. "Jeg har så mange."

"Er du sikker? Den er også alt for stor til mig."

"Det er godt, du," klukker han og roder mig i håret, så fingerspidserne rammer hovedbunden og den nye frisure kommer i uorden.

Jeg lader cigaretten trille ud ad vinduet, ser den lande nede på gaden og går hen og tager en mimosa mere, mens jeg retter på mit hår. Ved siden af glassene står et skinnende fad med chokoladeovertrukne jordbær. Jeg drikker den hurtigt og mærker boblerne syre sig vej gennem maven. Victoria prikker mig på skulderen.

"Kan vi lige snakke?" spørger hun. "Nu."

"Ja, selvfølgelig!" siger jeg og tager en tår til.

Vi går ud i entreen. Hun skubber dobbeltdørene i og ser længe på mig.

"Hvorfor skulle du lave det nummer?" spørger hun så.

"Hvad mener du?"

"Hvorfor skulle du råbe op om, at det koster penge?"

"Det vidste jeg ikke, at det gjorde," siger jeg og tager en tår til. "Det var Flemming."

"Det var dig."

"Sorry, sorry."

"Jeg blev meget ked af det," siger hun og ryster lidt på hovedet.

"Jeg gider altså ikke have skældud lige nu," siger jeg.

"Nåååårh, nej, det er synd for *dig*! Og din far har slået dig, og din mor er uduelig. Undskyld, det havde jeg lige glemt."

Så drikker jeg en tår til.

"Undskyld, hvis jeg sagde noget forkert."

Jeg synker, men hun siger ikke noget. Hun begynder at gå ind i stuen, hen mod Robert og Elsebeth, som står og taler sammen.

"Vent lige," siger jeg og følger efter hende, trækker sportstasken ud under sofaen og finder en lille rød pakke med sort bånd.

"Hvad skal der egentlig ske med dit værelse, når du rejser?" spørger jeg og giver hende den.

"Hvorfor?"

"Jeg er bare nysgerrig."

"Der skal jeg sove, når jeg kommer hjem på besøg."

"Hvor tit regner du med at gøre det?"

"Det ved jeg ikke, Tue."

"Men tror du, det er noget, du skal tit?"

"Hvorfor er det så vigtigt?"

"Det var bare et spørgsmål," siger jeg.

Hun holder gaven ud i strakt arm, mens hun pakker den op.

"Tak," siger hun og lægger penslerne fra Tiger fra sig på sofabordet.

På noget udbredt avispapir står en af Victorias skulpturer til tørre. Der er også en kasse fyldt med skitsetegninger og malergrej. *Düsseldorf*, står der malet på ydersiden. Om to dage omkring middagstid bliver hun kørt til lufthavnen og sendt afsted. Jeg har hørt dem tale om det ude fra køkkenet, bestille flybilletter, snakke om forsikringer og taskestørrelser og lægge planer, og jeg har også lagt en. Når de har været ude i lufthavnen, og Merete kommer tilbage alene, vil jeg spørge hende, om jeg ikke skal lave mad. Jeg har fundet en god opskrift på noget svært. Så skal vi sidde og spise det, og på en naturlig måde vil jeg lade samtalen glide hen på Victorias værelse, om det ikke ville være det nemmeste, indtil jeg finder en mere permanent løsning, og så skal Merete nikke, og jeg vil rykke derind med det samme efter maden, ommøblere det hele fra ende til anden, og jeg kan begynde at bruge indgangen ved køkkenet, have gæster med hjemme om natten og blive inspireret af udsigten til de høje træer ude i gården, ligesom Victoria er blevet inspireret af dem. Om to dage sker det.

Jeg lægger mig på sofaen og slukker lyset, da Victoria kommer ind og sætter sig ved siden af mine fødder.

Hun spiser af et æble, men hun siger ingenting.

"Hvad så?" spørger jeg, mens hun smasker højt. "Jeg skulle lige til at sove."

Kun gumlen, tyggen, gnasken.

"Du smasker," siger jeg.

"Ja," siger hun, tager en bid til og læner sig tættere ind mod mig med æblet helt op i hovedet på mig. Et par dråber saft lander i mit ansigt. Jeg tværer det væk med ærmet.

"Hvorfor gør du det?" spørger jeg.

"Gør hvad?"

Jeg rykker lidt længere tilbage, kommer op at sidde og løfter knæene op som en væg mod hende.

"Onanerer du egentlig herhjemme?"

"Hvad?"

"Det hørte du godt."

Hun fjerner ikke sine øjne fra mig. Stirrer bare direkte på mig med et smil, som om hun nyder at se, hvordan jeg famler efter ordene.

"Gør du det?"

"Nej, sgu da."

"Det tror jeg ikke på. Gør du det i vores sofa? Du skal vel af med det en gang imellem?"

Hun klapper blødt på hynden mellem os.

"Det er da privat," siger jeg.

"Så du har gjort det! Hvor tit?"

"Nej," siger jeg. "Jeg onanerer ikke i sofaen."

"Går du så ud i badet og gør det?" spørger hun.

"Nej."

"Lader vandet larme og står og onanerer ud over vores klinker?"

"Nej, siger jeg jo."

"Føj for satan."

Hun banker vildt på sofaen og begynder at spise kernehuset.

"Hvor er det egentlig klamt at tænke på," siger hun.

"Hvorfor siger du det der?"

"Siger hvad?"

"Det du sagde. Du taler så meget lige nu."

"Taler jeg meget?"

"Ja. Jeg er træt."

"Er der nogen, der taler meget her, så er det dig," siger hun og rejser sig op.

"Det har ikke handlet om andet end dig i flere måneder."

Jeg går hen og trækker sportstasken ud under sofaen.

"Du fylder *alt!*" hvisler hun.

Så samler jeg hurtigt det tøj, som ligger og flyder, putter det i sportstasken og går ud i entreen. Merete er lige kommet ind ad døren. Hun hænger sin frakke på knagen og smiler beklemt til mig, som om hun lige skal til at hilse, men hun når det ikke, før jeg maser mig forbi hende.

Toget kører ud fra Østerport gennem den snedækkede by og nordpå. Der er næsten ingen i vognen ud over et par mænd i jakkesæt og en kvinde med strikketøj. På stationen købte jeg en flaske Jack Daniel's og tog et papkrus ved kaffeautomaten. Alkoholen brænder dejligt på vej ned gennem maven. Jeg sidder lidt og kigger på min baggrundsskærm på telefonen, så blokerer jeg Victoria og Meretes numre. Jeg kører gennem mine kontakter og når ned til L. Jeg tager en tår mellem hver opkaldslyd.

"Det er Laurits," siger han med træt stemme.

"Hej," siger jeg.

"Jeg havde lige lukket øjnene. Hvor er du henne?"

"Jeg sidder faktisk i Kystbanen," siger jeg.

"Hvad skal du?"

"Jamen," siger jeg og vil prøve at få det til at lyde som noget spontant, noget sjovt. "Jeg tænkte på at besøge dig!"

"Nu?" spørger han forvirret.

"Ja."

"Men det er jo midt om natten."

"Midt om natten, du du du, du du du du du," synger jeg og stirrer tilbage på kvinden med strikketøjet, som sidder et par sæder længere fremme.

"Er du fuld?"

"Det er bare en kop te," siger jeg og synker igen. "Og så troede jeg, du savnede mig sådan."

"Det gør jeg da også."

"Men må jeg så ikke komme?"

"Åh," siger han. "Jeg kan ikke lide at sige nej til dig, men det går ikke nu, Tue."

"Hvorfor ikke?"

"Fordi," siger han.

"Kom nu," tigger jeg og tager en tår mere. "Vi er aldrig hos dig."

"Du lyder altså lidt fuld."

"Jeg er faktisk næsten i Helsingør nu. Om tre stop. Du vil vel ikke have, jeg skal tage toget tilbage, nu jeg er så tæt på?"

"Det går virkelig ikke i aften," siger han igen. "Men måske kan vi ses i overmorgen efter arbejde?"

"Der kan det være lige meget," siger jeg og lægger på. Så rejser jeg mig og går gennem det gyngende tog for at stige af og tage tilbage til byen. Næste station: Espergærde.

Sleep Cheap står der på et skilt på bygningens facade. Jeg pakker min flaske Jack Daniel's ned i sportstasken sammen med kontrolafgiften og går ind i receptionen. Receptionisten rykker lidt på musen uden at sige noget.

"Ja?" spørger hun.

"Ja," siger jeg bare.

Først efter nogle sekunder går det op for mig, at det er mig, der skal sige noget nu.

"Det er godt nok blevet koldt."

"Det er det jo her om vinteren, ja."

"Men vi er da enige om, at det er usædvanlig koldt i år," siger jeg og læner mig frem på disken og prøver at komme i tanke om, hvad det var, jeg ville her, men alkoholen har sløret det.

"Hvad kan vi hjælpe dig med?"

"Hjælpe?"

"Ja, jeg tænkte, du ville have et værelse?"

Ja! Det var det.

"Ja tak," siger jeg, og hun klikker lidt rundt på skærmen.

"Bare til en person?"

"Ja. Til mig."

"Lad mig lige tjekke," siger hun. Imens lyner jeg sportstasken op, finder flasken og hælder op i papkruset.

"Vi har kun et par stykker med bad på gangen," siger hun med en stemme, der ligner den, jeg selv bruger, når jeg står og deler aviser ud.

"Jeg ville høre, om I har et ledigt værelse?" spørger jeg og lyner tasken sammen igen.

"Ja," siger hun og kigger undrende på mig. "Vi har et par stykker, men der er som sagt bad på gangen. Kan det bruges?"

"Ja tak. Det er fint," siger jeg og tager en tår af papkruset.

"Har du noget ID?"

"Hvorfor det?"

"Vi skal bare lige have et navn på dig i systemet, hvis der nu skulle ske noget."

"Hvad skulle der ske?"

"Vi registrerer altid vores gæster, så hvis jeg lige må låne dit pas."

"Det har jeg ikke med."

"Det er også fint," siger hun. "Så bare dit navn."

"Anton Mortensen," siger jeg og kan ikke lade være med at smile af, hvor let og hurtigt det falder ud af min mund. Jeg kan være hvem som helst, tænker jeg og synker min latter, før den når op i munden.

"Godt," siger hun, mens hun skriver det ned. "Godt, Anton. Du får værelse 304, det er oppe på tredje sal."

Hun lægger en nøgle frem på disken.

"Der er morgenmad fra klokken syv, og betaling sker ved udtjekning."

Jeg går et par skridt bagud, ved ikke, hvor jeg skal gå hen. Hun peger hen mod elevatoren.

"Du kan komme op derovre."

"Tak for hjælpen!" råber jeg og puffer til knappen med skulderen.

Det er et smalt rum med en enkeltmandsseng. En elkedel står presset ind i hylden på natbordet. Jeg stiller sportstasken op i vindueskarmen og står lidt og kigger ud på tagpappet og rørene og prøver at åbne vinduet for at kunne ryge, men en kæde gør det umuligt og får vinduet til at smække i.

Jeg går ud på gangen og finder badet. Skyller hurtigt skoene i håndvasken, går tilbage på værelset og stiller dem til tørre under radiatoren. Jeg finder min computer. Cursoren står og blinker i dokumentet. Klokken er kvart over

to. I et lille køleskab tager jeg en øl. Jeg sidder lidt og trykker kapslen ned i bordpladen. Så åbner jeg en minivin og prøver igen. Anton. Jeg skriver det igen og igen som for at øve mig i det. Så klapper jeg computeren sammen og kaster mig tilbage i sengen.

Jeg fylder alle croissanterne fra morgenbuffeten op i en plastikpose, som jeg tog ud af papirkurven på værelset. Idet jeg lyner sportstasken, kommer en kvinde ind med et rullebord. Hun fylder rundstykker op i en af de tomme brødkurve og sætter minismør på plads. Så ser hun den tomme kurv til croissanter, løfter den irriteret og triller ud med sit rullebord. Jeg skærer et stykke på den lille ostemølle og propper det i munden, før jeg går ud i receptionen.

Det er den samme receptionist, som da jeg ankom i nat. Hun har trætte øjne nu og sidder og udfylder noget med kuglepen.

"Godmorgen," siger hun.

"Godmorgen," siger jeg og går roligt hen mod udgangen, så det ikke skal virke, som om jeg er på vej til at smutte, men lige da jeg når hen til svingdøren, råber hun efter mig:

"Hov! Du har da ikke tjekket ud, har du?"

Jeg vender mig om.

"Gud, det var godt, du sagde det!"

Jeg går hen til hende.

"Hvilket værelse var det nu, du boede på?"

"307."

"Og har du taget noget i minibaren?"

"Nej."

"Så er den klar til dig," siger hun og skubber dankortterminalen om mod mig. Det koster 981 kroner. Jeg sætter kortet i og taster fire tilfældige tal. Afvist.

"Mærkeligt," siger jeg og taster en ny kode.

"Det er nogle gamle maskiner," siger receptionisten. "Sommetider vil de ikke helt, som vi vil."

Kortet bliver afvist igen.

"Hvis kortene er lidt ridsede, kan det nogle gange hjælpe at komme lidt tape på, skal jeg lige prøve det?" spørger hun og rækker hånden ud, men jeg giver hende ikke kortet, for der står ikke Anton Mortensen på det.

"Det er ikke ridset," siger jeg. "Det er splinternyt!"

"Kan det så være, fordi der ikke er dækning?"

"Ikke dækning!" fnyser jeg. "Så ville jeg selvfølgelig ikke tage på hotel!"

"Nej, selvfølgelig ikke."

"Hvor er der en hæveautomat? Så må jeg jo prøve det."

"Så skal du faktisk helt ned til Gammel Kongevej."

"Godt, giv mig lige fem minutter, så går jeg ned og hæver."

Jeg begynder at skridte mod udgangen.

"Du må meget gerne lade din taske stå imens," svarer receptionisten.

Selvfulgelig svarer hun sådan, jeg slipper aldrig ud herfra, de vil ringe efter politiet nu, og så vil de hente mig og køre mig på stationen, jeg må overnatte i arresten, noget ved tanken gør mig helt lettet.

"Vi har før haft nogle, hvad skal man sige, uheldige oplevelser, så du er nødt til at stille den her."

"Men min computer ligger i den taske! Der ligger noget meget vigtigt arbejde på den, som jeg ikke kan gå fra."

"Vi skal nok passe godt på den," siger hun og rækker en arm frem. "Den kommer herom til mig og stå."

Jeg kigger mig omkring, der er kun den ene dør ud mod Vodroffsvej lige foran receptionen.

"Jeg går hen og ringer til min bank," siger jeg og kan mærke, hvordan mine hænder knytter sig hårdt sammen.

"Bare tag din tid," siger hun. "Vil du have en kop kaffe, mens du venter?"

"Nej tak," siger jeg og sætter mig hen i det lille loungeområde. Hun ser hele tiden hen på mig.

Jeg sidder med telefonen i lommen. Så finder jeg hotellets telefonnummer på nettet og ringer op. Lidt efter lyder en høj tone bag skranken. Receptionisten tager røret og præsenterer sig.

"Cabinn, hvem taler jeg med?"

Hun sætter en hånd op mod det andet øre for at lukke støj ude.

"Hallo?" bliver hun ved. "Er der nogen?"

Så tager jeg godt fat i sportstasken, flytter vægten helt ud i fødderne, og da hun drejer lidt på kontorstolen, sætter jeg af og spæner ud.

61

"Hvad fedter du for?" spørger Stig, da jeg kommer ind med posen med croissanter og rækker den frem mod ham.

"Da ikke for noget," siger jeg og husker at smile meget.

"Nu er de ikke for gamle?"

"Nej, da, de er helt friske! Jeg har en ven, som arbejder i et bageri. Andersen Bakery oppe foran Tivoli. Kender du det?"

"Selvfølgelig," siger han, tager en og spiser, så et par flager drysser ned på hans tastatur.

"Forresten tænkte jeg på noget," siger jeg.

"Du skal stå på Vesterbro i dag."

"Det ved jeg godt. Det var ikke det, jeg tænkte på. Er der noget med, at Politiken ejer nogle lejligheder?"

"Jo," siger han. "Hvorfor?"

"Hvor ligger de henne?"

"Der er nogle nede i Studiestræde nummer 43."

"Hvordan bliver man skrevet op til dem?"

"Det ved jeg sgu ikke lige," siger Stig og vender sig mod sin computer.

"Tror du, jeg kan blive skrevet op?"

"Det ved jeg ikke," siger han. "De er afsat, det tror jeg roligt, du kan regne med."

"Jeg mangler et sted at bo. Så hvis du hører noget ..."

"Så skal jeg nok sige til."

Jeg finder nøglen til ladcykel nummer syv og triller afsted mod Vesterbrogade. Lone står inde i pølsevognen og læser i et B.T. Jeg går hen til hende, finder posen med croissanterne igen og rækker den frem mod hende.

"Godmorgen," siger jeg.

"Hvornår står du op?" spørger hun og tager en.

"Jeg tænkte på noget, Lone," siger jeg. "Jeg står lidt i lort til halsen for at sige det, som det er."

"Igen?"

"Ja," siger jeg. "Igen. Jeg kan ikke rigtig bo der, hvor jeg boede, længere."

"Nå for den."

"Det er ikke sådan, at du har mulighed for at have mig overnattende et par dage, indtil jeg finder noget?"

"Jeg har sgu ikke rigtig plads."

"Jeg kan bare sove på din sofa, hvis det er. Jeg har snart skrevet min roman færdig, når den udkommer, så får du en masse penge!"

Hun tygger af munden.

"En masse penge!" råber jeg.

"Jeg har kæresten boende for tiden, mens han er ved at få renoveret sin egen lejlighed."

"Så ved jeg ikke helt, hvad jeg skal gøre."

"Det løser sig nok," siger Lone og holder bøtten med de hjerteformede slikkepinde frem mod mig. "Vil du have sådan en?"

"Ellers tak," siger jeg og går, så langsomt jeg kan, tilbage mod ladcyklen, for at dagen ikke skal gå for hurtigt.

Men dagen går lige så hurtigt som alle andre, og efter arbejde køber jeg en flaske Jack Daniel's. Jeg går rundt i gaderne omkring Rådhuspladsen og drikker af den. I lyskrydset ved Axeltorv indhenter jeg et par. Pigen har en mulepose over skulderen. Det er hende med sølv-butterflyen fra nytår.

"Hey!" siger jeg og puffer hende i siden. "Tak for sidst!"

"Sidst?" spørger hun.

"Ja!" siger jeg.

Det bliver grønt, men vi går ikke over, de står lidt og ser på hinanden.

"Kender du ham?" spørger drengen.

"Øh," siger hun, og jeg må finde et spejl, der må være noget galt med mig, jeg kan have trykssvæerte i ansigtet, eller måske er det min stemme, den er gået i stykker, halsen er ætset op af alkohol.

"Ja, du gør. Nytårsaften! Du var jo hjemme hos mig!"

De stirrer bare på mig.

"Det var en helt vildt god aften," siger jeg, og de ser ud, som om de skal til at gå, men så bliver det rødt igen.

"Ikke?" spørger jeg og går et skridt frem for at stå ved siden af dem igen.

"Hedder du ikke Sally?"

Drengen tager fat om hendes skulder og trækker hende ind til sig.

"Kender I hinanden?"

"Ja! Du dansede helt vildt inde i stuen. Skub, skub, skub til taget! Woop woop!" griner jeg og skubber hånden op mod himlen.

"Jeg aner ikke, hvem han er," siger hun til ham, og de begynder at gå videre.

"Hvor er I så på vej hen?"

"Hjem," svarer drengen.

"Det kunne være, at I havde lyst til at gå ud og drikke en øl?"

Jeg følger efter dem over lyskrydset, men de sætter farten op, og det er, som om de ikke hører det, så jeg siger det en gang til. De reagerer ikke.

"Skub, skub, skub til taget," synger jeg.

"Okay," siger drengen og kigger tilbage på mig. "Vil du være sød at lade være med at følge efter os?"

"Jamen jeg skal samme vej!" siger jeg, og de vender sig og går videre.

De snakker om, hvad de skal købe ind, opvaskemiddel og salt, at de skal have gjort det ene og det andet, mens jeg går lige bag dem. Så stopper de op foran en dør, og han finder nøglerne i hendes lomme.

"Kan du have det godt!" siger han og låser dem ind.

"Må jeg ikke komme med?"

"Med?"

"Ja. Vi kunne spise sammen alle tre og drikke nogle øl."

"Ikke for noget, men hvorfor fanden skulle vi det?"

"Det var for sjov," siger jeg og griner alt for højt. "Jeg skal også hjem og lufte hunden."

Døren lukker og alt svimler for mig. Det er blevet mørkt, mens vi gik, fremmede er blevet til gamle venner, og jeg ville ønske, at jeg rent faktisk havde en hund.

Lidt over midnat ser jeg ved et tilfælde, at jeg befinder mig i Studiestræde, der hvor Politiken har nogle lejligheder. Jeg finder nummer 43 og trykker på alle dørtelefonerne. Det buzzer højt derinde. Min håndflade farer op og ned ad de kolde metalknapper. Så bliver lyset tændt i opgangen, og en mand kommer ned ad trapperne i en krøllet T-shirt og et par klipklappere.

"Min datter ligger og sover!" siger han, idet han åbner døren.

Regnen har gennemblødt min hættetrøje, og jeg kom til at ramme mine sko, da jeg pissede op ad ruderne til et køkkenfirma.

"Hvad fanden har du gang i?"

"Jeg ved det godt, jeg ved det godt," siger jeg og tager en tår Jack Daniel's.

"Jeg ved det godt. Giv mig et sekund!"

"Du skal sgu ikke stå og ringe på midt om natten."

Han træder ud på fortovet. Regnen rammer også ham nu.

"Arbejder du på Politiken?" spørger jeg.

"Hvorfor?"

"Så er vi kollegaer! Og jeg ville høre, hvordan du blev skrevet op til en lejlighed her," siger jeg. "Er det på nettet, eller skal man møde op et sted?"

"Gå!"

"Må jeg ikke komme ind og se jeres lejlighed, så er det lidt nemmere at vide, om man overhovedet gider?"

"Nej, det må du fandeme ikke."

"Jeg kan også komme i morgen formiddag, hvis det er bedre."

"Du skal ikke komme her overhovedet."

"Jamen vi er kollegaer!"

"GÅ!" skriger han.

"Jeg behøver heller ikke komme ind så, men kan du ikke lige fortælle, om der er nogen etværelses?"

"Hvis du ikke går lige nu ...," siger han og træder et skridt frem mod mig, så jeg falder bagover på kanten af fortovet og vælter ned i asfalten.

Jeg kaster Jack Daniel's-flasken hårdt fra mig. Glasstykkerne glimter under lygtepælene, og i et kort øjeblik forestiller jeg mig alle de punkterede dæk dagen efter.

"Hvad satan bilder du dig ind?" råber manden, men jeg har allerede rejst mig og er på vej videre gennem sneen.

"Dagens avis!"

Min hals er tør. Noget blokerer ordene på vej ud. Jeg finder en dåseøl i sportstasken og klikker den op. Drikker den med ryggen til gaden, hvor folk kommer gående med tunge poser på cykelstyrene. Det dunker under den sorte logojakke, og brillerne dugger til af de store våde fnug. Jeg kan ikke få luft og må hoste slim ud i store, kraftfulde stød for at få følelsen af, at der er hul igennem. En mand kommer tæt på mig. Han taler i telefon og går lidt rundt på stedet.

"Går det godt, skat?" spørger han ind i røret med en blid stemme.

"Det går udmærket," flyver det ud af min mund. Manden lægger telefonen ind mod brystkassen og kigger op på mig.

"Undskyld, hvorfor siger du det?"

"Du spurgte, hvordan det gik."

"Jeg taler i telefon," siger han. "Gider du blande dig udenom."

Jeg ræber i ærmet, det er hele tiden, som om alle mine indvolde er på vej op, men at luftrøret er for snævert og skubber dem ned igen.

"Skal du have dagens avis med?" spørger jeg ham, men han går hidsigt afsted. Så hoster jeg igen og spytter slimet ud på jorden. En storsmilende kvinde med en klapvogn kommer gående længere væk. Hun nærmer sig, træder hen over slimklatten og et øjeblik er det, som om det er mig, hun smiler til. Jeg vender mig om, men der er ikke nogen anden. Hvis vi kender hinanden, kan jeg ikke huske hende. Så slår jeg blikket ned og træder tilbage for at lade hende komme forbi, men hun standser op.

"Hej," siger hun, trækker lidt i klapvognen og smiler igen.

"Mener du mig?" spørger jeg og vender hånden ind mod mig selv.

"Ja!"

"Jeg må indrømme, at jeg ikke lige kan huske dig ... var du til nytår hos mig?"

"Til nytår? Nej, det tror jeg da ikke," griner hun. "Er du ikke avissælger?"

Det er jeg for længe om at svare på.

"Nå jo! Jo, det er jeg godt nok."

"Jeg ville bare høre, om jeg måtte få en avis?"

"En avis?"

"Ja."

"Det må du da gerne, hvis du vil."

Jeg finder en avis i vognen og rækker den til hende. Hun bliver stående og bladrer op i den, skimmer et par overskrifter.

Det må være et trick. Måske er nogen i gang med at stjæle mine ting, mens hun afleder opmærksomheden. Jeg drejer rundt om mig selv. Sportstasken ligger stadig i vognen, min telefon er stadig i lommen.

"Det er så hyggeligt at få avis," siger hun. "Jeg elsker især Kultursektionen, og det der i Byen, det findes da stadig, ikke?"

"Det ved jeg ikke," siger jeg og tænker gå nu, skrid nu, kom nu videre, du spilder både min og din tid, du har fået den avis, lad nu være eller sig, hvad det er, du egentlig vil.

"Ved du hvad," siger hun så og ser direkte ind i mine øjne. "Jeg tror gerne, jeg vil oprette et abonnement!"

"Nu?"

"Ja!"

Jeg slæber mig hen til salgsvognen, finder salgsblokken og beder om hendes navn. Så hoster jeg igen. Jeg spørger om hendes efternavn, mailadresse og telefonnummer og repeterer det hele for hende for at være sikker. Til sidst får jeg hendes adresse. Hun bor nede på Værnedamsvej.

"Det er et dejligt sted, du bor."

"Ja," griner hun. "Vi er også meget glade for det."

Jeg skal lige til at rive kvitteringen af til hende.

"Hvordan har I fået det?" spørger jeg.

"Det er min mands lejlighed."

"Nå," siger jeg. "Og det er ikke sådan, at I lejer et værelse ud?"

"Nej, det har vi godt nok ikke planer om."

"Det kan være, du kender nogen, der gør det, så?"

"Nej. Det gør jeg ikke lige," griner hun. "Det var da lidt af en drejning, vores samtale tog."

"Hvorfor er det sjovt?"

"Det er det heller ikke," siger hun og ryster på hovedet. "Det kom bare lidt uventet."

"Ved du hvad?" siger jeg, kaster salgsblokken hårdt ned i vognen og trækker presenningen over cyklen. "Vi har desværre udsolgt."

Lidt efter skriver Laurits. Han spørger, om vi kan ses i aften, og jeg svarer:
Der er ikke noget jeg hellere vil.

Der er næsten ikke plads på Salonen i Pisserenden, da Laurits endelig kommer ned ad trappen og hen til mig i baren.

"Du er tidligt på den," siger han og hænger sin jakke op på en krog under disken.

"Jeg er her da til tiden," siger jeg og sparker lidt til sportstasken for at skjule den.

Jeg ved ikke, hvordan vi skal kysse, uden at han opdager, at jeg allerede har drukket, men heldigvis lader han være.

"Har du bestilt?"

"Nej," siger jeg. "Jeg ville vente til du kom."

"Bestiller du så ikke lige to øl?" spørger han. "Så går jeg lige på toilettet."

Imens finder jeg dankortet i hans jakkelomme og bestiller to Fynsk Forår. Han er væk længe.

Jeg prøver at finde på samtaleemner, men der er slet ikke noget, jeg kan komme i tanke om. Til sidst begynder jeg at tælle inde i hovedet. Endelig kommer han tilbage, jeg har drukket hele min øl.

"Giver du ikke den næste?" spørger jeg og løfter min tomme flaske.

Han bestiller en ny til mig, sætter sig ned og kigger alvorligt på mig.

"Jeg har noget, jeg gerne vil snakke med dig om."

"Ja!" siger jeg og griner. "Jeg ved det godt."

"Ved du det?"

"Selvfølgelig!" råber jeg og mærker, hvordan alkoholen styrer de fleste af ordene. For det gør jeg jo. Han sagde det jo allerede nytårsaften, at han lige så godt kunne få en nøgle, og nu har jeg ikke engang en nøgle selv længere.

"Jeg vil gerne flytte sammen!" siger jeg og smiler. "Men jeg har tænkt over det, og jeg synes, vi skal finde en anden lejlighed. Det er bedre, at vi starter ud et helt nyt sted, som vi begge kan sætte vores præg på ..."

"Tue," siger han. "Stop."

"Og så skriver jeg min bog færdig, og du kommer ind på universitetet, og vi får måske en hund."

"Stop lige. Jeg har tænkt lidt over vores relation."

Et øjeblik kigger jeg på bartenderen lige over hans skulder og prøver at finde på noget at sige, men det lykkes ikke.

"Og jeg synes, det virker, som om du er et lidt andet sted end mig ... Jeg føler slet ikke, jeg kan leve op til det."

"Hvad mener du?"

"Med din store lejlighed og feinschmecker-møbler."

"Jeg bor der slet ikke," siger jeg og stiller øllen fra mig. "Det var bare noget, jeg fandt på."

Laurits drikker en tår af sin øl, stiller den på disken og finder sin jakke.

"Hey, nu tager vi et shot, og så skiftes vi til at sige noget, vi godt kan lide ved den anden?" siger jeg.

Han knapper roligt jakken.

"Stop nu," siger han og sukker. "Jeg vil gerne være ung og have det sjovt."

"Men vi har det da også sjovt!"

"Synes du?"

"Kan vi ikke lige sove sammen en sidste gang?" spørger jeg. "Bare en sidste? Jeg kan følge dig hjem. Det kan jeg sagtens."

"Nej."

"Tænk dig nu godt om!" råber jeg efter ham.

"Jeg har tænkt," siger han og går.

Jeg har lige taget logojakken på og puttet cykelnøglen i lommen, da Stig rømmer sig og kalder mig hen til sit skrivebord.

"Tag lige jakken af igen," siger han.

"Hvorfor?"

"Sæt dig ned."

"Jamen jeg skal afsted."

"Prøv og hør, vi er desværre nødt til lige at snakke sammen. Gider du sætte dig?"

Jeg tager stolen foran hans skrivebord. En af de andre sælgere kommer ind. Stig drejer sin finger rundt i en skål med bolsjer og tager et.

"Der er alt, alt for mange af dine salg, der bliver afvist," siger han og kører et stykke papir hen over bordet. Det er en oversigt over de salg, jeg har lavet. Røde felter med navnene på de salg, som er blevet afbrudt, før de overhovedet var gået i gang. Jeg lader øjnene glide ned over listen. I et af felterne står der: *Merete Holgersen*.

"Hvad fanden er det, der sker?" spørger han. "Det gik da så godt i starten."

"Jeg ved det ikke," siger jeg. "Det har været en lidt urolig periode."

"Derfor skal du stadig gøre dig umage."

Jeg rykker lidt tilbage i stolen.

"Men det er ikke det eneste," siger han så.

"Okay," siger jeg.

"Vi har fået en klage fra en, du har snakket med på gaden. Hun har meldt tilbage, at du var fuld og overfusede hende."

"Ahva?"

"Det var også det, jeg sagde til dem," siger Stig og endelig putter han bolsjet i munden. "Selvfølgelig var du da ikke fuld."

"Nej, selvfølgelig var jeg da ikke det. Hun må blande mig sammen med en anden."

"Vi er nødt til at opsige dig," siger han. "Beklager. Men det har sgu været en fornøjelse at have dig her, du har virkelig et usædvanligt gåpåmod."

"Jeg har ikke overfuset nogen."

"Det skal jeg ikke kunne sige," siger Stig. "Men der er ikke så meget, jeg kan gøre, min chef har truffet et valg."

"Hvad skal jeg så gøre?"

"Så skal du tage jakken af og aflevere dit kort."

"Nu?"

"Ja."

"Nu-nu?"

"Nu."

Jeg tager jakken af, hænger den op på knagen og rækker ham mit adgangskort.

En sød duft af tyggegummi og vandpibetobak hænger i kiosken på Nørrebrogade. Et lille rødt digitalur på væggen tikker sig frem mod klokken treogtyve. Den sorthårede mand bag disken kigger ikke op fra den lille fladskærm, hvor musikvideoer kører uden lyd. Jeg læner mig frem og rømmer mig.

"Køber du elektronik?" spørger jeg. Jeg har ikke spist noget i fire dage med undtagelse af lidt frugt fra tekøkkenet og de små stykker hud, jeg bider af indersiden af mine kinder. I starten blødte det. Nu hærder huden og lader sig rive af så let som ingenting.

"Jeg har en computer, jeg gerne vil sælge."

Nu rejser han sig og finder en fjernbetjening, slukker for fjernsynet med et kraftigt tryk og kigger på mig. Jeg åbner sportstasken, finder min computer svøbt ind i en gammel hættetrøje og lægger den på disken. Han løfter op i den, kigger i bunden af den.

"Har du koden til den?"

Han klapper computeren op, vender skærmen mod mig, og jeg forstår, at jeg skal taste koden. Så vender jeg den tilbage mod ham. Han klikker lidt rundt og klapper den så i igen.

"Jeg kan kun bruge den til reservedele," siger han.

"Men den er næsten helt ny!"

Han trækker på skuldrene.

"Fem hundrede kroner," foreslår han.

Først får det mig til at grine, men så kan jeg se, at han mener det.

"Nej!" siger jeg. "Den er jo næsten helt ny! Jeg købte den for under et år siden."

"Fem hundrede kroner."

Han sætter sig ned på taburetten bag sig og tænder for fjernsynet igen.

"Kan vi ikke sige tusind i det mindste?"

"Nej," siger han. "Fem hundrede."

"Jamen jeg har ikke brugt den særlig meget, tror du ikke på mig?" siger jeg.

Han trækker bare på skuldrene.

"Jeg kan vise dig kvitteringen!" råber jeg.

Jeg åbner min telefon og slår fingeren hen over skærmen i en rasende fart for at finde mailen med ordrebekræftelsen, men den dukker ikke op.

"Den kan jeg så ikke lige finde," siger jeg. "Men vi stoler vel på hinanden!"

"Vi kan kun sælge MacBook."

"Hvad er der galt med Lenovo?"

"Seks hundrede så."

"Okay," siger jeg.

Han åbner kasseapparatet og lægger seks krøllede sedler på disken.

"Et øjeblik," siger jeg og åbner computeren igen. Jeg markerer nogle wordfiler på skrivebordet og trækker dem over i papirkurven, for at han ikke skal udgive mine ideer i sit eget navn, hvis han finder dem. Så klapper jeg den sammen igen og skubber den frem på disken. Han lægger den bare ned i en skuffe. Jeg samler sedlerne og kommer dem i lommen. Han nikker, som om jeg skal til at gå, men jeg går hen til en af hylderne og finder en flaske vand. Jeg skal ikke have mere, end jeg har brug for, bare en flaske vand, men så ser jeg en palle med Redbull. En enkelt Redbull. Det ville være godt givet ud. Jeg vil kunne holde mig vågen på den. Jeg tager også en plade Rittersport Butter Bisquit. Så går jeg tilbage til kassen.

"Jeg skal have det her," siger jeg. "Og så skal jeg også lige have to store flasker Karloff og en pakke blå LM."

Han scanner varerne ind og lægger dem ned i en pose.

"Og så skal jeg bede om en lighter," siger jeg og tester en lysegrøn BIC en enkelt gang, så en høj flamme står op foran mig. Det bliver over halvdelen af de penge, jeg har fået.

"Jeg skal alligevel kun have en enkelt flaske Karloff," siger jeg, og han retter beløbet til på skærmen. "Og så en sixpack i stedet."

Uden for butikken er det stadig mørkt. Drikkevarerne gør sportstasken tung i den ene side, og jeg svinger den lidt for at fordele vægten. Jeg sætter mig ved et busstoppested uden for Assistens Kirkegård og blander energidrikken med vodkaen.

Jeg går ad H.C. Ørstedesvej og Vesterbrogade og videre hen til hjørnet ved Værnedamsvej, men Lones Pølser holder der ikke. Det kunne jeg have sagt mig selv. Der er meget, jeg kunne have sagt mig selv, men det er lettere sagt end gjort.

Heldigvis er det fredag. For om fredagen er det normalt at sidde på en trappesten på Gothersgade og drikke sig fuld. Det begyndte jeg med klokken tretten. Det føltes både som en sejr og et nederlag. Overalt kommer folk gående, nogle i høje hæle, andre skrålende og med flasker i hænderne. De vandrer forbi mig på vej ned mod natklubberne.

Jeg finder min telefon i lommen og får lyst til at ringe til nogen, men ved ikke helt, hvem det skulle være.

Alligevel sætter jeg den op til øret.

"Det er mig," siger jeg ind i røret og lader der gå et sekund. "Nej, du forstyrrer overhovedet ikke!"

Nogle går forbi mig, og det får mig til at tale højere.

"På Sunday!" råber jeg. "Er det rigtigt! Hvor er det **Typisk**! Er du **der**! Jeg er lige i nærheden. Ja. JA! Jeg kommer med det samme."

Så går jeg i samme retning som nogle festklædte mennesker ned mod Nyhavn og hen til en kø, som løber langt ud på gaden. Et højt festnummer brager ud, da døren går op og lader de forreste komme ind. Andre i køen synger med, og jeg falder ind som en irriterende ekstra stemme, der får dem til at stoppe. Foran mig står en lidt ældre mand. Han tænder en cigaret.

"Undskyld," siger jeg, og han vender sig og ser på mig.

"Ja?"

"Kan jeg købe en smøg?"

Så er det meningen, at han skal finde sin pakke og sige, du må gerne få en.

"Det kan du sagtens," siger han. "Inde i baren."

Så åbner jeg sportstasken, roder lidt rundt i den i håb om, at der skal ligge en pakke eller noget andet spændende, jeg har glemt, men det gør der ikke.

Endelig bliver det min tur. Jeg går frem, og en dørmand ser ned af mig.

"Er du på gæstelisten?" spørger han.

"Ja," siger jeg.

"Okay," siger han. "Hvad er navnet?"

"Navnet?"

"Ja."

"Det er Malthe."

"Malthe," siger han og scroller ned på sin telefon. "Malthe hvad?"

"Holgersen."

"Har du noget ID?"

"Shit," siger jeg og klapper mig på lommerne. "Det har jeg glemt."

"Det er okay," siger han. "Bare husk det en anden gang."

Jeg går ind og smyger mig forbi garderoben. Maser mig gennem de dansende kroppe og lægger min jakke og sportstasken fra mig i et hjørne. Så ser jeg nogle fyre sidde omkring et bord i hjørnet. De har en flaske i en vinkøler, og en telefon med et billede af en kvinde går på runde.

"Fuck, mand," siger den ene. "Hold kæft, mand."

Jeg tager en efterladt drink fra et andet bord, går hen til dem og stiger op på en af de ledige stole ved deres bord.

"Kender vi hinanden?" spørger en med ring i næsen.

"Nej," siger jeg.

"Hvorfor sætter du dig så?"

"Ja. Det ved jeg ikke lige."

De lukker af med skuldrene og genoptager deres samtale.

"Har I så en god aften?" spørger jeg, men de hører det åbenbart ikke, de skåler med hinanden, og jeg løfter min drink og støder den ind mod midten af bordet. Så rejser de sig alle på en gang.

"Vi smutter på Hive!" siger fyren, og jeg skal lige til at svare, da jeg indser, at det er mere til de andre, end det er til mig.

Jeg bøjer mig ind over bordet og tager fat i flasken i vinkøleren, der er en smule tilbage, jeg tømmer den og går ud på dansegulvet. Her vælter jeg ind i en kvinde med selvbruner og store øreringe, og en fyr tager fat i min skulder.

"Lad være med at skubbe!" siger han.

"Det var ikke med vilje."

Jeg sætter mine hænder mod hinanden og skyder gennem menneskemængden, som om jeg svømmer bryst. Et gammelt nummer bliver sat på, dansegulvet fyldes hurtigt. I midten ser jeg et krøllet hoved.

Det er Laurits.

Jeg er ikke i tvivl og løber hen og prikker ham på skulderen.

"Hej," siger jeg.

"Hej!"

"Undskyld," siger jeg. "Du lignede lige en fyr, jeg kender."

"En fyr?" siger hun.

"Ja."

"Siger du, at jeg ligner en fyr?"

"Nej, eller det gjorde du bare lige bagfra."

Hun smider sin drink i hovedet på mig og går.

Jeg danser med mig selv. Går ned i knæ. Lægger mig på ryggen på gulvet og bevæger benene og armene, som om jeg laver engle i sneen, mens folks ben støder hårdt mod mig, jeg lader mig sparke rundt som et plastikkrus, men så er der nogen, der vælter og falder ned oven i mig.

Pludselig tændes alt lyset, og musikken bliver slukket. Enkelte begynder at buhe. Det er klart. Musikken kan ikke bare slukke på den måde midt i et nummer. Jeg rejser mig op og buher med.

"Så siger vi tak for denne gang!" råber dørvagten fra før.

"Buhhhh," buher jeg højest, men alle andre er stoppet.

"Tak for i aften," råber han igen og med lidt forsinkelse opdager jeg, at det er til mig.

Ude på gaden vælter jeg ned i asfalten, sportstasken ligger underst, og remmen trykker mod min hals.

Hele køen kigger på mig.

"Det er et rigtig snobbet lortested," siger jeg til dem. "Bare så I ved det."

Så går jeg afsted, til jeg ser en facade med et diskret metalskilt med en lille lokkende pil ind mod en gård: *Amigo Sauna*.

Omkklædningsrummet til saunaen er tomt.

Inde ved bruserne er en eller anden i bad. Jeg humper hen på bænken og trækker skoene af, strømperne, cowboyjakken, trøjen, bukserne og underbukserne. Lægger det ind i skab 213 sammen med sportstasken og binder gummiarmbåndet med nøglen fast til håndleddet. Slinger det udleverede lyseblå håndklæde omkring livet og går barfodet op ad en tæppebeklædt trappe med fugtige plamager.

Tæppet fortsætter ovenpå og fører til et mørkt, labyrintisk rum. Fra en fjern krog lyder høje støn. Jeg træder ind i rummet og går en runde.

Det er ikke en sauna.

Det er en sexklub.

I et hjørne er der opstillet et par gamle slidte sofaer. To mænd sidder med afstand imellem sig og kigger på en gammel pornofilm, som kører på skærmen. De vender sig, da de hører min nøgle klirre, og ser mod mig med inviterende blikke, men jeg smiler undskyldende og går videre i hælene på nogle nøgne skikkelser.

Hænder griber hele tiden ud efter mig. Hviskende stemmer kalder forfra og bagfra. En buttet mand står klempt op ad en væg og piller ved sin ene brystvorte med et smørret smil. Om hjørnet bliver døren til en kabine puffet helt op med en fod. Jeg stiller mig derhen og ser en nøgen mand ligge på en bæk og ryge. Han vifter mig ind til sig, og jeg sætter mig på bænken ved siden af ham.

En kraftig lugt af sved og sæd og røg gør mig kvalm. Han begynder at kysse min skulder. Først prøver jeg at lukke øjnene og tænke på Laurits, men det virker ikke.

"Lige to sekunder," hvisker jeg, og han rækker jointen lydløst mod mig og begynder at røre ved sig selv med den anden hånd. Jeg tager et par hiv og håber på et grineflip.

"Hvad hedder du?" hvisker han.

"Erik."

Det får ham til at grine, så han må holde sig for munden for ikke at spytte.

"Er det rigtigt?"

"Hvorfor skulle det ikke være det?"

"Hedder du helt alvorligt Erik?"

"Ja."

"Det er der da ikke nogen på din alder, der hedder."

"Det kan du da høre, at der er."

"Godt nok, Erik," siger han med ekstra tryk på Erik.

Så tager jeg et sug til, og han tager fat om mit skridt.

"To sekunder," hvisker jeg igen, men jeg er ikke sikker på, om han hører det, for han giver sig til at lede efter noget under bænken og finder en ampullignende ting.

"Hvad er det?"

Han tysser på mig og sætter den op til min næse, holder mit hoved fast med den anden hånd og på et sekund stiger en lille sur damp op mod mine næsebor. Det snurrer lidt i mit hoved.

"Vend dig om," hvisker han nu.

"Jeg kan ikke."

"Vend dig om eller gå."

Jeg rejser mig, vakler ud af kabinen og går flere runder på etagen. Endelig finder jeg trappen, men den fører pludselig opad, og jeg er i et rum med gynger hængende fra loftet. En kæde rasler, da jeg støder ind i den. En mand tager fat i min skulder, men slipper igen da jeg hoster.

"Undskyld, men hvordan kommer man ud?" spørger jeg ud i mørket, men ingen svarer mig. Der er ikke andet end raslende kæder.

Til sidst finder jeg trappen og skynder mig ned. I omklædningsrummet begynder jeg at græde. En mand kommer ind. Jeg tørrer mig i ansigtet og smiler til ham, fordi han har tøj på.

"Godaften," siger jeg.

Han ignorerer mig og går hen til en anden bæk.

"Du er ikke lige min type," siger han, og jeg går hurtigt hen og åbner garderobeskabet for at komme væk. Jeg river det hele ud derfra. Bukserne. Trøjen. Sportstasken. Det lander på gulvet. Så opdager jeg, at der ligger noget på gulvet under bukserne. En Ruko-nøgle med rød tut. Jeg kysser den igen og igen, mens jeg løber ud af sexklubben.

Porten er tungere at skubbe op, end den plejer.

Da jeg kommer ind på den anden side, griber jeg fat i kanten og lukker den forsigtigt i for at undgå et højlydt smæk. Jeg går gennem den lille passage og hen til opgangen. Salondørene ind til trappen bliver ved med at svinge frem og tilbage i små stød. Måtterne står op ad dørene. Trapperne må være blevet vasket for nylig. Jeg sætter mig ned og binder mine sko op. Det burde jeg ikke gøre. Sådant en som mig bør aldrig tage sine sko af. Alligevel gør jeg det og kommer dem i sportstasken.

På første sal ligger en Berlinger. Det er den 12. februar, hvis den er fra i dag. Jeg samler den op, folder den sammen til en stram rulle og slår den mod mit hoved for at få min krop til at stoppe med at ryste. Kanten rammer mig på øjenlåget. Jeg ruller den sammen og sætter den fast bag dørhåndtaget hos Ulph, da jeg kommer op på tredje sal.

På fjerde står en paraply til tørre. *Ilse Jacobsen*, står der på den. Ruknøglen glider ind i døren så let som ingenting, og jeg trækker det kølige håndtag ned og lister ind i entreen. En beigefarvet frakke glider ned på gulvet, da jeg snitter stumtjeneren. Jeg hænger den på plads og står lidt med lukkede øjne. En kraftig duft af timian og bacon hænger i rummet. Merete har måske fået kartoffelporresuppe. Jeg bider ud i luften som for at smage på det. Nej. De spiser aldrig suppe her. Det må være en god tærte med sprød skorpe og saftigt fyld, og hun spiser aldrig nogensinde særlig meget, der er altid rester.

Rester! Jeg kunne gå ned i køkkenet, åbne køleskabsdøren og trække fadet forsigtigt ud, ikke bruge bestik, det larmer for meget, bare grave et lille stykke tærte ud med fingrene, hvis det altså er tærte, hun har fået. Men så skal jeg forbi døren til Meretes soveværelse, og hun sover meget let og er sommetider oppe flere gange i løbet af natten.

I stedet finder jeg min telefon og tænder for lommelygten. Den skarpe blitz oplyser en sti gennem rummet. Jeg prøver at komme i tanke om de steder, hvor parketgulvet knirker og løfter fødderne mindst muligt.

De har fjernet dynen og taget lagenet af sofaen. Hvad havde jeg regnet med? Det er over to uger siden, jeg tog herfra. På sofabordet står en skål i farvet keramik og en lysestage. På kanten af sofaen ligger en rosa, ternet plaid. Mærket sidder stadig på.

Mine strømper er våde og tunge. Jeg ruller dem af og lægger dem på gulvet. Så sætter jeg min telefon til opladning i stikdåsen under sofaen og sætter en alarm til klokken 05.30 for at være sikker på at vågne først. Tager skoene på igen og mærker mine bare tæer stikke ud, hvor der engang sad gaffatape.

Jeg synker sammen i sofaen, tager den nye plaid over mig og lukker øjnene, men så kommer jeg i tanke om tærten igen. Jeg finder min telefon og googler *kartoffeltærte med bacon*. Der kommer mange billeder op.

Så kommer jeg i tanke om alarmen. Hvor dum kan jeg være, tænker jeg og slår den fra igen. Jeg vender mig et par gange og kommer til at lukke øjnene.

Jeg vågner ved, at brødristeren hyler, og en radio bliver tændt i køkkenet. Lidt efter bliver der trukket ud i toilettet. En vandhane løber et kort øjeblik og Merete nynner noget. Så går en dør op, og hendes trampende skridt bevæger sig ned i køkkenet igen.

Jeg rejser mig, finder sportstasken og glider langsomt hen over gulvet. På vej ud af stuen kommer jeg til at støde ind i en standerlampe med hoften. Lampeskærmen vælter ned på gulvet og triller ind i væggen med en metallisk skramlen. Pæren knuses, og glaspulveret drysser ud over gulvet.

"Er her nogen?"

Merete siger det højt ude fra køkkenet. Jeg skynder mig ud i den mørke entré.

"Hallo?"

Lidt efter lyder hendes skridt igen.

"Hvem er det?"

Ude i køkkenet lyder det, som om hun åbner bestikskuffen. Jeg lægger nøglen på kommoden, åbner og lukker hoveddøren forsigtigt og skynder

mig ned ad trapperne.

Et eller andet rasler et sted.

Det lyder, som om det er tæt på. Måske er det inde i mit eget hoved. Eller i min mund. En tand kan have rykket sig løs. Jeg stikker hånden derind, men alt sidder, som det skal.

Så rejser jeg mig fra bænken, og et par rensdyrører med bjælder falder af mit hoved. Nogen må have givet mig dem på, mens jeg har sovet.

Det er på en eller anden måde blevet eftermiddag, og jeg sidder foran en stationsbygning. Henne ved en busterminal står folk og venter.

Så slår det mig, at jeg har glemt sportstasken på bagagehylden i toget. Idiotisk at lægge den der.

Jeg ejer ikke noget som helst længere ud over det, jeg kan huske. Og det jeg husker, vil jeg også gerne af med.

Jeg mærker på min baglomme for at sikre mig, at passet stadig er der og rejser mig fra bænken.

Går og går mod den adresse som stod på De Gule Sider. Ved en etageejendom ringer jeg på, og lidt efter bliver jeg lukket ind.

En plastikorkidé står på midten af stuegulvet ved siden af en halvsamlet reol. Jeg træder hen over papkassen og samlevejledningen. Altandøren står på klem.

"Hvad faen. Lever du endnu?" spørger min mor ude fra altanen, lægger cigaretten og griner tørt.

"Du kan da ikke bare lukke folk ind uden at spørge, hvem det er," siger jeg og puffer altandøren helt op.

"Nu var det jo bare dig."

Hun har en lilla hættetrøje på. *Attitude*, står der hen over brystkassen. Den er trukket ned over knæene. Hun rejser sig til et kram, men jeg bakker og sætter mig ind i sofaen med samlede ben og rank som en høflig gæst.

"Vil du have en øl?" spørger hun.

"Ellers tak. Jeg drikker ikke."

"Det kunne da godt være," siger hun. "Er det ikke en fed lejlighed?"

"Jo. Den er da fin."

"Jeg kan godt sige dig, jeg havde fandeme aldrig troet, jeg skulle bo i en penthouse i Hobro. Jeg skal bare lige have købt nogle gardiner. Det er sgu ikke sådan at flytte til byen, så skal man have gardiner. Tror du, du kan lægge ud for mig?"

"Du skylder mig i forvejen to tusind for depositummet."

"Jeg sagde lægge ud."

"Okay."

"Du kan bare sove inde på Ninas værelse," siger min mor og nikker hen mod en dør. "Hun kommer alligevel ikke hjem."

Jeg rejser mig og går ind på min søsters værelse. Sorte hættetrøjer ligger overalt på gulvet. Gardinstangen hænger diagonalt, skruerne er faldet ud i den ene ende. På natbordet står en tom dåse med aske i toppen. Min mor kommer tilbage med en øl og sætter sig ved siden af mig.

"Hvor er hun henne?" spørger jeg.

"Det ved jeg ikke."

"Ved du det ikke?"

"Hun er vel sammen med nogle venner eller sådan noget. Man skal ikke overvåge sine børn."

"Jeg vil ikke sove herinde."

"Så kan du da lægge dig ind på sofaen. Men vil du ikke lige have en øl først?"

"Nej tak, sagde jeg jo."

"Du er da godt nok blevet hellig af at være derovre i København," siger hun, og jeg anstrenger mig for ikke at svare. "Har du egentlig tænkt dig at blive her længe?"

"Nej," siger jeg. "Jeg er i gang med at finde en løsning."

"Godt," siger hun. "For hvis det bliver opdaget, så trækker de mig sgu i mine ydelser."

"Vi spiser," råber min mor ude fra køkkenet et par uger efter. Det er en del af den leg, vi leger nu. At det hele er normalt og aldrig har været andet end normalt. Jeg sover på hendes sofa om natten og går på biblioteket i dagtimerne. Hun spørger ikke, hvad jeg laver der, og jeg fortæller det ikke.

"Vi spiser!"

"Jeg er ikke døv," siger jeg og sætter mig ved spisebordet, hvor hun har dækket op.

Min mor skænker op fra sin boksvin, tager koteletter fra fadet. Der er også en salat med iceberg og dåsemajs.

"Hvordan går det egentlig med at finde et arbejde?"

"Jeg har søgt noget som handicaphjælper og som telefonsælger."

"Så længe du ikke ringer til mig," siger hun. "Vil du ikke have et glas vin?"

"Jeg drikker stadigvæk ikke."

"Nå, nå," siger hun. "Men jeg skal i hvert fald have. Lidt goder skal der vel være ved at blive skilt."

Udenfor gasser en knallert op og forsvinder lidt efter i mørket.

"Ja, ja," siger hun igen og drikker en stor tår. "Det skal nok blive hyggeligt herinde, når jeg får lidt flere møbler."

"Bestemt."

Hun går hen til en af flyttekasserne. Roder længe rundt i den, kommer så tilbage og skubber noget hen over bordet: *Biograftur for to. 2 x 0,5 l sodavand, 2 x 2,5 l popcorn.*

"Kunne du ikke tænke dig at gå i biografen i morgen aften?"

"Og se hvad?"

"Jeg har ikke lige set, hvad der går."

"Det kan vi da godt."

"Jamen jeg skal ikke med," siger hun og ryster på hovedet. "Jeg får besøg af ham Carsten, vi skal drikke lidt rødvin og sådan, og så tænkte jeg ikke, du gad være her."

"Det er udløbet," siger jeg og skubber det tilbage mod hende.

"Vil du have nogle bøger med hjem?" spørger redaktøren og smiler.

"Jo tak."

Hun samler en stak til mig og putter dem i en plastikpose med forlagets logo udenpå. Jeg piller lidt ved mit ærme.

"Her," siger hun, og jeg tager fat i hanken.

"Det er alt for meget," siger jeg og kommer til at tænke på, om det mon er muligt at bytte dem til penge hos boghandleren.

Så åbner hun døren, og jeg følger efter hende hen ad den lange, smalle gang.

Hun trykker på knappen til elevatoren.

"Hvor bor du egentlig henne?" spørger hun, da elevatoren er kommet, og jeg er trådt ind i den.

Dørene er ved at lukke, da jeg rækker hånden ud til farvel, men hun får dem viftet op igen.

"Det er lidt indviklet ... Lige nu bor jeg faktisk lidt hos min mor i Jylland," siger jeg. "Men jeg er i gang med at lede efter noget permanent i København."

"Det duer da ikke," siger hun.

"Jo, jo."

"Nej. Så kan du jo ikke skrive!"

"Jo, jo, bare rolig," siger jeg.

"Jeg sender en mail rundt i huset og spørger, om der ikke er nogen, der lejer noget ud," siger hun.

Dørene lukker, og elevatoren sænker mig langsomt ned på jorden.

Nøglen til lejligheden virker ikke.

Måske er den blevet bøjet på en måde. Det ser ikke sådan ud. Så prøver jeg igen, men låsen vil stadig ikke gå op. Den trænger måske til at blive smurt, og døren skal vel bare have et lille skub. Jeg glæder mig til at komme indenfor, få det stramme jakkesæt af, ryge en cigaret og få sat alle blomsterne i vand.

Jeg har slet ikke vaser nok til alle de buketter. De er pakket ind i cellofan og silkepapir, og på flere af dem sidder små kort tapet fast. Jeg lægger dem fra mig på trappen for at kunne komme ordentligt til. Jeg trykker håndtaget ned og støder hoften hårdt ind i døren, men stadig uden resultat.

Pludselig slår det mig, at de kan have været her fra fogedretten i løbet af dagen. Alle de rykkere, som ikke har kunnet nå frem, fordi jeg ikke har haft nogen adresse, og som jeg troede var blevet glemt. Mens jeg ikke har været hjemme, har de været her, skiftet låsen, ryddet lejligheden, taget hvad der var af værdi og smidt resten ud. Det hele stod sikkert allerede nede på gaden, og jeg gik bare forbi og lagde ikke engang mærke til det. Den nye sofa, det sorte vitrineskab, halvandenmandssengen og startsættet med gryderne og panden; jeg vadede bare forbi det hele med alle mine buketter og troede, at et nyt liv var begyndt.

Jeg rykker op og ned i håndtaget, men lige lidt hjælper det. I stedet sætter jeg mig på trappetrinnet og begynder at åbne kortene. Flere af dem er fra folk, jeg aldrig har mødt. Et enkelt er skrevet med barnlig håndskrift og tager lidt tid at tyde: *Gad godt at have været der. Kh Laurits*. Jeg stikker kortet tilbage i buketten og skal til at åbne et mere, da jeg bemærker, at det pusler lidt længere nede i opgangen. Måske er der nogen, som har bestilt en pizza. Et øjeblik bliver jeg i tvivl, om det er mig selv. Bestilte jeg en pizza i taxaen på vej hjem? Det gjorde jeg måske. Jeg er ellers ikke sulten efter alle de hapsere.

Pizzabudene hvisker med hinanden. Der er altså flere. Er det normalt at være flere om at levere en pizza? Så kommer de helt op ad trappen, men de er ikke pizzabude. De er politibetjente, og de har det tunge skyts med.

Nu ved jeg, hvad det hele handler om. Om lidt fortæller de mig det. Min far er død. Det er min skyld. Jeg har fået et liv og betalt med hans.

Så opdager betjentene mig og kommer helt frem mod mig. Jeg rejser mig ikke op, går bare helt i stå på trappen midt i blomsterhavet og skal til at begynde at græde.

"Jeg ved det godt," siger jeg til den forreste. "Jeg ved det godt."

"Hvad ved du?"

"At min far er død," siger jeg.

"Der er ingen, der er døde," siger han og finder en kuglepen frem. "Men du kan måske fortælle mig, hvem alle de blomster er til?"

"Til mig selv."

"Til dig selv?"

"Ja."

"Aha," siger han. "Er du fuld?"

"Ja, gu er jeg fuld! Jeg har drukket siden klokken femten."

"Det er måske noget, du gør normalt?"

"Jeg har holdt bogreception."

Han noterer noget på sin blok.

"Hvad hedder du?"

"Thomas!"

Han beder også om mit cpr-nummer.

"Og hvad er det egentlig, du tror, du laver?"

"Jamen jeg prøver at komme ind i min lejlighed!"

"Aha," siger han og skæver bagud til sin kollega. "Og hvor bor du så?"

"Lige herinde," siger jeg, rejser mig og hamrer løs på døren.

"Så stopper festen!" råber kollegaen og trækker mig lidt tilbage.

"Men jeg skal ind! Jeg skal ind! Der er bare noget galt med låsen!"

Ved et tilfælde kommer jeg til at se på dørskiltet.

H. Jørgensen. Det hedder jeg ikke.

Jeg opdager en brun kokosdørmåtte.

Sådan en har jeg aldrig haft.

"Det er den forkerte etage," siger jeg. "Jeg bor en gang længere oppe."

"Som regel ved man godt selv, hvor man bor," siger betjenten.

"Ja," siger jeg, samler alle buketterne sammen fra trappen og sætter foden på trinnet for gå en etage længere op. "Som regel."

Man skulle nok have været der
Copyright © 2021 Thomas Korsgaard
og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

Omslag: Alette Bertelsen, aletteb.dk

ISBN: 9788711997581

1. e-bogsudgave, 2021

Format: EPUB 3.0

Den trykte udgave af samme titel er udgivet med ISBN: 9788711900338.

Denne bog er beskyttet af lov om ophavsret. Kopiering til andet end personlig brug må kun ske efter aftale med Lindhardt og Ringhof samt forfatter.

Tak til Statens Kunstfond

www.lindhardtogringhof.dk

Lindhardt og Ringhof A/S, et selskab i Egmont